

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Helt, Vilhelm.

Wilhelm Heltis ... Curieuse poetiske Skrifter, hvilke ved adskillige Leyligheder af ham selv er udgivne, men nu, saavel efter hans Venners som efter andre fornemme Liebhabers Forlængsel, ere samlede og til Trykken befordret af H. H. [i.e.: Hans De Hofman].

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Herman Henrich Rotmer, 1732

Fysiske størrelse | Physical extent:

[6], 246 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 4°

1 1 53 0 4 00354 6

TREX

53. - 305

Sr. WILHELM HELTIS

Fordum

Hans Kongl. Majests.

Conferentz - Etats - og Justitz - Raad,
Deputerede for Financerne og
Assessor i Cammer-Collegio,

CURIEUSE

Poëtiske

Skrifter,

Hvilke

Bed adskillige Venligheder af ham selv er
udgivne, men nu, saavel efter hans Venners
som efter andre Fornemme Liebhabers
Forlængsel, ere samlede og til
Trykken befordret,

Af

H. H.

KJØBENHAVN, 1732.

Trykt og bekøbt af Herman Henrich Rotner, og findes hos hannem tilkøbs,
paa Graa-brødre Torv.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Godvillig Læser!

Den Sæd forgieves bliver
I Jorden lagt med Sved og Møne, som en giver
Sin Frugt for Lyset, og opvorer for enhver,
Der gaar forbie, at hand sit Sind fornøyet seer;

Naar du dit Øye om paa disse Blade vender,
Den Sæd, som her er saaet, tenk en, ved mine
Hænder

At den arbejdet er, og lagt i Stiil og Siir,
Ney! Manden sover vel, som Pennen til
Papiir

Først satte, og bestreb os disse fine Tanker
Om Adams Ægteskab, hvor hand med Eva
vanker,

At see sin Lyst og Fryd i Herrens skabte Ting,
I Himlen oven til, paa Jorden runt omkring.

Slet intet her er mit, slet intet jeg vedkiendes,
 Fra Meliboei Navn til sidste Skriftet endes,
 Foruden dette jeg saa viit paa Bercket drev,
 At det udodelig i Trykke - Pressen blev.

Hvorved jeg søger en at brede ud min Ære,
 Og en mig til Profit min egen Pung for-
 meere,

Men at fornøye hver, som dette Skrift en har,
 Og gierne ønskede, at det i Trykken var.

Den lærde Verden da sig en herpaa maa støde,
 At jeg en andens Skrift, for en at blive øde,
 Ved Mandens Dødelighed, for Lyset bringer
 frem,

Faar jeg ej meer heraf, jeg det dog fører hjem,

At andre med mig fand sig glæde og fornøye,
 I Mandens lærde Skrift, vi Tiden fand fordøye,
 Og om hand ikke meer fand nyde, som er død,
 Vi ærer dog hans Ben, som her saa syndig flød.

H. H.

Regi:

(o)

Register

Over

Indeholdende Vers.

- I. Begyndelsen til en Oversættelse
af Cads " " " pag. 1
- II. Grund-Egteskab imellem Adam
og Eva " " " " pag. 2
- III. Egteskab imellem en Mand
og To Koner, med Lea og
Rachel " " " " pag. 32
- IV. Freds-Contract imellem To
unge Folk " " " " pag. 49
- V. Kone-Marked " " " " pag. 53
- VI. Rhodopes Giftermaal " pag. 62
- VII. Translationer af Pastor Fido
" " " " " " " " pag. 149
- VIII. Belles fleurs, charmant om-
brage " " " " " pag. 152
- IX. Des

- IX. Des Houlieries / / / pag. 153
 X. Om Døden / / / pag. 156
 XI. En Satyre / / / pag. 156
 XII. Om Tobaks-Åften / pag. 227
 XIII. Gratulation til Kong Friderich
 den Fierde, da han i sine første
 Regierings-Åar reiste til
 Norge / / / pag. 231
 XIV. Lykonstning til Kong Friderich
 den Fierdes Heimkomst fra
 Norge / / / pag. 234
 XV. Store-Cantzeler Reventlovs
 Liig-Vers / / / pag. 238
 XVI. Lov-Bogen / / pag. 245

O Meliboée, Deus nobis hæc
otia fecit.

Innwat Meisil mynt

Ao. 1687. og 1688.

Svad siges Land er sagt, hvad skrives Land, er skrevet,
At siges noget Nøt, er nu for silde blevet,
Bed nogle Tusend Aar; den Sag er meer
end klar,
Mand faar at sanke Ar, hvor andre høstet har.

Det er nu hvad det er, enhver vel seer og hører,
At jeg en andens Gode mig her til Nytte fører,
Jeg har det af hans Boe dog ikke staalet ud,
Dg ført det baglends ud, som Lacus staal sin Stud.

Nej! hvert et Fied jeg gler, er meget læt at kiende,
Jeg mig en andens Gode ej agter at tilvende,
Men kommer end den Mand og vil borttage sit,
Saa bliver Sprog, og Riim, og meer dertil, dog mit.

A

Det

Det er maaffee kun ſlet, thi det er kun en Prøve,
 Een Eere = Klud, hvorpaa jeg mig har villet øve;
 Men vandt jeg ikke meer, i det jeg dette ſkrev,
 Jeg i det mindſte dog min Tid dermed fordrev.

Grund = Egteſkab

Eller

Allerførſte Bryllup

imellem

Adam og Eva.

A lle Ting paa denne Jord,	Alt det ſig formeere vil,
Alt hvad avles ved Guds Ord,	Alt det har ſin Lyſt dertil;
Alt, hvad under Himlen boer,	Alt det i ſig har en Brand,
Alt, hvad op af Jorden groer,	Som til Fremvært tiene ſkand,
Alt, hvad paa det tørre Land,	Alt det vorer meer og meer,
Alt, hvad i den ſalte Strand,	Hver en Ting paa ſin Maneer.
Alt, hvad Feire har og faaer,	Det var Verdens førſte Grund
Fødder, Findex, Kæl og Haar,	Fra den allerførſte Stund,
Alt hvad krybe ſkand og gaa,	Det var Verdens førſte Tid,
Alt, indtil de Myrer ſmaa;	Det var ſaa i fordum Tid,
Alt hvad Ande er udi,	Det er ſaa paa denne Dag,
Alt indtil den mindſte Bi,	Det er og en nyttig Sag,
Alt det ſom har Fiſke = Ravn,	Det og aldrig Ende faaer,
Alt, indtil den mindſte Ravn;	Førend Jorden ſelv forgaaer.
Alt det ſom har Kiød og Blod,	Derfor Lyſ paa Himlen kom,
Alle Blomſter, hver en Rod;	Derfor taales Verden om,
Alt det ſom har Løb og Bark,	Derfor Solen har ſin Jld,
Alt det Græs i Skov og Mark.	Derfor gjør den Luften mild,
Alle Dyr, hvert Creatur,	Derfor Himlen har ſin Kraft,
Alt, hvad er af den Natur	Derfor Jorden faaer ſin Gaft;

Der:

Derfor falder Himlens Dug
 Derfor aabnes Jordens Bug
 Derfor Bløb og Harre gaar,
 Derfor Bonden Jorden flaar
 Derfor pløjes, derfor saaes,
 Derfor mejes, derfor slaaes,
 Derfor stavnes mangt et Træ
 Derfor vogtes Qvæg og Fæ.
 Derfor skabtes Mund og tand,
 Derfor drickes Mælk og Vand,
 Derfor skabtes Lem og Lem,
 Derfor kommer Færet frem,
 Derfor skabtes Hun og Mand,
 Derfor bruges Ægte- Stand.
 Misa spørger nogen da,
 Hvor alt dette kommer fra?
 Hvorfra alle Ting da fik
 Denne Bane, denne Skik?
 Den Natur og den Manceer
 Som mand nu hos alting seer?
 Hvorfor saadan Kraft og fynd
 Kom i Jord, i Leer og Dynd?
 Kom i Blod, i Kied og Been
 Ja! end i den haarde Steen?
 Giv du ham da dette Ervar:
 GUD det selv saa buddet har.
 GUD den store bygningemand,
 GUD, hvis Bud ej feile kand,
 GUD hertil med egen Mund
 Lagde selv den første Grund,
 Da han med et kraftigt Ord
 Alle Ting paa denne Jord
 Gav sit Bud i denne Text:
 Tager til i Tæll og Bært.

Ja GUD med sin egen Haand
 Bandt os selv det første baand,
 Der indsamler Hun og Mand,
 Saa at Qvinden faar en mand,
 Saa at Qvinden bore tør
 Det en Mand til Fader gior.
 Der haand Adam med sin Brud
 Som kom af hans Ribbeen ud,
 I det skienne Edens Land,
 Satte først i Ægte- Stand,
 Og ved første Bryllups- Fæst,
 Hvor hand selv var Degn og
 Bræst,
 Giorde Et igien til Tu,
 Hvorved ald vor Verden nu
 Staaer i fulde Skik og Floer,
 Ja endogsaa daglig groer
 Til den Bært og til det Tæll
 Som GUD vil der være skal;
 Ja! jeg meener visselig,
 At det skal befinde sig,
 Dette Bryllup Marsag var,
 At mand seer nu Par og Par
 Mage sig saa sødt og smugt,
 Og at bære frem sin Frugt,
 Ja! den Lyft GUD føle lod
 I de Enderes Kied og Blod,
 Ved den første Bryllups Fær
 Gior hos os enhver i sær,
 At mand har paa denne Dag
 I Formecrelsen Behag.
 Heraf Lyften i os kom,
 Det er vord at siunge om,
 A 2 Det

Det er værd at høre til,
 For enhver som vide vil
 Hvad han er, og hvorfor han
 Til den søde Ægte- Stand
 Finder i sit Kød og Blod
 Sligt et got og hurtigt Mod?
 Ej min Musa, sig da du
 Hvor det gik de unge Tu?

Sig os hvordan det til gik,
 Der de To hinanden fik?
 Hvordan dette første Par,
 Som Guds eget Mærke bar,
 Første Kvinde, første Mand
 Samledes i Ægte- Stand?

Si Begyndelsen GUD ved sit Ord lod byde
 Det store Verdens Alt af Intet at frembyde,
 Afgrundens Mærk derved strax fra hinanden gaaer,
 Og i det klare Lys Guds Almagts Stjerner staaer.

Det hvalte Firmament, udstrakt til alle Sider,
 Har i sin høje Svang Naturens visse Tider
 Fordeelte i en Kreds, hvor Solen strax fremgaar,
 Og gjør Begyndelsen paa Verdens første Aar.

Grundfæstet Jorden staaer, og paa den runde Klaade
 Afpølet alting er, det Tørre og det Vaade,
 Her ligger Mark og Heed, der voxer Skoven op,
 Her staaer den dybe Dal, der Klippens høje Top.

Der gaaer den sagte Vind, det blanke Vand at kruse,
 Der farer Stormen ud blant Bølgerne at bruse,
 Og her den bangre Sky omkring ved Jorden gaar,
 Og stienker hendes Frugt med mangen liflig Taar.

Dernæst af Jord og Vand GUD Dyr og Fæ befaler
 Sin Skabelse at faae, det steer saasnart hand taler,
 Paa Timen kommer frem en fast utallig Flok
 Af allehaande Kræ, ja Fugl og Fiske nok.

GUD til enhver af dem sin egen Plads beridde,
 De grumme vilde Dyr fik Orken at besidde,
 Den Næse-vise Hund sin Dagst hos Adam fik,
 Kaninen grov sig need, og under Jorden gik.

Steen

Steenbukken til sit Hjem fik Klippens haarde Steene;
 Men Fuglen sang sig op paa Træets grønne Greene
 Og i den høje Luft; i Vandet Fisken blev,
 Og til den grønne Eng Naturen Qvæget drev.
 Her staar da Jordens Bolt i ald sin Pragt og Smykke;
 Den store Himmel med, og i det mindste Stykke
 Afbildet er med Kunst, Guds Bidsdom og Guds Magt,
 Men til Fuldkommenhed det ej endnu er bragt.
 Et Dyr af bedre Skik, et Dyr, som Gud kand prise
 Med Tunge, og med Mund, som kand ald Verden vise
 Guds egen Eignelse, et Creatur saa rart,
 Det vil hertil endnu, om det skal have Art.
 Gud som sin Gierning selv bescer til Punkt og Prikke;
 Og alle Ting med Glid i beste Stand vil skikke,
 Hand slutter, at det Dyr skal komme for en Dag,
 Thi see! i dette Dyr hand har en sær Behag.
 Hand af den sorte Muld en liden Klump optager,
 Og ved sit sande Ord og Almagt det saa mager,
 At Klumpen, som var Jord, strax bliver til en Mand,
 En Mand, som for sig selv en Verden finde kand.
 Den Mand dog ej endnu er som hand bør at være,
 Hand sig ej røre kand, hans Fod ham ej kand bære;
 Hand ligger som en Stok, slet ingen Puls her naar,
 Hans Maves Aande = Bælg endnu slet intet gaar.
 Gud blæser, Adam er, see her! det Dyr er fundet,
 For hvis Skyld Herren har sin Jord og Himmel grundet,
 For Adams Skyld blev skabt ald Verden med sin Pragt,
 Ald hvad paa Jorden er, det er ham underlagt.
 Naar nogen Mand sin Ben til Maaltid lader bede,
 Hand lader hannem ej i skidne Stuer lede,
 Hand lader giøre reent, og seje for sin Dør,
 Og drager med Tapeet, hvor det fornøden gior.

Med fineste Damask hand lader Bordet brede;
 Og hvad der høerer til. det først maa staa til rede,
 De vel udskulte Glas de maa paa Skieukken staa;
 Hand seer at hver en Gæst kand Rum og Sæde faa.
 I Kioffenet hand og de beste Kofke sætter,
 Som vide efter Konst at kaage kræsne Rætter,
 Og naar da hver en Ting til fulde er beredt,
 Saa bliver Gæsten selv til Maaltid først indleedt.
 Saa gjør og Herren her; der alting er at finde
 I Verden paa sit Sted, og saasom staaar paa Bunde,
 Der alting ret i Floor og efter Onske staaar,
 Saa bliver Adam stabt, og Magt derover faar.
 Ja det som meere er, den skønne Edus Hauve,
 Det smukke Paradies, Gud vil endda til-lauve,
 Som med Belsignelser opfyldt i Tusend Tal,
 Ham til en Bærelse og Bolig tiene skal.
 I denne Hauve sees to Stammer op at rinde,
 Som alting overgaaer hvad andet der er inde,
 Thi hvad der ellers staaer for Legemet er sat;
 Men her er Aandsens Lust, og Siælens dyre Skat.
 Det ene Træ det har en sølsom Frugt at bære,
 Som Mennesket forskjæl paa Ont og Got kand lære,
 Dets Frugt er lystelig, men maa u-plukket staa;
 Den ej for Tanden er, den ingen smage maa.
 Een Konst, at skønne paa det Onde og det Gode,
 Er hemmeligen skult i denne rare Bode,
 Alt Verden finder det, desværre alt for sandt,
 Men Bussmanden sig hos dette Træ indfandt.
 Det andet Træ var stabt et Livsens Træ at være,
 Og Evighedens Kraft paa Greenne at bære,
 Mand aldrig paa en Stilk saae et fortorret Blad,
 Men i den friske May ald Verdens Ungdom sad.

Og hvo som nogen Tid fik af dets Frugt at æde;
 Hand smagde i sin Stal ald Evighedens Glæde,
 Det søde Livsens Træ ald Sygdoms Bæe drev bort,
 Ja Døden selv dertil, som gjør os Livet kort.

En liflig Sonden = Vind GUD lader selv bestille,
 Som kommer sagtelig blant Træerne at spille,
 Som fryder deres Saft, som frister deres Frugt,
 Og fylder Hauben op med Blomsters søde Lugt.

Alt det som Vjets Lyst som Smagen kand fornøje,
 Ja hvert et Creaturs sem Santsker til sig høje,
 Her staaer i fulde Floor, her er at see og faae
 Det Menniskens Fornuft u = mueligt kand forstaae.

Her Solens hede Brand sig aldrig lader finde,
 Ej Røim, ej u = sundt Damp, ej skarpe Norden = Binde,
 Ej Jis, som Vandets Løb i haarde Lænker slaar,
 Saa Fjissen selv derved tit i Forundring staaer.

Ej Storm, ej Sne, ej Regn her Jordens Frugter plager,
 Ej Lynets rappe Ild, her Jorden aldrig knager,
 Men Lusten, som er reen, ja frydefuld og glad
 Af Knoppen lokker ud det nye undfangte Blad.

Slet intet som er ont her Jorden af sig sender,
 Ej Tidsels hvasse Piig, ej Vældens Blad som brænder,
 Mand fandt her ej Forgift, ej nogen farlig Rødd,
 Om mand end overalt derefter grave leed.

Her aldrig Spindelvæv paa Træet kom at svæve,
 Den plæt = graa Vedderkop her aldrig sem at væve,
 Udi det unge Græs her Snaagen aldrig kreb,
 Fra Badden noget Snaus paa Jorden aldrig dreb.

Mand fandt her aldrig Møll i Tulipanens Rødder,
 Ej nogen hellig Orm med hundred slemme Fodder,
 Spy = Gluen aldrig Sting paa Rosen = Bladet gaf,
 Og Oldenborren aad ej noget Blomster af.

Ja!

Ja! saade jeg een gang, at tusend Edelskeene
 Paa Træerne i Aina og paa de grønne Greene
 Udvorte af sig selv, at Marken der laa fuld
 Med Berler overstrød, at Sandet var af Guld.

At Honningen flød ud i hundred dybe Strømme,
 Og at den søde Mælk kom Klippen til at svemme,
 Ja at der Manna laa paa Jorden tukt som Sne;
 Jeg sagde ej et Ord hvoraf mand kunde lee.

Og om jeg overalt et helligt Væsen viisde,
 Og hvor, at hver en Fugl sin store Skaber prisde,
 Ja! at den hese Ravn som Nattergalen sang
 Om Hærens høje Navn, jeg ikke løj engang.

Men dette er mig vel i Næsen værd at kaste,
 Det er med Rette paa min svage Ben at laske,
 At den ej finde kand et Ord i min Forstand,
 Som til saa høje Ting for fulde rekke kand.

Jeg den ej plukket har af Pegasi hans Binge,
 Den derfor ej er vandt i Luften sig at svinge,
 Dog om den sig end svang op til Parnassi Top;
 See! Himlen er saa høj, den naaer der aldrig op.

Og du, som den heri ej kand til Takke tienne,
 Gaf! lær det af Guds Aand, og ej af svage Penne,
 Det ej beskaffet er paa Jordisk Art og Vis,
 Forvendt derom Beskeed een gang i Paradiis.

See sig en Boligs Sted for Adam GUD bereder,
 Og ham med egen Haand i Paradiis fremleder,
 Jevig Fryd hand der sin Tid skal bringe hen,
 Og vil hand være klog, beholde GUD til Ben.

Endnu er det ej nok: GUD gjør ham saadan Vre,
 GUD vil for alle Ting, hand skal fornøjet være,
 Hand seer sin Adam ind i Stæl og Hierte-Rood;
 Og finder, Eenlighed er Manden ikke good.

GUD

GUD seer det, og paa Stand en Søvn paa Adam falder,
 Som i den mørke Ro hans Hu og Sans henfalder,
 Dermed GUD af hans Krop et Ribbeen tager ud,
 Og af det samme Been GUD bygger ham en Brud.

Den Mand hand sover sødt, og intet veed at sige
 Af alt det hannem seer, see her en vakker Pige
 Udaf hans eget Kiød sin fulde Skabning faaer;
 Og der hand vaagner op, hun for hans Ansigt staaer.

Hand seer sig runden om, og Sønnen af sig tører,
 Hand seer den unge Brud, hans Blod sig i ham rører
 Bed det hans Dje seer, hans Hierte i ham slaar,
 Hand saasom halv forrykt og i Forundring staar.

Hand Jord og Himmel selv ved dette Syn forglemmer,
 Een stor Bevægelse hand føler i hans Lemmer,
 Ja! det hand føler her hand selv ej fatte kaad,
 Een Kaalde uden Kuld, een Feber uden Brand.

Den smukke unge Møe ham i hans Hierte fryder,
 Hand træder nærmere til, og hende Hilsen byder,
 Ej var velkommen til min Hierte kiære Brud,
 Du til min Ungdoms Lyst besfikket est af GUD.

Ej var velkommen hid! min Engel søde Dulle!
 Min Stæls udvalte Skat! min Dejlige! min Smukke!
 Min frydefulde Sool! min Perle! mit Juvel!
 Min søde halve Bart! min Himmel-givne Deel!

Du skal mit Hiertes Trøst og Fryd herefter være,
 Min Længsel og min Lyst, min Krone og min Træ,
 Du est min anden Jeg, thi du og jeg er een,
 Du est Kiød af mit Kiød, og Been af mine Been.

Hvor seer nu Eva op ved saa u-vante Sager,
 Hun seer, hun veed ej hvad, det hende dog behager,
 Hun veed ej hvad det er, een Frier og en Mand,
 Naturen hende det dog snarlig lare kand.

Hun finder i sin Stal en Ting hun ikke kiender,
 Een sød og liflig Ild i Hiertet hende brænder,
 Hun veed ej hvad hun har udi sit unge Blod;
 Thi Kiærlighed er i den Purpur-røde Flod.
 Den samme søde Ild som hun i Hiertet finder,
 Den og tillige med i hendes sunde Kinder
 To Roser maler af, og gjør det aabenbar;
 At hun ej mindre Tugt end Ild i Hiertet har.
 Den unge Mand, hun seer, ret meget vel befalder,
 Og mangt et kiærligt Navn hvorved hand hende kalder,
 Det klinger saare vel! hun taug en liden Stund,
 Dernæst ham Hilsen bød udaf sin søde Mund:
 Hvad jeg dig kalde skal, hvormed jeg dig skal ære
 Som kommer mig imod, hvad Navn du helst vil bære,
 Det er mig ubekiendt, thi jeg stet fremmed er,
 Jeg knap et Øieblik endnu har været her.
 Dog troer jeg at du dig min Broder kalde lader,
 Thi Himlens store Guld er begge vores Fader,
 Hand har os begge To jo skabt med egen Haand,
 Det er jo mellem os et kiærligt Benskabs-Baand.
 Jeg og med Ret og Skial dig Faders Titul byder,
 Som her dit eget Blod i mine Aarer flyder,
 Jeg kiender Daatters Bligt, alt det som kaldes mit,
 Mit Blod, mit Kiød og Been, see! det er alt af dit.
 Jeg søler dertil med Glds egen Finger skrive
 Et Bud udi min Stal, at jeg bør ogsaa blive
 Din egen til min Død; thi troer jeg, om jeg tør
 Dig kalde kiære Mand! jeg ingen Uret gjør.
 Men sig mig, hvad du selv at kaldes best behager?
 Siig selv, hvad Titel du da helst af alle tager,
 Om du dem alle fik, jeg mig dertil forseer,
 Bed ingen da af dem dig nogen Uret seer.

Thi siger jeg vel ret : Hav Tak min kiære Broder ;
 Vi GUD jo begge har til Fader og til Moder ,
 Hav , kiære Fader ! Tak , det Navn dig hører til ;
 Hav Tak min Hierte Mand ! du det jo være vil .
 Der Adam nu forstaaer , at Eva bras kand snakke ,
 At hun saa med Maneer og artigt veed at talke ,
 Hand svarer med et Smil : Min Hiertens søde Skat !
 Du taler meget vel , og har det heel vel fat .
 Du kandst mig , det er sandt , vel mange Navne give ;
 Din Fader er jeg vel , vil og din Broder blive ;
 Men om min Bøn hos dig udrette noget kand ,
 Saa tag mig i din Favn , og kald mig Hierte Mand !
 I dette sidste Navn GUD selv har villet legge
 Een sød Bedrift i Skiul , som hand udaf os begge
 Fuldbyrdet have vil ; ej kom og lad os see ,
 At hvad GUD have vil , fuldbyrdes kand og see .
 Fru Eva Dien fik , det sidste Ord hun hørde ,
 Det hende hemmelig i Siæl og Hierte rørde ,
 Dog sandt hun , at den Mand her noget hastig var ,
 Saavidt som hun forstod ; thi gav hun dette Svar :
 Ej lad os , med Forlov , dog give lidet stunder ,
 Imedens jeg til Gavn min Lejlighed begrunder ;
 Hvad Navn du have vil , jeg har nu af dig lært ;
 Jeg ogsaa gjøre vil , hvad GUD og dig er kiært .
 Dog maa mand , synes mig , den rette Orden vide ,
 At alt det , som mand gjør , kand see i rette Tide ,
 Fornuften lærer det , det er en vis Maneer
 I Himmel og paa Jord , hvorefter alting see .
 Enddog GUD alle Ting paa Timen kunde gjøre ,
 Og til Fuldkommenhed i een Minut udføre ,
 Dog har hans vise Raad sig først en Grundvold lagt ;
 Dernæst de andre Ting ved Trappe = Tall fuldbragt .

Hand skiller Enset først fra Mørkets fæle Skbage,
Saa gjør hand sig en Klump, hvoraf hand meer vil bygge,
Enddog der Klarhed nok ud fra hans Ansigt gaar,
Sin Glands og Skin endnu dog ingen Stjerne faar.

Den høje Himmel selv maa efter Solen vente,
GUD veed til rette Tid med hver en Ting at lente,
Tusmørket kommer først, dernæst den klare Dag,
Af slig Forsynlighed du og Exempel tag.

Kom sig mig dog eengang, hvad est du fød og baaret,
Hvi blev jeg saa udaf din egen Side skaaret,
Før vi saa plumpelig slaar noget andet paa,
Os selv vi kiende bør, vor Herkomst ligesaa.

Mit Hierte! sagde hand, jeg vil dig og fornøje,
Jeg dig ret gierne vil i din Begiæring søje,
Jeg dig om alle Ting snart underrette vil,
Og siige, hvordan det med os er gaaet til.

Saa snart den store GUD af høje Gunst og Raade
Mig havde givet Magt for alle Ting at raade,
Jeg udi Høgen gik, hvor alting paa min Tro
Med lutter Hiertens Enst og Glæde ad mig lo.

Jeg vandrede omkring, nu i de dybe Dale,
Nu paa det høje Bierg, nu under Træers Svale,
Jeg nu i Skoven gik, nu i den grønne Eng.
Jeg saa hvor alle Ting der vorte op i Fleng.

Jeg Træerne her saae, saa grønne og saa friske,
Paa Marken saae jeg Dyr, i Vandet saa jeg Fiske,
Jeg saae den fede Muld, jeg saae den blanke Strand,
Jeg saae det fine Guld iblant det hvide Sand.

Den skønne Dyr-Steen i Bæken saae jeg spille
Med tusend Straalers Glands, jeg mangen gang stod stille,
Og saae derpaa med Enst, mig suintes at jeg saae
Saa blinkede den Steen, at der en Stjerne laa.

De smukke Fugle med de gjorde sig saa glade,
 Jeg saae dem hos mig tit iblant de grønne Blade,
 Med Lyft jeg hørde paa hvor Rattergalen sang,
 Det var min Tidsfordriv vel mangen Time lang.
 Hvad vil jeg sige meer, hvor hen jeg Djet vendte,
 Jeg alting smukt befandt, jeg GUD i alting kiendte,
 Men om jeg Djet end paa alting spille lod,
 Jeg dog slet intet fandt, hvortil min Attraa stod.
 Hvad gavner mig et Træ med alle sine Frugter,
 Hvad har jeg af en Flood, som gaaer i tusend Bugter,
 Hvad af en Edelsteen, var den eengang saa rar?
 Naar jeg alleene gaaer og intet Selskab har.
 Hvo skal med mig gaae om, med Flid at overveje,
 Alt hvad vor GUD har skabt? hvad tiener mig at eje
 Alt det mit Dje seer, naar jeg ej finde kand
 Den jeg kand deele med udi det gandske Land.
 Hvem skal jeg HErrens Magt, som med min Finger vise?
 Hvo skal vel hielpe mig min store GUD at prise,
 Mand sige hvad mand vil, om HErren mig tilbød
 At være som jeg var, langt heller var jeg død.
 Jeg ikke nægte kand, naar det mig kom i Sinde,
 Strax mange tusend Dyr sig hos mig lade finde;
 Den store Elephant, den stærke Love kom,
 Ja alt hvad uogensteds i Skoven leber om.
 Jeg saae strax hos mig staa saa mangen deilig Skare
 Af all'haande Dyr, som alle toge vare,
 Naar jeg kun gav et Bink; Jeg lod dem komme frem,
 Og gav enhver sit Ravn, som jeg ham fandt beqvem.
 Jeg fandt dog ej et Dyr som mig ret vilde hove,
 Jeg fandt der ikke et som hos mig kunde sove,
 Nej! med det dumme Fæ det intet var bevendt,
 Et hvert i sin Natur var mig for vel bekiendt.

De har ej Bliid ej Skiel, det er for grobe Vare;
 Og taler jeg eengang, de vide ej at svare,
 Gud i det dumme Fæ har ikke med sin Haand
 Indtrykt sit Billede, og dybe Klogskabs Aand.
 Alene Mennisket, det er forundt af Naade,
 At vide rettelig sig med Fornuft at raade,
 Det ene Frihed har sin Skaber ret at see,
 Og efter hans Behag ham Eren at betee.
 Jeg saae alligevel, jeg saae det mange gange,
 Hvordan de vilde Dyr, ja selv den lede Slange
 Sig parrede saa sinukt, enhver sin Mage fik;
 Og hvor jeg dennem saae der to tilsammen gif.
 Kom mig en Ulv imod, som søgte efter Føde,
 Et Dyr som var ham liigt mig ogsaa kom i Møde;
 Hvor Ornen nogen Tid fløj hen og satte sig,
 Hos ham sig satte strax en Fugl som var ham liig.
 Jeg saae den lille Fugl, som sankede til Reede,
 Jeg saae, hvor Magen kom, og ham sin Hielp beteede;
 Jeg saae ham Neb i Neb; mit Hierte i mig slog,
 Ved hvert et Kys den Fugl hand baade gav og tog.
 Ja! i det dybe Vand, midt i de klare Strømme
 Jeg Fiskene og saae ved Par og Par at svømme,
 Den allerstørste Hval, den allermindste Sild
 Udi det kolde Vand fandt Venstabs søde Ild.
 Ald dette blev jeg vaer, Naturen mig og sagde,
 At det var hendes Bud; jeg det paa Hierte lagde;
 Og tænkte hos mig selv: See der, eenhver har sin,
 Hvert Dyr sin Mage har; ach! havde du og din!
 Skal da det dumme Fæ saa sødt et Selskab nyde,
 Og jeg saa eensom skal min Siæl med Længsel bryde?
 Skal jeg saa ene gaa udi det gandske Land,
 Da hvert et Creatur er sat i Ægtestand.

Nei, nei, jeg mætter vel, ald Gæddens Magt og Balde
 For mig som intet er, det vil kun lidet gielde,
 Det beste fattes mig, een Kone vil hertil,
 Din jeg i ald min Bragt fornøjet leve vil.

Som jeg da for mig selv staaer halv forrykt i Tanker;
 Og paa min Eensomhed og tynde Skæbne anker,
 Den vise Skaber selv mig ind i Hiertet seer,
 Og af den Artighed i egen Gierning leer.

Min Skaber seer det med sit Buisdoms store Dje,
 Hvad mig kand tiene best, hvad mig kand best fornøje;
 Hand som sin Gierning seer, og kiender Rød og Blod;
 Hand seer at Eenlighed Naturen er imod.

Hand har dig, søde Siæl! da hertil selv udskaaret,
 At være her hos mig, see! dertil blev du skaaret
 Af denne Side ud, du mig nu skænket est
 Af GUD, som seer og veed hvad Adam tiener best.

Din Purpur = røde Mund, og smukke hvide Bryste,
 Din gandske Krop er skabt mit Hierte at forlyste;
 Thi kom, min Skabers Bud jeg og fuldbyrde vil;
 Du føler jo vel selv, du og er skabt dertil.

Dermed den unge Mand til Eva sig begiver,
 Af Kiærlighedens Ild optændt i Stælen bliver,
 Hand favner hendes Hals, hun seer ham an igjen;
 Og i sit Sind forstaaer hvor Manden hand vil hen.
 Hun slaar ham saadant af, det vil sig ikke semme,
 For Skaber, siger hun, hvad vil hand herom denime,
 Naar hand slig Blumphet seer? det er dog alt for galt;
 Vi knap endnu eengang har med hinanden talt.

Jeg har dog neppelig endnu een Time levet,
 Du veedst, at hvad jeg er, jeg det nu nys er blevet,
 Gak ind i din Fornuft, betænk dog hvad du gjør,
 Min Siæl er alt for ny, hun det ej vove tør.

Hvo vilde u=moed Frugt af Træerne afskrive;
Og til en bedre Tid ej Lyften lade blive?

Hvo vilde Kornet vel for Tiden meje af,
For Åren selv et Tegn om Kiernens Moedhed gaf?

See! hvo som med Bevalt, og plumpe Fingre trykker
Den lukte Rosen=Strud, den gaaer jo da i Stykker,
Der er jo ingen Lugt udi den unge Knop,
For Solen med sit Smil for Bladet lukker op.

Ej, Kiære vær tilfreds! forund mig nogle Dage,
At jeg i Dyd og Tugt min Ungdom kand opdrage,
Vor Skaber derudi skal finde Velbehag,
Hand skal os Gunst betee paa vores Bryllups=Dag.

Den gode fromme Mand med Lyst paa Eva hørte,
At hun sit kloge Svar saa stikkelig fremførte,
At hun saa sindig var, det var ham saare kjær,
Hand tænkte ved sig selv: Hvor har hun dette lært?

Mit Hierte! sagde hand, alt hvad du til mig siger
Udviser Erbarhed, og sømmer smukke Piger,
Du veedst de Ting du ej har hørt af nogen Mand,
Din Tale smager af u=dødelig Forstand.

GUD er, som du har sagt, for alle Ting at ære,
Ham vores gandske Liv opoffret bør at være,
Jeg siger ham og Tak, at jeg, som ene gif;
Dig nu til Hiertens Trøst og kjærligt Selskab sit.

Jeg siger tusend Tak for hver en Skænk og Gave
Hand mig til beste har udstøst i denne Have,
Men først og sidst, at du, min Engel! overgaaer
Alt hvad ved HErrens Bud paa Jorden gaar og staaer.

Men som du har i Dag Guds Billie bestreven,
Saa veedst du ogsaa vel hvad Konen hun er bleven
Pligt=skyldig mod sin Mand, det GUD behager ej,
Det veedst du saare vel, at hun ham siger Nej?

Dig

Dig tiener ogsaa det udi din Stand at lære?
 Du maa med andre Dyr en frugtbar Sæd frembære;
 En Sæd som efterdags tiltage skal og groe,
 Og ald den gandske Jord bebygge og beboe.
 Om jeg min Skyldighed og Ægte-Pligt forglemmer;
 Skal GUD ej blive breed? hand som i disse Lemmer
 Gav saadan Kraft og Fynd, som gav mig i min Bold
 Alt dette megle Guds og Jordens hele Bold.
 Hand mig jo givet har de store fede Lande
 Her ligger runden om, med alle disse Bunde,
 Med alt hvad der er i, det staaer jo i min Magt;
 For Min Skyld det er skabt, og er mig underlagt.
 Jeg til Opvartning har een fast u-tallig Skare
 Af allehaande Dyr, som paa mig tage vare,
 Den stærke Løve selv er rask som Pii i Skud;
 Naar hand min Stemme hør, at fremme mine Bud.
 Min Indkomst jeg og har, det grønne Træ sit Foster
 Opsøder for min Mund, min Biin mig intet koster,
 Dertil er Druen skabt; alt hvad den fede Jord
 Frembærer af sit Liv, det tiener til mit Bord.
 Jeg boer i Paradis, min Bolig er herinde,
 Alt det som ønskes fandt i Eden er at finde,
 De høje Stierner selv, ja! Soel og Maane maa
 For ald den Herlighed som Avind-syge gaa.
 Men dette store Alt saa vidt og bredt begrebet
 Ej for os ene To er saa opphyntet blevet;
 GUD det ej saa forstaaer, hand vil, her komme skal
 Et større Folk at bo, et Folk foruden Tal.
 Hvad Jammer var det vel, at alle disse Frugter;
 Hvorunder Greenene maa sunke ned i Bugter,
 For hvilke Himlen selv enddog arbeide maa
 Hen i ald Evighed, til Intet skulle staa.

Hvortil og tænte det , at ald den store Skare
 Af Dyr paa egen Haand i Skoven skulde fare,
 At alt det skionne Dvæg, som ligger her omkring,
 Ei skulde blive brugt til nogen Verdens Ting.

Nej! nej! den store GUD som har lagt større Tanker
 Om ald den Herlighed, hans Almægt sammen - sanker,
 Hand vil, at hver en Ting skal bære frem sin Frugt;
 Hand vil, at hver en Ting skal ogsaa blive brugt.

Det er da uden Grund du længere forhaler
 Een Ting, som dog vil see, een Ting, som GUD befaler,
 Du jo min Hustru est, jeg er din Egte - Mand,
 Ei, Hierte! giv mig dog, det du ej nægte kand,

En ufornøden Frygt du ej tør ved at bære
 Udi en Ting som seer vor Skaber selv til Ære,
 Du for en Kones Pligt dig ikke frygte tør,
 Nej, viid, at jeg dig til ald Verdens Dronning gjør.

Fru Eva veed snart ej hvad hun nu meer skal svare,
 At Manden jo har Ret og Sandhed med at fare,
 Hun ikke tvivler paa, alt det som hand har sagt,
 Alt det som hun har hørt, det maa hun give Magt.

Hun brød omsider ud: Min Mand i mig opstiger,
 Og vil af Brylløst ud, for alt det du mig siger;
 Hvad er dog HERren god! hvad høj Betsignelse
 Hand legger paa en Mand, et uselt Menneske!

Ei lad os dog gaa hen, og flittelig betragte
 Alt hvad vor GUD har gjort, vi maa ej saa foragte
 Det hand os givet har; ej Hiertens Kiære kom!
 Kom med mig dog een gang, og lad os see os om.

See an den smukke Skov, see an de grønne Enge,
 Ei see den hvide Bæk ved Klippens Top at vænge,
 See an den dybe Dal, som staar af Blomster fuld;
 Hvad Synd og Kraft er skult udi den fede Muld.

For

For alting lad din Siæl i Himlen selv opstige;
 At see Guds egen Glands, og takke ham tillige;
 Det er jo Billighed at GUD sin Ære faar,
 For du dit Hu og Sind til noget andet slaar.

Kom lad os dog eengang med Agtsomhed beskue
 De mange skionne Lys paa Himlens høje Bue,
 See hvor de give Agt paa Jorden trint omkring;
 At den til vores Tarv ej fattes nogen Ting.

Ei see dog Maanen an, hvor den sin Kraft udstrekker;
 Og med en selsom Magt de store Bænder trekker,
 Hvor den med Førrighed sin Kreds om Jorden slaar;
 Og stedse Duet har til Solen hvor den gaar.

See Solen an engang, hvor den paa Himlen iler,
 At maale Dagen af, hvor den mod Jorden smiler,
 Og byder mildelig af sin forgylte Karm,
 At Luften med Beskeed skal holde Frugten varm.

Om nogen eengang har bekommet skionne Gaver,
 Som ham een fuldtroe Ven tilsendt og skienket haver;
 Det er jo Billighed, hand eengang derpaa seer,
 Og sig imod den Ven taknemmelig beteer,

Har hand ej Evne til hans Rundhed at belønne,
 Hand maa dog lade see, hand veed derpaa at skionne;
 Hand ej som Svinet maa, der under Egen gaar;
 Opsluger Aggernet, før hand først takket faar.

Og om hand det ej gjør, skal da hans Ven ej tænke:
 Den Mand var ikke værd, at jeg ham skulle skienke
 Saa kostelig en Ting, jeg den vel finde vil,
 Som bedre vide skal, hvad saadant duer til.

Velan! om du ej vil imod din Slæbter være
 Slet u-taknemmelig, saa giv ham først sin Ære,
 Du seer her overalt, hvad hand forærer dig,
 Tag vel imod hans Skienk, og tak ham hiertelig.

Det Raad som Eva gav, var saare got at følge;
 Det Adam vel befalt, hand det ej kunde dolge,
 Hand hørte med stor Lyst, at hun begabet var
 Med samme Bilsdoms- Aand, som hand i Bryttet bar.
 Jeg veed det, sagde hand, vor Skaber maa vi ære,
 Og hannem først sin Tak med fulde Mund frembære,
 Dernæst hans store Skienk udi en villig Gavn
 Annamme glædelig, og føre os til Gavn,
 Jeg og forlyste vil mit Hierte og mit Dje
 I Herrens Sierninger, naar Tiden sig vil føje;
 Men tænk, hvor store Ting! saa flog er ingen Mand;
 At hand det Rigdoms Dyb paa eengang maale kand.
 Thi tiener det dog ej, at vi formeget haste,
 Og i det store Dyb os Hoved- kulds udkaste,
 Du siger, alle Ting maa efter Orden gaa;
 Det er den samme Streeg jeg og betænke maa.
 Om nogen eengang har bekommet Skionne Baver,
 Som ham en fuld- tro Ven tilsendt og skienket haver;
 Og hand da deriblant et herligt Stykke faaer,
 Hvortil fornemmelig hans Hu og Attraa staaer.
 Et Stykke, som hans Ven med sine Ord og Sagter
 Betegner selv, at hand det allerhøiest agter,
 Skal hand ej først afsted, af een nysgierig Aand,
 Den samme Raritet fremtage i sin Haand.
 Skal hand ej allerførst sig det til Nytte føre,
 Som hannein allermeest Fornøjelse kand giøre?
 Skal hand ej bruge først, som eget Eiedom,
 Det Beste blant den Skienk, som ham til Hænde kom?
 I Sandhed, ieg med Skiel maa prise og berømme
 Alt det som Gud har skabt, de store rige Strømme,
 Den Grøde- fulde Jord, de Dyr, det Sølv og Guld
 Og andet Smukt, hvoraf ald Verden snart er fuld.

Men

Men det Glæds egen Haand saa mesterligen gjorde
Nu nylig der jeg sov, jeg derpaa vedde torde,
Det alting overgaaer i Skienhed og Værdi;
Een gandske Verdens Pragt den sidder jo deri.
Ach! før vi længer gaaer, lad mig den Gave nyde,
Som frem for alle Ting mit Hierte best fandt fryde;
Al alt det GUD har skabt, du det alleene est
Mit Hiertes søde Skat, som mig befalder best.
Om jeg tog andet for, vor Skaber vilde sige:
Den Mand var ikke værd at elskes af en Pige;
See! det jeg rarest holdt, hand agter ei eengang;
Men som en Krybter gaaer og hør paa Fugle-Sang.
Beninde! det er nok, vi maa ei længer tøve,
Vi Herren give maa vor Bilsdoms første Prøve;
See! Jorden den er stor, ja alt for stor for Tu,
Her vil langt flere Mænd og Koner til endnu.
Der var en deilig Dahl, der hvor de Begge stode;
Hvor mangan yndig Ur og prægtigt Blomster grode;
Hvor mangt et lystigt Træ mod Himlen vorte op,
Og sendte Skyggen need til Græsset fra sin Top.
Een Aae, saa klar som Sølv, kom der forbi at rinde;
Som stræbte blant det Græs sin krumme Vej at finde;
I mangan Bugt det stød sit flydende Krystal,
Og gjorde sig en Kreds omkring den smukke Dal.
Mand saae ei Mus, ei Dyr omkring dends brede Kanter;
Allereste Corall og fineste Demanter,
Der var ei Ande-Mad, som Vandet paa sig gior,
Ei Padder-Leg, ei Sæl, men lutter Sukker-Rør.
Mand Giffene her saae i Flokke-Tal at spille,
Og blant hinanden sig udi en Dans at stille,
Mand saae dem sværme om, og tumle sig omkring;
Mand dem i Luften saae med mangt et hurtigt Spring.

Ja Træerne i fleng med deres grønne Blade;
 Med deres unæ Frugt, beteede sig saa glade,
 Enhver sin høie Top med Blidskab bukke ned;
 Og for det unge Par aflagde Høflighed.
 Hvor før et Blomster sad i Knoppens snævre Stemme;
 Det brød sig strax herud, og lod sin Lugt fornemme,
 Med sinukke Foraars-Bragt i mange Tusend Tal;
 Til Smykke for vor Brud, og for den Brude-Sal.
 Vor gilde Adam seer hvor alle Ting sig fryde,
 Og ham i Hobetal til Kiærlighed indbyde,
 Hand seer nu rette Sted til det hand gierne vil,
 Hand seer nu rette Tid og Leilighed dertil.
 Thi satte hand sig need, bad Eva hos sig sidde
 Udi det grønne Græs, Naturen selv beridde
 Den sinukke Brude-Seng; her tages først i Favn;
 Her gives første Kys med mangt et kiærligt Navn.
 Her gaaer vort Bryllup an, de unge Hjerter mages
 I tvende Legemer, een Stæl, een Aande drages,
 Af To blev Et igien! af To blev Et igien!
 Hvor blev min Musa af? hvor er hun løbet hen?
 Ej bliv kun Musa bliv, her er slet ingen Fare,
 Nej, din Blyfærdighed, og kydske Stæl at spare;
 Jeg seer det unge Par vil drage Tæppet til,
 Men hvad nu Eva seer i Verden spørges vil.
 Hun sig i Adams Favn med Kielen Jomfru-Moder
 Nedlagde, hun igien opstaaer ald Verdens Moder;
 Hun med en vakker Søn skal gjøre Adam glad;
 Og herom var det jeg min Musa siunge bad.
 Ved denne Brude-Færd ald Verden lod fornemme
 Et lifligt Fryde-Skrig; saa lad du og din Stemme;
 Min Musa! høre med ald Er det Brude-Par,
 Hvis Lige aldrig før, ej heller siden var.

Naar

Naar nogen Potentat i Egetand indtræder,
 Til Bryllups-Gæsten jo hans gandske Land sig glæder;
 Ja! hver en Rigens Mand, hver By og hver en Stad
 Fremkommer med sin Pligt, og gjør sit Hjerter glad.
 Mand hører Spill og Leeg i Stræder og paa Gader,
 Til Sang og Lystighed eenhver sig finde lader,
 Mand stiller an med Flid Comædier og Ball,
 Hvor Folket løber til med Trang i Hobe=tall.
 Herpuker og Trommet hver Mand til Fryd opbyde
 De lille Ridder-Mænd Torneere=Lanthen brude,
 Der holdes Gæste-Bud og aabne Tafels Pragt
 For Landens Dronning er i Brude=Sengen lagt.
 Saa gik det ogsaa til der Eva blev til Kone,
 Og paa sit Hoved fik ald Verdens store Krone,
 Den høje Himmel selv til denne Bryllups-Gæst
 Et aaben Taffel holdt, og Jorden bad til Gæst.
 Dend gyldne Soel med Glands og Straaler Lysten fylder;
 Og Adams unge Brud til Verdens Dronning hylder:
 Ja! Maane, Nattens Ven, udaf sin blege Mund,
 Aflegger Troestabs=Ced om høje Middags=Stund.
 Ja hvert et Himmels=Lys det bluffer og det tindre,
 Og mod vort Brude=Par sin Skyldighed erindrer,
 Iført til denne Stak med dobbelt Skin og Glans;
 Den stille Norden=Pool er færdig til en Danks.
 Det store dybe Haf med alle raske Floder
 Sig trænger strax herfrem at helse Verdens Moder,
 Den allermindste Bæk saa frydefuld fremgaar,
 Og paa det blanke Vand det fuld af Perler staar.
 Alt hvad som rører sig, og i sit Liv har Ande,
 Til Brude-Gæsten kom, og Bruden gik til Haande,
 Alt hvad paa Jorden gik, alt hvad i Luften foor.
 Sin Tro og Huldskabs=Ced den unge Dronning foor.
 Naar

Det her se Fugle - Koor i Skoven lader høre;
 At de for Bruden og sig lystigt veed at gjøre;
 Ja! hver en Fugl der er, hand græder til den Fæst;
 Eenhver af eget Næb, eenhver som hand kand best.
 Den søde Rattergal sig her og ei forglemmer,
 Hand holder selv et Koor med sine sunde Stemmer;
 Canari - Fuglen kom, og Lerken til sig tog,
 Som med ham paa Claveer en Sarabande slog.
 Rat - Ugle, Mørkets Ven, som Solen ei kand lide,
 Hand satte sin Naturs Blødagtighed tilside,
 Hand kom her for en Dag, af Hullet hvor hand sad,
 Men for hand sang saa huult, ham Kragen tie bad.
 Ja! hver en Fugl ham saae, de alle bleve vrede,
 At hand i Siunge - Koor saa ilde sig beteede,
 De husede ham ud; og for den samme Sag
 De ham ei lide maa indtil paa denne Dag.
 Den Fugl som Navnet fik af Paradiis at bære,
 Hand kom paa sin Maneer vort Brude - Par at ære;
 Den Fugl, som aldrig her paa Jorden Hvile tog,
 Hand kom, og med sin Flugt et deiliagt Ziffer drog.
 Et Ziffer, hvor mand saae vor Brud og Brudgoms Navne
 I Kiærlighedens Baand indbyrdes sig at favne,
 Med Kronen oven paa, og anden Stadts og Zitr,
 Hand selv sin Pensel var, og Luftens hans Papiir.
 Den rare Phœnix selv med sine gyldne Ringer
 For Brude - Parret sig fra Himmelen nedsvinger;
 Den Fugl hand frier ei, ham Eenlighed er sød,
 Skal hand i Ekte - Stand, da ægter hand sin Død.
 Den gjør ham ung igjen, naar hand udi sin Rede
 Tilforn i Aske er forbrændt af Solens Hede,
 Saa eensom, som hand er, hand sig dog glad beteer
 Til denne Brude - Fæst, mand saae ham aldrig meer.
 Den

Den lille søde Bi, den mindste blandt den Skare
 Vil sin Svending her en heller lade fare,
 Hand havde paa sin Taa en liden Honning-Klat,
 Som den vor unge Brud gav til en Brude-Stat.

Den fik saa mangen Tak for sin velmeente Gave,
 Den Dronningen dog en for intet vilde have,
 Hun gav den Bi igien den Videnskab og Kraft,
 At faaage i sit Liv den Sukker-søde Gæst.

Imens at hvert et Kræ nu ønsker Bruden Lykke,
 Saa kommer Fisken med, udklædt i gylde Stykke,
 Enddog det er et Folk som lever best i Vand,
 Det dog til denne Fæst gaaer paa det tørre Land.

Den store grumme Hval med Magt igiennem bryder,
 Og af sit Næsebor en gandske Strøm udskyder,
 Som op i Skyen staaer, det troer vel ingen Mand,
 Man med Forundring her et Fyrverk seer af Vand.

Marvinet riider om paa de Søe-grønne Bølger,
 En Trop af alle slags med Brude-Skient det følger,
 Skælffisken syer selv de runde Perler ud,
 Som skal til Perle-Snor for Adams unge Brud.

Sælhunden frydefuld sin Fiske-Jagt lod fare,
 Og paa den Brude-Færd alleeneste tog vare,
 Hand op for Brudens Føed kom svømmendes til Land,
 Og gjorde grumme Spring midt paa den hvide Sand.

Ja! hvert et Dyr der er, som gaaer og faaer sin Føde
 Paa Jordens grønne Ryg, man seer her og at møde
 Til denne Brude-Stat, alt hvad sin Føde faaer
 Paa Klippens høje Top, alt hvad i Skoven gaaer.

Den store Elephant sig allerførst indfinder,
 Thi hand de andre Dyr i Klogskab overvinder,
 Cameelet kommer med, dernæst den stolte Hest,
 De tre sig trænge frem, at komme Bruden næst.

Og strax begyndte de imellem dem at stride,
 Paa hvilken af de tre den unge Brud skal ride,
 Enhver sig bilder ind, at hand er best beqvem;
 Naar hun vil ride ud, at bære hende frem.

Og som nu Adam selv vil stille deres Trætte,
 Den grønne Crocodil for hannem gaaer i Rætte,
 Med stor Alvorlighed hand beder om Forhør,
 Og meener, at hand helst den Vre nyde bør.

De andre, siger hand, jeg maae det vel bekiende,
 De ere vel til Goeds, de kunde hurtig rende,
 Men naar de kommer frem til nogen Strøm og Floed,
 Da maae de stille staae, da falder deres Moed.

Der ingen er af dem, som kand i Vandet fare,
 De har slet ingen Ting mig herimod at svare;
 Men jeg har den Natur, jeg i det dybe Vand
 Kand svømme, jeg derhos paa Landet løbe kand.

Og som vor Dronning har for Vand og Land at raade,
 Og har sit Folk udi det Torre og det Baade,
 Hvo kand da sige nej, vor unge Dronning sig,
 Jo helst til Lands og Bands betiene bør af mig.

Før hand udtalet sit, en Orn lod sig nedfalde
 Fra Lindens høye Top, og Sagen ret fortalte,
 I Vandet, sagde hand, den Crocodil vel kand
 Omløbe som en Fisk, hand færres og paa Land.

Hand bliver dog ey vred, at jeg ham dette siger:
 Vor Dronning under sig har trende Kongeriger,
 Alt hvad i Havets Dyb, paa Jordens tørre Bold,
 Alt hvad i Luften boer, det har hun i sin Bold.

Om nu det lette Folk, som bygger i det Høye,
 Faldt fra, og vilde sig til Lydighed ey føye,
 Hvad hielper Dronningen vel Crocodilens Krop?
 Kand Crocodilen vel til Himlen flyve op?

Men,

Ney, ney; de raske Dyr maae alle staae tilbage;
 Ney, lig en Kense jeg mig eene kand vaatage;
 Vil Dronningen af Bye, og vil hun hastig hjem;
 Jeg som den raske Piil vil føre hende frem.

Om hun i Skyen vil mod Himlen sig opsvinge,
 Hun kun fornøden har at sidde paa min Binge,
 Om nogen Fisk sig og i Stranden gjør til Knud,
 Jeg kand vel og en Fisk af Vandet hente ud.

Imens at dette Folk om Vren staaer og strider,
 Skildpadden med sit Huus saa sagtelig fremskrider,
 Hand gaaer smukt langsom frem, en gandske Klokke-stund
 Det varer, før hand faaer et Ord udaf sin Mund.

Om Dronningen en tør saa store Keyser vove,
 Saa vil jeg, siger hand, saa vil jeg hende love,
 Hun paa min trinde Ryg maa ride sikkerlig,
 Hun skal for Stød og Fald slet intet frygte sig.

Ehi med de andre Dyr hun kommer kun i Fare,
 Hun bør sig meget vel for dennem tage vare.
 Men jeg spagfærdig er, jeg har og paa min Ryg
 En Sadel, hvorudi en Jomfrue sidder tryg.

Paa mig hun ogsaa kand opstige uden Møye,
 Mod Qvinde-Kønnet jeg mig veed ret vel at føye,
 Og, om det kom dertil, at nogen Fald blev giort,
 Det har dog ingen Nød, hun staaer sig ikke stort.

Hvad meer? det fromme Dyr det vil en andet vide,
 End at den unge Brud jo bør paa det at ride,
 Fordi de andres Gang den er saa tung og slem,
 Men i det samme her et Pind-Sviin kommer frem.

Et Pind-Sviin oversat med allehaande Frugter,
 Med alt hvad nogen Tid vel smager eller lugter,
 Det havde væltet sig udi det grønne Græs,
 Og under mangt et Træ, og taget der sit Læs.

Der sad paa hver en Pind et Vble eller Være,
 Med hundred' andre Bær; det Dyr fand neppe bære,
 Rand neppe slæbe frem ald denne lækre Kram,
 Selv Eva maatte lee, der hun det Dyr fornåm.

Imens hun staaer og seer hvad dette vil betynde,
 Saa kommer Dyret frem sin Gave at frembyde,
 Det siger paa sit Maal, som Eva vel forstoed,
 Hvad skion slags Frugt det var, hvor den var sød og moed.

Hvor lifligt saadant Knas om Sommer-Tide smager,
 Naar Solens heede Brand et tørstigt Hierte plager,
 Vil Dronningen for Lyst udreyse nogen Sted,
 Hand for en Kiælder-Evend vil gierne følge med.

Ja! hvert et Dyr der var, kom frem paa samme Maade,
 Og om Opvartning bad, og bad om samme Naade,
 Sig Adam og udlod imod et hvert af dem,
 At deres Villighed var Bruden angennem.

Enhver som kommer frem os Vre at beviise,
 Den maae jeg, siger hand, for Høfligheden priise,
 Som I begyndet har saa bliver ogsaa ved,
 Enhver skal faae sin Løn for sin Tienstagtighed.

Men twister intet om, hvo Dronningen skal bære,
 I alle maae tilfreds med min Befaling være,
 Paa Sted og Tid enhver jeg selv fremkalde vil,
 Enhver skal blive brugt naar det ham kommer til.

Paa lange Reyser mig Cameelet vel behager,
 I Vre-Færd og Stak jeg Elephanten tager,
 En Hest og Orn i Hast, den grønne Crocodil
 Naar Eva gaaer i Bad udi den feede Nil.

Skildvadden tiene skal naar Dronningen er svanger,
 Hun da det tamme Dyr fand bruge for en Ganger,
 Pindsviinet endelig og sin Opvartning faaer
 Med ald sin søde Kram, naar hun i Lysten gaaer.

See dermed er det giort, og Striden har en Ende;
Enhver paa sin Maneer det lader see og kiende,
Hver Fugl i Skyen ind med fryde-fulde Sving,
Hver Fisk og hvert et Dyr med mangt et lystigt Spring.

See! hvilken gylden Tid! See! hvilke gode Dage
For alle skabte Dyr! et hver hos egen Mage
Gaaer hen i Roelighed; For Mennisket det falt,
Her Fryd og Glæde var, og Venstabs overalt.

Man saae den bidste Ulv ret midt blant Gaare-Troppe,
Man saae det unge Lam blant Tiger-Dyr at hovpe,
En Gaas gik hos en Ræv, en Høne hos en Orn,
Hos Løven Koen gik, og Kalven hos en Bjørn.

Da Falken aldrig kom blandt Værkerne at jage,
Langt mindre nogen Høg en Due vilde tage,
En nogen Scorpion Forgiften fra sig skied,
Men hvert et Creatur sin Fred og Hvile nød.

Jaa! Freden strakte sig udi de dybe Floder,
Karuzen løb med Leeg og lutter Lefle-Moder,
Og kyffes, saa det smak, selv Giedden loe derved,
Hand hos sin Mage fandt den samme Riærlighed.

Jaa hvert et Creatur til Lands og Vands blev fundet,
Det med hinanden var i Eenighed bebundet,
Jaa! Mennisket det stod i Eenighed med Guld,
Guld Hærrer var da selv fornøyet med sin Brud.

Men over alle Ting den Naade var at priise,
Som Hærrer vilde selv de unge To beviise,
Hand slog en hellig Glands omkring sit Brude-Par,
Om dennem idel Fryd og Himmel-Glæde var.

Gulds egen Vande-Hær som svæver om hans Throne
Jevig Hellighed for Adam og hans Kone,
Dertil og høre lod en hellig Brude-Sang,
Som meget frydelig i Edens Haveklang.

Lof fkee den store GUD; vor Skaber i det Høje,
 For hannem Himlen sig og Jorden med skal bøje,
 Hand begge med et Ord af Intet opbyggt har,
 Og giort sin Herlighed for dennem aabenbar.

Hans Forsyn fandt for got at skabe Mand og Qvinde,
 Og dem med Kiærlighed i Ægteskab at finde,
 Hand deres bolde Sæd som Stierner uden Tal,
 Som Sand paa Havsens Bund, mangfoldig giere skal.

Alt det som Aande har, som Stemme har og Tunge,
 Om Hærens høje Navn og Herlighed skal sunge,
 Alt hvad som nu er til, herefter komme kand,
 Udbrede skal hans Lof og Priis i alle Land.

Den skionne Brude-Sang den klang i Adams Dre,
 I det hand med sin Brud GUDs Ære fik at høre,
 GUDs Ære først og sidst hand selv udbrede vil,
 Hans Hierte siger ham, at hand er skabt dertil.

See! der den første Fest paa Jorden nogensinde
 Er bleven seet og hørt, en Fest som os skal minde
 Om alt hvad GUD har giort, paa det vort Rød og Blod
 I Verden kunde faae sin fulde Bært og Rod.

O GUD! du store GUD; som vil vi skulle være
 Dit Folk og Fødes Faar, hvor prægtig er din Ære,
 Hvor underligt dit Raad, uendelig din Magt,
 For hvert et Creatur som derpaa giver agt.

Du est en Kilde-Bæld, til alle gode Sager,
 Ald vor Lyksalighed af dig sin Udspring tager,
 Af dig udgaaet er vort Liv, vor Siæl og Aand,
 Vor sidste Lyst og Roe er hos din høyre Haand.

Hvad er dog Mennisket? at du derpaa vil tænke,
 Alt du ham ufortient saameget Guds vil skænke,
 Hvad er dog endelig en Jorde-Klump, en Mand,
 Alt du ham saa har sat i sig en Ære-Stand.

Du paa hans Hoved selv har sat en Vres Krone;
Saa hand de Engle selv, som sveve om din Throne
I Herlighed og Pragt kand saa som overgaae,
Ja! Englene ham selv i Verden tiene maae.

Du ham et Kyrskendom og Riiges Spiir opretter,
Du hom til en Monarch og Genvolds-Herre setter,
Hand i sin Vold og Magt ald Verden som den staaer,
Ja Himlen selv dertil udaf din Rundhed faaer.

Du giver hannem Magt at byde og befale
Paa Jordens gandske Vold, paa Bierge og i Dale,
Og i det dybe Hav, ald Verden er bereed
At varte hannem op i kjærlig Lydighed.

Og at hand ikke skal i Eenlighed bortslide
Sin Ungdoms Fryd og Floer, du af hans egen Side,
Opbygger ham en Brud, som hos ham være kand,
Og stifter dermed ind den søde Egte-Stand.

Den søde Egte-Stand, som Trøst og Glæde giver
I hver en tuatig Siæl, hvorved ald Verden bliver
I Kyndighed bygget op, i det at hvert et Par
I hellig Reenlighed bevarer eget Kar.

Den søde Egte-Stand, som Trods mod Døden byder,
Som gjør deraf en Spot, naar den sin Braad udfylder
Til Verdens Undergang, som paa den gandske Jord
Udbreder Adams Sæd, trods Dødens Vold og Mord.

Ja! det som meere er. O Evighedens Fader!
Du selv din kiære Son i Tidens Fylde lader
Trolove med sin Brud, saa Christus Guld og Mand
Med vores Riød og Blod nu staaer i Egte-Stand.

Des skee dig Lov og Priis, vor Skaber i det Høje,
For dig ald Jorden sig og Himlen skal nedbøje,
Siung Jord, siung Himme! med, siung smukke Paradiis,
Vor Guld i Evighed skee Vre, Lof og Priis.

Egte

W g t e s t a b

Imellem

En Mand og To Koner,
Hvor
Jacob faaer Lea og Rachel.

Den første Verden sig til mange Kongeriger
Nu alt formeeret har, af Dreng og af Piger,
Af Kvinder og af Mænd ald Verden nu er fuld,
Thi Adams Sæd den groer som Korn i Jordens Muld.

Op, Mosa! derfor op, du seer hvor Verden grødes,
Af Adams første Sæd her Lande fulde fødes,
Du har nu meer end nok som du kand slunge om,
Thi tag udi din Haand dit Streng-Beeg, og kom:

Siung om en Brude-Fær, et Bryllup uden Lige,
Et Bryllup, hvor en Mand maae tiene for en Pige,
Ja syv samfælde Aar, og hvor den rette Brud
Hun bliver ham endda af Sengen stiaalet ud.

Hvor Bruden Aarsag fik at sukke og at græde,
Da hun en anden saae i hendes Plads at træde,
Brudgommen selv blev vred, og snart i Glinte gik,
For hand i Brude-Seng sin Egen ikke fik.

Hvor hand en fremmed Brud fra hin ey kunde kiende,
Hvor ald den Rone-Striid omsider kom til Ende,
Der hand fik To for Een, hvorom jeg slunge vil,
Staaer hid I unge Folk, og horer flittig til:

Der Jacob med sin Træk, opspundet af hans Moder,
For sig erholdet har fra Elau sin Broder,
Hans Første-Fødsels Ret, hand mærker vel og seer,
Hand i sin Faders Huus er ikke sikker meer.

Thi

Thi maae hand tænke til fra Hiemmet bort at vandre,
 Indtil hans Broder kand sit onde Sind forandre,
 Hans Moder finder best, at hand til Charan gaaer,
 Ihendes Broders Huus, hand der vel Tilflugt faaer.

Hun dertil ikke vil, hand skal sig Kone tage,
 Blant Cananiterne, hundem ey kand fordrage,
 Hand Kone tage skal af hendes Slægt og Blod,
 Og ey en fremmed Tøs, som er hans Guld imod.

Hand vakker sig da fort, ey uden største Smerte,
 Det læt at giætte er, det Jacob gaaer til Hierte,
 At hand sin Faders Huus saa stet forlade maae,
 Og i Landflygtighed foruden Selskab gaae.

Hand som en Rønnings-Mand sin Bortgang faaer at følge,
 Den vrede Elau ham ellers vel tør følge,
 Hand altid gaaer paa Jagt med Skjold og Baaben nok,
 Men Jacob i sin Haand har kun en Vandrings-Stok.

Bed hvert et Løv og Blad som sig paa Træet rører,
 Hans Hierte i ham slaaer, ham synes, at hand hører
 Hans Broder Elau med Knebbel-Spyd og Kniv
 Sin Første-Gedsels Ret at kræve med hans Liv.

Her seer hand, hvad det er, at skuffe og bedrage,
 Den stiaalne Ret ham nu begynder beest at smage,
 En ond Samvittighed tilstøder liden Roe,
 Dog til hans Faders Guld hand har sin beste Troe.

Hand vandrer Tanke-fuld paa ubekiendte Beye,
 Men see! Bellsignelse har Jacob dog i Eye,
 Ihvor hand kommer hen, der hand om Matten laae
 Og sov op til en Steen, hand Guld i Dromme saae.

Hand saae Glds Engle selv fra Himlen paa en Stige
 Til ham at komme ned, ved dem lod Guld ham si
 Et saare trøstigt Ord, et Ord som gav ham Moed
 Og sikker Vidnesbyrd, at Herren var ham goet.

Jeg Himlens HErre er, som mig tilbede lader,
En GULD for Abraham og Isaac med, din Fader,
Jeg dig forære vil alt dette gandske Land,
Alt hvad du for dig seer, alt hvad du øyne fand.

Jeg nu fra denne Stund dig disse Lande fæster,
Fra Sønder indtil Nord, fra Øster og til Vester,
Og saasom denne Støv, som ingen tælle fand,
Saa skal din Eed og groe til mange tusind Mand.

Der skal foruden det udgaae af dine Lænder
En hellig Naade Dvist, som jeg paa Jorden sender,
Enhver til største Gavn, en Salighedens Rod,
Som skal fra Døden frie ald Verdens Ried og Blod.

Jeg hermed aldrig vil min Naade fra dig tage,
Ihvor du kommer hen i alle dine Dage,
Jeg med min egen Haand vil selv ledsage dig,
Bær trostlig i dit Sind, og gik frimodelig.

Som Matten er forbi, og Solen nu oprinder,
Den Mand af Sønnen staaer, og lidet sig besinder,
Hand tænker ved sig selv: Hvad var det for en Rej?
GULD var paa denne Sted, det vidste jeg dog ej.

Jeg føler noget sært i alle mine Lemmer,
Saalænge jeg er til jeg denne Syn ey glemmer,
GULD selv har mig besøgt, jeg som er Støv og Jord.
Jeg af hans egen Mund har hørt hans egen Ord.

Hand renser Steenen op, hvorpaa hand nu har sovet,
Hvorpaa hand selv har hørt hvad HErren ham har lovet,
Den Steen for HErren der skal til et Alter staae,
Hand ofrer GULD derpaa, for Synet hand der saae.

Hand GULD et Løfte gier: Vil du da med mig være
O HErre! staaer hand, og mig min Vandring lære,
Min GULD du være skal, min Ultraa og min Lyst,
Jeg dig opofre vil mit Hjerter i mit Bryst.

Bed dig alleene jeg herefter fast vil blive;
Jeg vil af alt mit Guds dig Tiende og give;
Som dig til evig Tak skal følge Aar fra Aar,
Saa længe jeg har Liv, og Anden i mig gaar.

See! denne Bierge-Top den skal en Kirke være,
Hvor man beviise skal dit høye Navn sin Ære,
Jeg selv, saalænge jeg paa denne Jord skal boe,
I Underdanighed dig lydig er og troe.

Dermed vor Vandrings-Mand paa Veyen sig begiver,
Den Syn som hand har seet, udaf hans Siæl bortdriver
Ald Rædsel og ald Frygt, hand veed Gld er hans Ven,
Hand veed, Gld hos ham er, i hvor hand kommer hen.

Hand gaar med Fryghed igiennem Skov og Dale,
Og over mangt et Bierg, Gld selv vil ham betale
Hvert Fied og Trin hand gior, og som hand længe gaar,
En smuk og lystig Dal den Mand i Synne faar.

En skion og lystig Dal med Skov og grønne Enge,
Og andet meere smukt, en Flok af Hyrde-Drenge
Og Piger hand der seer, hand herer Spill og Sang,
Den gandske Egn er fuld af Hyrde-Pibers Klang.

Hand træder nærmere til, paa alle Ting hand kiender,
Alt det er Charans Land, hvorhen man hannem sender;
Hand spørger flittelig: om nogen i den Dal
Har Kundskab om en Mand som Laban heede skal.

Om nogen er, som kand ham Underretning give,
Hvor Labans Bolig er, og hvor han lader drive
Sit Dvæg og sine Faar, man gav ham strax til Svar:
Alt Laban vel bekiendt af dennem alle var.

Man til et Bisheds-Tegn ham ydermeere siger,
Hvor Labans Daatter gaar med andre Hyrde-Piger,
Og sanker Faar og Lam, og driver Hiorden frem,
Thi det paa Tiden er, at Dvæget det skal hiem.

Ved denne Tidende hand sig i Hiertet fryder;
 Hand strax til Rachel gaaer, og hende Hilsen byder,
 Og som hun færdig staaer, at give Nvæget Band,
 Saa faaer hand Spanden sat, og hielper hvad hand fand.

Ved sig Tienstagtighed den smukke Hyrde Pige
 Hun veed snart ikke selv, hvad hun herom skal sige;
 Dog hvad! det hende vel tilforn er ofte skeet,
 En Hyrde hende har sig Høflighed betet.

Hun siger megen Tak, at hand den store Møye
 For hende tage vil; men Jacob har sit Dye
 Paa Pigen, hvor hun gaaer, ham synes hun er smuk,
 Hans Hierte ham det og stadfæster med et Suk.

Den Piges Deylighed en Tid i ham optænder,
 Saa Hiertet i hans Liv ham blusser og ham brænder,
 Ret som en Svovel-stok, som Halm, som Høe og Blaar,
 Saa snart det nærmer Tid, i fulde Lue staaer.

Enddog hun er kun ung, og har ey megen Alder,
 Saa liden som hun er, saavel hun ham befalder,
 Hand tænker ved sig selv: GULD give du var min?
 Af Hiertet vilde jeg til Døden være din.

Hand siger hvo hand er, og hende alle Sager
 Fortæller fortelig, dermed vor Jacob tager
 Et Kys paa hendes Mund, det søde Kys hand faaer
 Igiennem Læberne ham ind til Siælen gaaer.

Hand veed ey hvad det er, ham Taarene udbryde,
 Og need paa Kinderne i heede Bække flyde,
 Af Sorrow græder tidt, af Glæde ligesaa,
 Man meer end denne gang Exempel har derpaa.

Saa snart man Laban nu den Tidende forkynder,
 At Jacob kommen er, den gode Mand sig frynder,
 Og mod sin Søster-Søn med Venlighed udgaaer,
 Og fritter hannem ud, hvor alting hiemme staaer.

Hvor.

Hvordan det nu staaer til med Fader og med Moder?
 Og om det gaaer dem vel? Hvad nu hans ældste Broder
 Alleene hiemme gjør? hvad Aarsag hertil er
 At hand saa lang-vejs fra alleene kommer her?

Hand spørger: Om hand vil sig længer bort begive?
 Om hand en nogen Tiid hos hannem vil forblive?
 Og Jacob siger ham alt hvad hand hos ham vil,
 Og hvordan det med ham er hiemme gaaet til.

En Maanedes-Tiid gaaer bort, vor Jacob nu begynder
 At blive bedre kiendt, saa hannem hver Mand ynder,
 Hand vogter Labans Dvæg med største Flittighed,
 At hvad hand tager for der hænger Lykken ved.

Der Laban hans Bedrift og Vittighed fornemmer,
 Og seer, at hand med Gliid hans Gavn og Beste fremmer,
 Saa tænker hand derpaa, at hand sin Søster-Søn
 Hos sig beholde kand for Kost og aarlig Løn.

Ehi faaer hand Jacob fat hen med sig til en Side,
 Og ham med disse Ord sin Meening lader vide:
 Jeg seer, min Søster Søn! jeg seer det vel hvordan
 Du slæber, og med Gliid mit Dvæg dig tager an.

Mit Dvæg det trives vel, og daglig sig forøger,
 Jeg seer, du Dag og Nat mit Gavn og Beste søger,
 Jeg vil en at du skal din Møye og din Gliid
 Foruden nogen Løn forspilde med din Tiid.

En ærlig Tienner bør en ærlig Løn at nyde,
 Hand ellers Aarsag har sit Urbeyd at fortryde,
 Jeg vil i denne Fald en være dig for nær,
 Ehi sig din Meening ud, og Løn af mig begiær.

Der Jacob nu forstaaer hvad Laban har i Sinde,
 Og at hand sig saa from og billig lader finde,
 Hand bliver saare glad, og med et høfligt Svar
 For hannem gjør bekiendt, hvad hand om Hiertet har.

Jeg lover, siger hand, at jeg vil tage vare
 Med Troeskab paa din Hiord, og ingen Møne spare,
 I Heede, Kuld og Frost, at vogte dine Faar
 Og alt det andet Dvæg, i syv samfælde Aar.

Jeg dog alligevel derfor en vil begiære
 Af Hiorden noget Lam, min Løn skal aldrig være
 Det mindste af dit Boe, som noget koste kar, d,
 En Sølv, en Huus, en Gaard, en noget Sæde-Land.

Maa jeg kun til min Løn din Daatter Rachel have,
 Hun skal mig være nok, jeg aldrig anden Gave
 For syv Aars Tieneste af dig begiære vil,
 Jeg som en ærlig Karl forpligter mig dertil.

Jeg lover saa min Gliid og Troeskab an at vende,
 Saa du det paa dit Dvæg med Tiden selv skal kiende,
 Og jeg din Daatter en begiære vil til Brud,
 For jeg, som nu er sagt, syv Aar har holdet ud.

Herpaa faaer Jacob Ja, hvormed hand sig fornøyer,
 Dermed hand sig og strax i Tienesten forføyer,
 Hand gaaer der villig til, foruden nogen Evang,
 Og tiener, som hand bør, ret gandske syv Aar lang.

Hand vogter Labans Dvæg, og svarer ingen Møne,
 At hand med Flittighed sin Husbond kand fornøye,
 Hand hos det megle Dvæg, hvorover hand er sat,
 Har mangel meysom Dag, og mangel vaagen Nat.

At Frygt for Tyve-Haand den Mand tør neppe vove,
 Om kolde Natte-Tiid udi sin Seng at sove,
 Der aldrig nogen Ulv et Lam af Hiorden fik,
 Enddog hand mangel gang paa Luur derefter gif.

Saa snart et Faar blev sygt, strax Jacob gif at hente
 Af Skoven mangel Urt, som hand alleene kiendte
 At tiene derimod, den gav hand Faaret ind,
 Og holdt det fri for Kuld og for den skarpe Vind.

Og naar der kom et Saar paa nogen Stud at sidde,
Strax Jac. b var derhos, og Jernet strax beridde,
At brænde Giften ud, stod det endda imod,
Saa skar hand stykket af, og lod det onde Blod.

Hvad meer med største Gliid og Troeskab Jacob tienner,
Det siger Laban selv og alle Labans Benner,
Enhver hans Flittighed paa Hiorden kiende fand,
See! alting lykkes vel, naar Guld er med en Mand.

Hand skiotter ingen Ting, en Kuld, en heede Dage,
Thi hand har sat sig for mod alle Ting at tage
Med et frimodigt Sind, er Tiden ham en lang,
Hand dog for alle Ting Betaling faaer engang.

Uld Uret og Fortræd den Mand slet intet agter,
Naar hand kun hos sig selv den søde Løn betragter,
Enddog hand mangen gang en liden Uret seer,
Hand glemmer det dog strax naar hand sin Rachel seer.

Der den bestemte Tiid for Jacob nu er omme,
Hans Hierte glæder sig at Dagen snart skal komme,
Da hand skal faae sin Løn; hand taler Laban til,
At hand nu reedelig sit Løfte holde vil.

Du veedst vel, siger hand, hvordan vor For-Ord lyder,
Det er nu Tiid engang, at jeg med Rette nyder
Min velfortiente Løn; thi lad mig Bryllup faae,
At jeg nu hos min Brud i Vren sove maae.

Herr Laban siger Ja; hand lader Gæster byde,
Den allerbeste Kalv maae dandse nu i Gryde,
Hand alting færdig gjør, og skaffer ind paa stand,
Alt hvad til Gæstebud og Bryllup tiene fand.

Enhver er glad derved, det alle vel behager,
At dette smukke Par for syv Aars Længsel tager
Nu endelig sin Løn og søde Bederlaa,
Enhver dem Vre gjør paa deres Bryllups-Dag.

Man

Man lader overalt for Gæsterne i skænke,
 Saa Viinen runden om staaer over Bord og Bænke,
 Altting gaaer lystigt til, her drifkes mangt et Glas,
 Den unge Brudgom med faaer selv sit Lave-Pas.
 Der Natten nu gaaer an, de Fremmede adskilles,
 Bort Brude-Par i Seng af Musicanter spilles,
 Man tænder Brude-Lys paa gammeldags Maneer,
 Her ey en Pige er som jo ad Bruden leer.
 Man hører runden om, hvor Følket sig og glæder,
 Der Bruden nu til Dank den sidste gang fremtræder,
 Og der hun endelig af Pige-Lauget gaaer,
 Man leeder hende hen hvor Brude-Sengen staaer.
 Man leeder hende om igiennem mange Kraage,
 Igiennem mangen Sal, igiennem mangen Laage,
 Og dermed staaes hun af Brude-Staren ud,
 Og Lea føres frem i hendes Sted til Brud.
 Vor fromme Laban veed den Handel saa at mage,
 Saa ingen for det Puds sig veed i Alt at tage,
 Thi Lea Brude-Staz og Brude-Smykke har,
 Hun gif som Rachel gif, var klædt som Rachel var.
 Hun vivet var dertil, saa maatte Bruden giøre,
 Naar hun sig fordums Dag til Brude-Seng lod føre,
 En tugtig Jomfrue det vel skamfuld aior fand,
 Alt hun sit unge Liv tør vove hos en Mand.
 Man Lea faaer til Sengs, man lader Jacob hente,
 Som Bruden efter sig en længe lader vente,
 Hand kommer mild og glad, strax bliver Lysset slukt,
 Før hand sig knap faaer lagt, og Døren bliver luk.
 Vor Jacob ey er seen, hos Lea nu at tage,
 Alt hvad i Brude-Seng en Brudgom vel fand smage,
 Vor Lea finder Smag paa dette søde Spil,
 Og faaer saa bort i Smug det Rachel hører til.

J Mørke Jacob en fra Rachel Lea fiender;
 J Mørke hver en Soe er sort i begge Ender,
 Hvert Kys den Stakkel fik saa sødt som Sukker var;
 Indbilding visselig gjør mangen een til Nar.

Men der det bliver Dag, hand andet faaer at vide,
 Ham synes, at hand har en anden ved sin Side,
 End den hand have skal, hand slaaer Gardinet fra;
 Men hvordan det er fat, det seer hand en endda.

Hand giver sig til Taals, endnu et lidet bier,
 Saa seer hand bedre til, hand sine Dyne anier,
 Og gloer alt hvad hand kand, og ængstes meer og meer,
 Jo meere hand sin Brud, det skionne Dyr, beseer.

Hand tænker ved sig selv: Hvordan er dette maget?
 Er Rachel saadan een? da er jeg ilde raget,
 Hun røde Dyne har; hvordan er dette fat?
 Har hun vel saadan grædt ved det hun fik i Nat.

Kand vel en Jomfrue sig paa en Nats Tid forvende,
 Saa hun om Morgen en meere er at fiende?
 Men see! lidt bedre frem, saa bliver Dagen klar,
 Og Jacob klarlig seer, hand Lea hos sig har.

Eja! hvad Syn hand seer, hvor bliver Jacob bange,
 Hand skrækkes saasom den der træder paa en Slange,
 Som den et Tordenslag af Søvnne vækker op,
 Ret som et Eise-Løv saa bevrer ald hans Krop.

Fortvivlelse og Frygt, For skrækelse og Brede
 Den kolde Angest-Sveed ham kommer til at svede,
 Hans Hoved løber om, hans Hjerter heftig slaaer,
 Og hundred' stemme Ting den Mand i Sinde faaer.

Hvordan er dette fat? mon Fanden Lea ride?
 Er Lea bleven gael, at hun om Natte-Tide
 Gaaer hen til andres Mænd, og sig til Hore gjør?
 Har nogen saadan Spot vel hørt i Landet før?

Mon og vel Rachel selv hermed i Spillet være?
 Mon hun og Rærlighed til nogen anden bære,
 Og derfor mig har gjort til hendes Søsters Mand?
 Ach ney! min Rachel, ney det aldrig være kand.
 Hvad Raad for Jacob nu? Skal hand med Lea fiver,
 Og som en Hore strax af Sengen hende drive?
 Skal hand nu fange an en mægtig stor Allarm
 Med dette arme Barn? det styrer ey hans Harm.
 Skal hand still-tiendes ad Skoven sig forføye,
 Hvor aldrig nogen Mand, hvor aldrig noget Dye
 Ham meer skal saae at see? det hielper Manden ey,
 Hand Rachel har for fikr, hans Hierte siger ney.
 Hvordan skal dette gaae? Hvo kand ham her i raade?
 Har nogen seet en Mand ovsmurt paa saadan Maade,
 Dermed hand springer op, og det af Sengen ud,
 Og hen til Laban selv, og gjør sig brav til Knud.
 Vel! hvad skal saadant til? hvad skal dog det betynde?
 Vil man en ærlig Mand saa uforkammet bryde?
 Vil man en ærlig Mand slet gjøre til en Nar?
 Er det at gjøre Riet, og hvad mig lovet var?
 Vel! tykkes dig ey selv, at det er vel bestillet?
 Er det ey meget skönt, det Puds du mig har spillet?
 Du har der Værelse af, din Hæer er meget smuk,
 Du mig den første Nat gjør til en Hore-Buk.
 Er det den Len og Frugt, som jeg mig skulde vente
 For ald min Flittighed? Er det min Trældoms Rente
 For syv samfælde Aar, for ald den suure Sveed,
 For ald den Kuld og Frost og andet Ont jeg leed?
 Jeg Dagens heede Brand, og midt om Midnats-Tide,
 Den kolde Regn og Blæst med Kummer maatte lide,
 Jeg gandske hos dit Dvæg har slidt min Ungdom op,
 Og hvert et Klov du har, betalet med min Krop.

Og nu jeg endelig min Løn skal engang tage,
Saa vil man mig med List saa skammelig bedrage,
Saa jeg ved slikt et Puds, som aldrig før er hørt,
For alt det gandske Land ved Næsen bliver ført.

Vel! har jeg troelig tient, hvi vil du mig besnilde
Paa sig en Skarns Maneer, og lønner mig saa ilde?
Hvor kommer Lea til i Seng, til mig at gaae,
Den jeg en kaldet har, den jeg en have maae?

Er det din Daatter-Lugt? er det en ærlig Pige,
Som sig til andre Mænd om Natten ind tør snige:
Ney! det er alt for groft, det er en evig Spot,
Udi et ærligt Huus, det holdes en for got.

See! det jeg skyldig var til Rachel, som min Kone,
Det hun en havde mist, en for ald Verdens Krone,
Er hende stiaalet fra, dertil det eget Barn
Er bleven denne Nat en Hore og et Skarn.

En Hore Lea er, og jeg en Skielm er blevet
For ald det gandske Land, saa har du Spillet drevet,
Ved saadant Giftermaal jeg aldrig blive vil,
Giv mig min egen Deel, og hvad mig kommer til.

Du vedst vel man en saa med Egteskab maa spille,
Som med en Børne Leeg, og Egte-Folk adskille,
Man spotter saa en med en ærlig Egte-Seng,
Og bytter Koner der i blinde og i flæng.

Gior som en ærlig Mand, giv mig min egen Kone,
Jeg fand i Evighed mod hende en forfone
Hvad denne Nat er skeet; En tag din Lea hen,
Lad mig min rette Løn, min Rachel, faae igien.

See! det er Jacobs Ord, hand ingen Skiempt vil lide,
Af den selv-giorte Brud hand intet meer vil vide,
Men Laban staager og seer, som den der er forrykt,
Hans fiære Søster. Sen har brav paa Bylden trykt.

Vel Jacob! svarer hand, hvor nu! hvad maae jeg høre?
 Det synes, at du dig vil slet til Husbond giøre,
 Du gjør en Pockers Larm om din fortiente Løn,
 Som du min Husbond varst, og ey min Søster-Søn.
 Du har, som jeg forstaaer, ret store Ting bedrevet,
 Du har paa syv Aars Tid i største Trældom levet,
 Men siig mig dog engang, hvad har du meere gjort
 End hvad en anden gjør, som er saa meget stort?
 Mit Dvæg du vogtet har, er det saa store Sager?
 Er det saa stor en Ting, at du saa saare klager,
 Saamænd, jeg meener nej! thi een der vogter Saar,
 Hans Gierning er dog ey saa tung i hvor det gaar.
 Jeg aldrig dig befoel at grave eller pløye,
 Men som du vilde selv, saa lod jeg mig og nøye,
 Og gav det somme Tiid om Matten nogen Kuld,
 Du sit jo Klæder nok udaf min beste Uld.
 Du havde stunder nok, og Roelighed at sove,
 Jeg dig jo aldrig bad, at du dig skulde vove
 Mod Ulven nogen Tid, Philax imod ham tog,
 Og Biørnen hver en gang fra Dvæget selv bortjog.
 Du havde en behov, det mindste selv at giøre,
 Jeg holdt jo Drenge nok; lad derfor aldrig høre
 Dit Arbejd og dit Sveed, dit Arbejd var kun Spil,
 Din meeste Gierning dog den var, at du saae til.
 I hvad du siige vil, du intet har at klage,
 Du maae dig ey saa lit saa nær til Hierte tage,
 Jeg skaanede dig nok, jeg var dig altid god,
 Ey som en fremmed Svend, men som mit eget Blod.
 Det er da intet værd, at du saa høyt vil prale,
 At du saa meget stort om Kuld og Sveed vil tale,
 Hvad Sveed? hvad Frost og Kuld? hvor gif du nogen fæd,
 At mine egne Børn jo maatte selv gaar med?
Naar

Naar du til Hiorden gik, du gik jo at svæbere;
Og ald din Moysomhed det var kun at lystere,
Du havde, hvor du gik, min Daatter ved din Haand,
Hun hængde ved dit Laar, som Nøglen i sit Baand.

Saae du en liden Fugl at spille med sin Mage,
Paa Timen du deraf Exempel vilde tage;
Du søgte din Profit hos Rachel med din Snak,
Og tog saa mangt et Kys foruden hendes Tak.

Var det en din Bedrift den gandske Dag til Ende?
Naar dig den varme Soel begyndte lidt at brænde,
Du strax i Skoven gik, du der din Hvile nød,
Og laae den gandske Dag og sov i Rachels Skød.

Hos Rachel man dig fandt, naar man dig finde vilde,
At leede andensteds, det var kun Tiid at spille,
Hver Hyrde-Dreng forvist, med mangan ærlig Mand,
Ja! Skoven selv herom sit Bidne give kand.

Jeg mindes det endnu, det kommer mig i Sinde,
Hvad jeg i Hior engang i Skoven kom at finde,
Jeg fandt et Linde-Træ, som stod der hos en Flod,
Og paa den unge Bær saaledes skrevet stod:

Vox, smukke Træ! vox op, naar du igien udbryder,
Jeg haabes, at jeg da mit Hiertes Ønske nyder!
See! fra den samme Tid, det er nu just et Aar,
Ogingen, uden vi, den mørke Skrift forstaar.

Man Hyrderne saa tidt derover saae i Trætte,
Enhver paa sin Maneer den Opkrift vilde giætte,
Den eene vilde en den andens Meening troe,
Men Jacob ved sig selv hos Rachel gik og loe.

Mu sig mig da, min Ven! kand du med Rette klage?
Er det saa suur en Sveed? er det saa onde Dage?
Hvor finder man en Mand her i det gandske Land,
Som bedre Tidsfordriv og Levnet have kand?

Kom siig mig dog engang, hvad vil der af dig blive?
 Tør du med haarde Ord din Husbond over-rive?
 Har vel din Fader selv dig lært den skionne Tugt,
 At hædre gamle Folk? er det hans Lærdoms Frugt?
 Ney! ney! den fromme Mand det ey af dig formoder,
 At du saa gjør dig til, og har saa stemme Roder,
 Du gaaer lidt uden vens, det gjør dit heede Blood,
 Din Ungdoms Uforstand, og alt for høye Mood.
 Du maa forsikre dig, om du din Mund ey temmer,
 Og dine vise Ord og Næsviished forglemmer,
 Det skal en anden gang dig ey saa let afgaae,
 Thi jeg, i hvor det gaaer, vil saadant ey forstaae.
 Men kom, og siig os ret, lad os nu engang høre,
 Hvad Klagemaal du kand med rette mod mig føre,
 Din Kone, siger du, jeg dig ey givet har,
 Du dog en Kone fik, den Sager meer end klar.
 Bist er det, jeg dig har til Brud min Daatter lovet,
 Du i min Daatters Arm den gandske Nat har sovet,
 Og hun i din igien, er det og ikke sandt,
 Du ald Fornøyelse i Nat hos Lea fandt.
 Hvad fattes dig da meer? Hvad har du meer at siige
 Om din fortiente Løn? om Lea ey saa lige
 Som hendes Søster er saa smille-faur og skion,
 Du har jo selv i Nat kiendt hende for din Løn.
 Hun dig den gandske Nat har gaaet ud for fulde,
 Hun sig udi din Seng har skicket som hun skulde,
 Og nu du kandst ey meer, og Lysten den er styrt,
 Saa synes det dig først, at Riobet er for dyrt.
 Du hendes Ære først og Jomfrudom har taget,
 Derefter siger du, dig Laban har bedraget,
 Man faaer at skaffe dig hver Nat en anden Brud,
 Af hvert et Hveede Brød du bide vil en Strud.

Vil din Grønskolding saa en ærlig Pige skiende;
 Og hende hjem igien derefter fra dig sende,
 Sin gamle Fader og sin Moder til en Spot?
 Nej Junker, saadant Spil det holdes ey for got.
 Hvo til en Pige gaaer, og hendes Ære nyder,
 Hand hende ægte maae, hvor hart det ham fortryder,
 Et Ægtekab, enddog det gøres i en Hast,
 Naar det fuldbyrdet er, saa faaer det vel staae fast.
 Naar det fuldbyrdet er med begge deres Minde,
 Hand bliver hendes Mand, og hun hans Ægte-Qvinde,
 Det er i vores Land en Skik fra gammel Haand,
 At Sengen binder os det rette Ægte-Baand.
 Vi har derhos en Skik, som vi ey maae forgiette,
 En Skik, hvorefter vi for alting os maae rette,
 Man gifter aldrig her den yngste Daatter ud,
 Før den som ældre er jo først har staaet Brud.
 Og hvor man kommer hen, man Retten for sig finder,
 Som hver Mand til sin Pligt og Skyldighed for binder,
 Du derfor, Junker! stik din Finger kun i Sand,
 Og hævde, som du bør, de Viise i vort Land.
 Bild dig kun derfor ind, at jeg dig aldrig lader
 Fra Lea komme løs, viid, jeg er hendes Fader,
 Var hun til Natte-Brug dig dygtig nok og god,
 Du og om Dagen skal hos hende holde Rod.
 Jeg til den Ende dig har Lea villet give,
 At hun til Døden selv din Hustru skulde blive,
 Det saa mit Forsæt var, og ey et Børne-Spil,
 Om du den rette Text og Meening vide vil.
 Du selv og uden Evangi i Sengen aif til hende,
 Din Lyst du der og drev den gandske Nat til Ende,
 Med hende du jo selv den gandske Nat holdt ud,
 Net som en Ægte-Mand gjør med sin Ægte-Brud.

Hun efter Kones Pligt dig ogsaa har fornøyet,
 Og efter dit Behag med Lydighed sig føyet,
 Det hun dig givet har, det aldrig gives fand;
 Til nogen anden Mand, end til en Ægte-Mand.

Og som vi alle Ere, som heri har at sige,
 I dette Ægteskab samtykket har tillige,
 Saa hjælper det dig en, du faaer at holde Trop;
 Den Knude bunden er, du løser den en op.

Men du, som veedst saavel at kaste mig i Næsen
 Min Falskhed og min Træk, og gjør saa stort et Væsen;
 Og meener, at en Ting den agtes ikke stort,
 Naar den af Misforstand og i en Hast er giort.

Rom dog engang ihu, hvordan du Lognen smurde
 Din gamle Fader paa, den gang hand dig adspurde
 Om du var Elau, hvor du med Træk omgik,
 Og saa Velsignelsen for dig alleene fik.

Enddog din Fader selv den Falskhed faaer at vide,
 Din ældste Broder dog sin Skade faaer at lide,
 Den Gierning som er giort, en u giort blive fand;
 Hvor ont det ham end gjør, den smukke gamle Mand.

Hvormeget Elau end græde vil og five,
 Du som velsignet est, vil og velsignet blive,
 Du har os selv fortalt, hvor du med Logn gif om,
 Og sagt, Velsignelsen med Nette til dig kom.

Fortryder du da paa, at man sin Røppe bærer,
 Som man det af dig selv, du gode Junker, lærer?
 En from og ærlig Mand en dervaa anke tør,
 At det ham skeer igien, hvad hand mod andre gjør

Og det endda desmeer staaer fast i Ægte-Sager,
 Forspiller man sit Kort, for Boed man Skade tager,
 En Pige krænkter er, du hendes Ere nød,
 Du hende ogsaa skal beholde til din Død.

Det

Det er nu, som du seer, du faaer at holde Trøye;
Og med Taalmodighed dig i din Lykke føye,

Om dette Bæsen dig en efter Ønsket gaaer,
Alf Nøden gjør en Dyd, deraf du Være faaer.

Der Jacob det forstaaer, hand færdig er at bruste,
Hand sig med haarde Ord begynder at udruste,
Hans Ansigt staaer i Ild, og brænder som en Glød;
Men Laban kom ham for, og smurde Smør paa Brød.

Jeg vil en, siger hand, at du nu meer skal give,
Hvad jeg dig lovet har, det vil jeg dig og give,
Hold Lea kun for din, bliv hendes Egte-Mand,
Hun jo din Hustru er for alt det gandske Land.

Jeg vil dig og dertil min Daatter Rachel give,
Naar Ugen omme er, din Rachel og skal blive
Din Egtefælle med; men derimod jeg vil,
At du mig tiene skal syv andre Aar dertil.

Hvad Raad for Jacob her? hand sidder her i Knibe,
Hand faaer at danke nu, og følge Labans Pibe,
Hans Rachel er ham siær, for hendes Skyld hand faar
At tiene da paa nye endnu syv andre Aar.

Dermed den Kone-Strid sin Rigtighed har fundet,
Dermed er Jacob fast til tvende Koner bundet,
Hand dem beholde maae foruden meere Val,
Den Ene for hand vil, den Anden for hand skal.

Freds-Contract

Imellem

So Unge Folk.

Et smukt og artig Par, saa smukt som var at finde
Udi det gandske Land, sig lod tilsammen binde
Engang i fordum Tid, udi den søde Stand,
Som gjør et Kied udaf en Qvinde og en Mand.

G

For

Forbi er Brylluppet og første Glædes-Dage,
Da Ægte Kiærlighed tidt pleyer best at smage,
Den Tiid er nu forbi, da Æegen falder sød,
Og da man æder Steeg og lutter Hvæde-Brod.

Forbier ald den Stag, og vores unge Kone
Nu snart at høre faaer en gandske anden Tone,
Et Huus forserges maae, her nu arbejdes vil
Med Forsyn og Forstand, skal alting vel gaae til,

Hun derforuden sig en Husbond haver taget,
Hun veed, hvorledes det i Ægtestand er maget,
Alt Manden Herre er, og Konen fiire maae,
Om alting i et Huus sin rette Stik skal faae.

Dog kand hun ikkun først faae Buxerne at eye,
Hun meener, alting da skal have gode Beye,
Hun derfor Manden hen med sig i Genrum tog,
Hvor hun med disse Ord et Slag for hannem slog:

Phileta, du vel veedst, du har vel hørt at sige,
Hvad Ulyst og Fortræd sig pleyer ind at snige
Imellem Ægte-Folk, naar de i rette Tid
En lukke Døren til for Klammerie og Strid.

Du veedst, at Eenighed den gior den beste Glæde,
Naar man er kommen til i Ægteskab at træde,
Om det udi et Huus skal lykkelig tilgaae,
Et Ægte-Par sig maae indbyrdes vel forstaae.

Og skal da Eenighed i Huuset hos os være,
Vi med Taalmodighed hinandens Sind maae lære,
Den eene visselig maae hervaa legge Bind,
Med Lyst at føye sig udi den andens Sind.

Jeg vil for min Person slet ingen Møye spare,
Men mig for Riv og Strid i alting tage vare,
Vil du nu ligesaa kun giere hvad du kand,
Bort gandske Huus skal staae i en lykkelig Stand.

Velan da! til en Grund, at alting vel kand blive,
Jeg dig nu hermed vil en nyttig Regel give,
En Regel som er god for baade dig og mig,
Om du vil med Fornuft derefter rette dig.

Jeg har et selsomt Sind, som jeg ey vel kand raade,
Som tidt gjør Klammerie og Bulder overmaade,
Naar man sig i en Sag mod mig opsætte vil,
Mit Sind er ellers got, det beste der er til.

See: naar mit Hoved Sæt er stroget til en Side;
Jeg da for ingen Ting Modsigelse kand lide,
En Skrue da er løs, mit Sind til Klammer staaer,
Du mig i alle Ting da vel at fiire saaer.

Vil du da efter mig med Lydighed dig føye,
Jeg stilles strax igien foruden nogen Meye;
Vil du nu agte det, vi ville sammen boe
I ald Lyksalighed, i Eenighed og Roe.

Phileas smilendes paa denne Tale hører,
Som Psykke med saa stor Belevenhed fremfører,
Sin Hat hand strax tog af, saa høflig Manden var,
Og med Sagtmodighed gav hende dette Svar:

Det skal, mit Hierte Barn! mig saare vel behage,
At du, som jeg forstaaer, til vore gode Dage
Vil legge saadan Grund, jeg som en ærlig Mand
Vil ogsaa giøre mit, og lide hvad jeg kand.

Alt hvad du mig har sagt, jeg det i agt vil tage,
Saa du ey nogen Tid paa mig skal kunde flage,
Men jeg har og en Kehl, min Hiertens kiære Ven!
Som du til begges Gavn og vide maae igien:

Jeg meget hastiger, og snarlig Brede sanker,
Naar man opirrer mig, paa Timen Klopfiist vanker,
Men naar man føyer sig, og handler med Beskeed,
Saa er jeg god og from, og aldrig bliver vreed.

Men at du vide kand, naar denne bistræ Syge
 Mit Hoved griber an, og naar du meest skal stryge,
 Saa maae du give agt, og mærke paa min Hat,
 Du derpaa vide kands, naar det er ilde fat,
 Naar den er sat paa Snur, da har jeg stemme Griller,
 See vel til, at du da med Ydmyghed mig stiller,
 Hav Øye paa min Hat, naar den sig drejer om,
 Giv da kun gode Ord, bliv stille da og from.
 Hermed det Unge Par imellem sig samtykker,
 En ret Sparlagens Fred, som de i alle Stykker
 Indbyrdes holde vil, og med et Favne-Tag
 Stadfæster strax paa Stand det skionne Freds-Fordrag.
 De love begge To at vogte sig for Fare,
 Og paa hinandens Sind at tage flittig vare,
 De love hver for sig at give nye Aft
 Paa hvis de Begge To nu har hinanden sagt.
 Men see! paa hvad Maneer de det herefter mage,
 Hvordan de Unge To indbyrdes sig fordrage,
 Saa snart som Sættet blev af Konen drejet om,
 Paa Timen Mandens Hat paa Snur at sidde kom.
 Saa snart Phileas seer, at Psykke hun har Griller,
 At hendes onde Sind i Huuset Mester spiller,
 Strax Hatten drejer sig, strax sidder den paa Snur,
 Dermed afværger hand ald Klammerie og Knur.
 Vor Psykke vasser paa, og har et vaaget Øye
 Til hendes Husbonds Hat, og veed sig smukt at føye,
 Den Mand gjør hvad hand bør, hun intet klamre tør,
 Den ene er tilfreds med hvad den anden gjør.
 Vel an, I unge Folk! I heraf kunde lære,
 Hvordan et Vægte-Par hinanden bør at ære,
 Du Mand, ær Konens Sæt, du Kone, Mandens Hat,
 Saa har I Fred i Huus, den beste Brude-Stat.

Kone

Kone : Skarvet.

Der er et deyligt Land i Indien at finde,
 Hvis Navn paa denne Tiid mig ikke er i Minde,
 Der boer et sælsomt Folk, som har en sær Maneer
 Med deres Frieri, hvoraf en Fremmed leer.
 Her ingen Pige sig herover tør beklage,
 At hun skal uden Mand bortslide hendes Dage,
 Thi Øvrigheden selv, og Retten i det Land
 Seer til for hver en Moe, at hun fand faae en Mand.
 Begiærer nogen Moe sin Gifte-Brand at slukke,
 Saa faaer hun strax en Mand, den Grimme med den Smukke,
 Hun bliver giftet strax, naar hun sig gifte vil.
 Men her paa hvad Maneer den Gifte-Færd gaaer til:
 Om hun begavet er med Skienhed og med Dyder,
 Og andet saadant meer, som smukke Piger fryder,
 Hun paa en aaben Vogn ud fra sit Huus og Hiem,
 Udflædt i lutter Grønt, til Market føres frem.
 Den Vogn er overhængt med Blomster og med Krandsse,
 Og Hestene derfor de springe og de dandse,
 Opprunkede med May, med Løv og grønne Baand,
 Og Rudskæn med i Grønt er flædt fra Foed til Haand.
 Foran ved Vognen gaaer syv smukke unge Piger,
 Som deres Jomfruedom, saavidt som Rygtet siger,
 Endnu har i Behold, de kaste Roser ud,
 Og mangæn Stilk af May for denne unge Brud.
 Man hende offentlig paa Gaderne fremfører,
 Og Vognen sædelig paa lutter Roser fører,
 Alting er fuldt med grønt bestrøet runden om,
 Det een Afbilding er paa hendes Jomfruedom.
 Derefter kommer frem syv vakre unge Dreng,
 Som sville med stor Konst paa allehaande Streng,
 Som klinge sødelig, og ved det søde Spil
 Strax ald den gandske Stad med Trænge løber til.

Strar ald den gandske Stad, af hvert et Huus og Stræde
 Sig skynder ud til Torvs, og samler sig med Glæde,
 Enhver sig trænger frem, at høre og at see
 Hvordan det Kiøb gaaer af, og hvad der nu vil skee.
 Naar Torvet nu er fuld, og Folket er til haabe,
 Saa kommer en Herold, som Bruden skal udraabe,
 Som Bruden byde skal til fals for alle Mand,
 Hand træder Bruden næst, og raaber hvad hand fand?
 Heran, Junge Folk! hvo kiøbe vil en Pige,
 Hvo kiøbe vil en Møe, som ikke har sin Lige,
 Som ikke Mage har udi det gandske Land,
 I Dyd, i Deylighed, i Skionhed og Forstand?
 Heran! heran med Lyst! hvo vil nu højest byde?
 Her er en deylik Møe foruden nogen Lyde,
 En Rose, som endnu i Hænder aldrig var,
 Som Bræmsen aldrig skal, og Ormen aldrig far.
 Seer disse Dyne an, seer disse røde Læber,
 Seer dette skionne Haar; hvo efter Skionhed stræber,
 Her har hand Skionhed selv paa alle slags Maneer,
 Ja! det som er her skult, er meer end det man seer.
 Alt det som fand en Mand til Kiærlighed forbinde,
 Det er i fulde Floer hos denne Møe at finde,
 Ja det som gier en Mand den aller største Lyst,
 En from og dydig Siæl udi et tugtigt Bryst.
 Hvad Glæde for en Mand! een smuk og deylik Kone,
 Hun ham langt bedre er, end som en Demants Krone,
 Og naar hun dertil er fornuftig, from og viis,
 Saa gier hun af hans Huus et Jordist Paradiis.
 Ment tvært imod en Mand, som hos sig har i Huse
 En arrig Skiende-Giest, en heffelig Maduse,
 Hand stedse lever hen i Sorrig og i Nød,
 Og med Elendighed hand æde maae sit Brød.

Saa raaber Manden ud, at Marked vel fand lyffes,
Enhver Mand gjør sit Bud, enhver saavidt ham tyffes,
Enhver som hand har Lyst, og hvo som højest gaaer,
Herolden hannem strax den unge Brud tilstaaer.

Dermed den Pigen faaer, som vidste best at byde,
Og Kiøbet bliver gjort, som ingen Mand fand bryde,
Og naar det Kone-Kiøb er raabt syv gange ud,
Den unge Brudgom strax sig sætter hos sin Brud.

Dermed ad Kirken til, en Messe der at høre,
Derefter hand sig hiem med hende lader føre,
Og naar hand kommer hiem, saa er hand hendes Mand,
Og gjør sig hende der saa nyttig som hand fand.

Den Smukke, som man seer, den Fordeel da forbliver,
At, hvo den have vil, hand Penge derfor giver;
Nu maae vi ogsaa see, hvor det den Grimme gaaer,
Paa hvad Maneer og Viis hun og en Brudgom faaer.

En Mand, som mange Aar i samme Land har levet,
Hand har en synderlig Historie beskrevet
Om denne Gifte Færd, som virkelig er skeet,
Som hand nærværendes personlig selv har seet.

Man lod, som nu er sagt, paa Gifte-Torvet føre
Engang en hestlig Brud, sit Marked der at gjøre,
Ihvorvel hun var grim, hun elskte Egte-Stand,
Og vilde, saasom fleer, forsynes med en Mand.

Hun sad her paa en Vogn, udklædt i Gylden-Stykke,
Behængt med Sølv og Guld, og mangt et Demants-Smykke,
Men ingen Stilk af grønt, en nogen Rosens Blad
Hos hende var at see, paa Vognen som hun sad.

Den Vogn er overhængt med Guld paa alle Ender,
Og glimrer overalt, ihvor man Øyet vender,
Man seer en prægtig Glands i hvor man Øyet slaaer
Af mange Edelsteen, og meest i Brudens Haar.

Mand

Man blæser i Trommet, man flaaer her stærk paa Tromme
 Her mægtig buldres vil, om nogen frem skal komme
 At kiobe dette Dyr; men saadant Buldre-Spil
 En smuk og deylik Moe for sig ey have vil.
 En smuk og deylik Moe kand sælges uden Møye,
 Hun sig med liden Pragt ret gierne lader nøye,
 Ja med en Rosen-Krands, og med en simpel Dragt,
 Den Grimme tvertimod behøver større Pragt.
 Strax Stadens unge Folk sig giver til at løbe
 Hen til en Brude-Vogn, den eene for at kiobe,
 Den anden for at see, hvad her skal holdes sal,
 Ja, hvordan Bruden er som nu forhandles skal.
 Herolden dertilmed hand ogsaa var tilstæde,
 Hand op paa Vognen steg, og tæt ved Brudens Sæde,
 Holt frem en gylden Pung, den Pung var proppet fuld,
 Saadet var Lyst at see, med Penge og med Guld.
 Hand raabte som en Mand for ald den gandske Skare:
 Seer her Junge Folk, seer her de bedste Vare,
 Som man i Verden kand for Eder raabe ud,
 Seer her paa denne Pung, her er den rette Brud.
 Seer her i denne Pung en Skionhed er at finde,
 Hvoraf ald Skionhed selv sig lader overvinde,
 Her er det ædle Guld, som trods mod Landsens Loug,
 En Junker gjør af den, der burde kiole Ploug.
 Her er det ædle Guld, hvorfor Soldaten sigter,
 Her er det rette Maal hvortil en Frier sigter,
 Her er den skionne Kram, hvorfor en Handelsmand,
 Begiver sig i Nød igiennem Jld og Band.
 Velan da! Hvosomhelst sit unge Liv tør vove,
 Og vil i Brude-Seng hos denne Jomfrue sove,
 Hand eyer strax paa Stand ald denne store Skat,
 Hand dette megle Guld kand vinde paa en Nat.

Hvo fand af Deylighed og Skionhed noget æde?
 Den som en Skygge er, og gjør en stakket Glæde,
 Den første Barsel: Seng den mindste Febers Brand;
 Alt det som synes smukt, saa læt forvende fand.

Et ringe Tilfald tide fand Deylighed borttage,
 Og Rosen-Farven ud af Kinderne bortjage,
 Dog løses ey dermed det faste Egte-Baand,
 Naar man for Præsten først har givet Haand i Haand.

Hvad Smerte og Fortræd at sidde da i Klemme,
 Man Deyligheden snart og lettelig skal glemme,
 Naar den er først forbi; mens Armod, Trang og Nød,
 Den bliver altid ved, og varer til vor Død.

Tag Penge hvo du est, lad Skionhed ifkun fare,
 Den svinder bort som Røg, den fand ey længe vare,
 Naar den forsvundet er, og brustet som et Glas,
 Da skal det røde Guld dig komme vel tilpas.

Guld! Guld! det røde Guld! det ziirer alle Sager,
 Det gjør at Brudens Kysen Brudgom lækker smager,
 Man klapper allerhelst den Kone paa sit Laar,
 Som Riælder-Nøglen har, og selv med Pungen gaar.

Hvo efter Deylighed vil alt formeget gabe,
 Hand bliver endelig i Verden til en Abe,
 Den hielper dog kun lidt, og Ullden af et Haar,
 Os meere nyttigt er, end som et kruset Haar.

Hvortil er kruset Haar? Lad os det engang høre,
 Kand Konen, uden det, dig ey til Fader gjøre?
 Hvortil den røde Mund? hvortil den glatte Hud,
 Hun fand vel uden det om Matten holde ud.

Man veed vel, alle Sviin i Mørke ere sorte,
 Er hendes Hud end brun, det smitter ey din Skiorte,
 Tænk paa den beste Kiern er i den brune Nød,
 Naar Druen bliver brun, da er den sød som Nød.

Ee! hvad en herlig Ting, at vinde Guds og Gæ-
 Foruden nogen Sveed, og noget tungt at lære,
 Alleeneste dermed, at bære Husbonds Navn,
 Og tage, naar man vil, en Kone lidt i Favn.

Nu Frier, hvo du est, det er nu Tid at tale,
 Hvortil er det nu got, her Tiden at forhale?
 Det dog ey hver Dag skeer, at Lykken er saa rund,
 Den stegte Algerhøn' dig sendes i din Mund.

Men som nu ingen er, som noget Ord vil sige,
 Slet ingen vil i Færd med denne grimme Pige,
 Saa raaber hand paa nye: Vel er der ingen Mand
 Som med vor unge Brud har Lyst til Egte-Stand?

Nok Hundred' Daler meer skal Bruden lade tælle,
 At hun i hendes Seng kand faae en Egte-Fælle,
 Og er det ikke nok? Endnu et Hundred' til
 Vor Brud til Brude Skat sin Brudgom tælle vil.

Vil ingen Mand heran? Vil ingen lade høre
 Et Ord udaf sin Mund? Vil? hvad er her at giøre?
 Vil ingen giøre got? Hvad siger man? Hvordan?
 Ney det er alt for galt, slet ingen vil heran.

Hvor nu Junge Folk! hvi tier man saa længe?
 Her er en færdig Møe, en mægtig Pose Penge,
 Hvo disse to Ting har, kand tale store Ord
 Om Natten i sin Seng, om Dagen ved sit Bord.

Nok Hundred' Daler meer, og det i heele Croner;
 Vil ingen? det er Spot og Skam for alle Koner;
 Jeg raaber mig snart hees, jeg raaber hvad jeg kand,
 Dog intet Svar jeg faaer af nogen Verdsens Mand.

Man tier overalt, jeg ønske vel at vide
 Hvorfor dog Muusen ey paa Flesket her vil bide,
 Hvad Marsag her er til, hvad Skylden har heri,
 I hvad det være kand, saa er det Giækkeri.

Man

Mon Brudens store Mund vel Aarsag hertil være?
 Hun dog paa Moeden veed den meget vel at bære,
 Hvor taabelig er Folk? En Mand foragter tit,
 Og kiender ey en Ting som gjør ham meest Profit.

Jo større Munden er, jo bedre fand hun gabe,
 Og naar hun æder Brød, jo mindre skal hun tabe
 Og spille af sin Skee; Man gaaer for fulde Seyl
 Udi en aaben Havn, og løber sjælden feyl.

Mon hendes Ryg er krum, mon Sygen heri stikke?
 Hvad Giækkerie er det? Erindrer man sig ikke
 Hvordan Æolus var, som ald den Lærdom skrev,
 Hand for sin krumme Ryg jo ey foragtet blev.

En Kræmmer, som man seer paa Landet om at løbe,
 Med Risten paa sin Ryg, hos ham man faaer at købe
 Den skionne Kiøbstæd-Kram; tidt en foragtet Bylt,
 Paa Konens krumme Ryg med Viisdom er opfyldt.

Men hun er meget halt, hun gaaer saa meget ilde,
 Skal det Junge Folk, en Piges Lykke spille?
 Ney, saadant hende maae ey komme til Foragt,
 En Kone bruges jo dog ey til Hare-Jagt.

Man kiender meer end een som færdigt veed at røre,
 Og bruge hendes Been; Men kunde Manden høre,
 At hun var bleven halt, og lam paa Haand og Fod,
 Hand skulde glæde sig, ham Lykken var saa god.

Men hun er alt for feed, der hænger tykke Stumper
 Af Kiød, ved hvert et Lem, hun har saa store Klumper
 Af sletat og usundt Feedt, som dingle, ved hun gaar,
 Hun har jo hver en Arm ret som et Ore-Laar.

Vel! Venner, hvad er det? Er det vel nogen Lyde,
 At være trind og feed? Hvoderpaa vil fortryde,
 Saamænd han er ey klog, det feede Kiød er blødt,
 Paa bløde Puder jo der soves gierne sødt,

Hvo Kone have vil, hand tage helst den feede,
 Hand efter saadan een, i Sengen en skal leede,
 Hun der langt bedre er end en fortorret Staf,
 Hvor paa man støder sig og skaver Huden af.
 Det feede er vort Liv, og Kraften af vor Føde,
 Det Magre svinder bort, og visner sig til døde,
 Den feede tjener best i Sengen for en Mand
 Den Magre i en Grav, for Ormens hvassse Tand.

Hvi ere urge Folk saa onde at fornøye?
 En Mund, en Haand, en Føed, en Næse og et Øye
 Udaf Naturen skabt, og dannet saa og saa,
 Er det vel hos en Brud saa stort at anke paa?

Alt sligt udvortes Tøy; det er kun som en Skynge,
 Man maae paa saadan Grund sit Ægteskab en bygge,
 Det er kun Snik og Snak, en Leeg, et Berne-Spil,
 Den bliver til en Giek, som saadant agte vil.

En from og dydig Siæl, som veed sin Mand at ære,
 Den skal i Giftermaal vort Øjemærke være,
 Dernæst at have det hvorfor man kjober Mad,
 Thi uden det en Mand kand sielden være glad.

Velan! endnu engang, endnu et Tusind Daler
 Vil Bruden legge til. Hvo kommer nu og taler
 Hvo siger engang Min? Heran, nu? hvo som vil;
 Min raabte nøgne Claus! strax slog Herolden til.

Den nøgne Stakkel sig betænker ikke længe,
 Men strax paa Bognen op til sine fiære Penge,
 Dem vil hand have først, hvordan det og skal gaae,
 Thi Konen er ham vis, den kand hand altid faae.

Man raaber runden om: Til Lykke, Claus! til Lykke!
 Til Lykke med din Brud! og med dit feede Stykke!
 Trompeten stemmer i, og Trommen gaaer igien,
 Dermed det Unge Par til Kirken føres hen.

Der kommer Præsten til, og Degnen derforuden,
 Der gives Haand i Haand, der knyttes Ægte-Knuden.
 Saasnart som det er giort, vor Claus hans Penge faar,
 Og fører Bruden hjem med Pungen ved sit Laar.

Og der det bliver Nat, hand sig til Sengs begiver,
 Og tager Konen med; Naar hun nu svanger bliver,
 Og endelig engang i Barsel-Sengen skal,
 Hand fleere Penge faaer, og det i Tusind Tal.

Bed saadan skion Profit hand sig i Hiertet glæder,
 Hand kjober sig og strax Tobins og Fløyels Klæder,
 Hvormed hand pynter sig, og har et artigt Held,
 Ja! meer hand reeder sig udaf sin store Gield.

Hand fattes intet paa Bestillinger og Ære,
 Thi hand kand faae for Guld alt hvad hand vil begiære,
 Druiden siger selv, det aldrig feyle kand,
 Alt hand jo bliver til Lands-Dommer i det Land.

See Folk! saa gaaer det til i Verdens Gifte-Sager,
 Hver Mand sin Marsag har, hvorfor hand Kone tager,
 Hver Kone og har sin, det ingen nægte kand,
 Den for at have Brød, den for at have Mand.

Den Smukke for sit Skind faaer Guld og grønne Enge,
 Den Grimme maae med sit udgivne Sølv og Penge,
 Saa kommer hver en Møe i Ægte-Standen ind,
 Den for sit røde Guld, den for sin Rosens Kind.

Men om nu saadant er det rette Baand og Vænke,
 Som gjør et Ægteskab, det maae du selv betænke,
 Som Leegen meest gaaer an, min Mula deraf seer,
 Naar hun det Giækkeri, og Gifte-Handel seer.

RHODOPE.

Sdi det 'seede Land, hvor Floden Nilus flyder,
Og mangel frugtbar Strøm i krumme Bugter flyder,
Frue Phois forðum Tid i Barsel Sengen kom,
Og sit et lidet Barn, der vil jeg synge om.

Det syntes mangel gang i Søvn for den Kone,
Imens hun svanger gif, at hun en Konges Krone
Til denne Verdens Lys udaf sit Liv frembar;
Men seel! Der Tiden kom, det just en Daatter var.

Hver Spaamand i det Land, som sig forstod paa Drømme,
Som vidste efter Konst paa Natte-Syn at domme,
Forsikrede, det Barn stor Værd skulle naae,
Og paa sit Hoved til en Konges Krone faae.

Men Aleon loe deraf, hand loed de Spaamænd snakke,
Hand var en simpel Mand, som gierne tog til Takke
Udi den Stand hand var, hand søgte intet stort,
Thi Byttet mangel Gang for Glækkert er giort.

Den Mand i Dyd og Tugt sin Datter lod opdrage,
Og lære mangel Konst i hendes Ungdoms Dage,
Hand gjorde det med Lyst, thi hand for Dyen saae
Hvad Klogskab i det Barn, og Dyd forborgen laae.

Hun lærde uden Hielp at læse og at skrive,
Det hver Mand, som det saae, Forundring maatte give,
Hun lærde med en Naal at giøre nette Sting,
Saa net en Haand ey var i Landet der omkring.

Der Aleon saae hvad Got hos Barnet var at vente,
Hand mangel Mester lod fra andre Lande hente,
Og vel erfarne Folk, hvorved den lille Gæst
I Konster og Forstand tiltog udi en Hast.

Man

Man hende læse lod i allehaande Bøger,
 I hvilken mangen Mand sin beste Lærdom søger,
 Hun lærde at forstaae hvorved man Ære naaer,
 Hvoraf man Fordeel har, hvoraf man Skade faaer.
 Hun havde af sig selv et got og hurtigt Memme,
 Og hvad hun eengang saa, det vidste hun at giemme
 Udi sit dybe Sind, alt hvad hun tog sig til,
 Og lagde Haanden paa, for hende var et Spil.
 Det hende var en Leeg, at skrive og at regne,
 Hun vidste med et Kull at ridse og at tegne,
 Og naar hun i sin Haand dertil en Pensel tog,
 Ald Skilder-Konsten sad i hvert et Drag hun drog.
 Med Silke og med Guld hun vidste at bordnre,
 Og hendes Naal med Konst paa Næmme saa at styre,
 Saa mangen Mester selv, som hendes Arbejd saaer,
 Derover maatte tidt udi Forundring staae.
 Hun vidste med stor Kunst et Strenge-Leeg at røre,
 Og hendes søde Røst dertil at lade høre,
 I Diater-Konsten hun og saare færdig var,
 Pa-nalli søde Coor for hende Venskab bar.
 Hun var udi det Land et Spenl af alle Dyder
 Hun største Afstye bar, og Had til alle Lyder,
 Ja! Hendes reene Siæl var alle Dyders Kiern,
 Hun Gunst og Yndest vandt hos alle nær og fiern.
 Hun var foruden det een smuk og deelig Pige,
 Hun var med Dejlighed og Skionhed uden Lige
 Begavet riigelig: I hendes Dyne sad
 Dyd, Kyndighed, Tugt, Forstand og Venlighed i rad.
 I Hendes Dyne sad, det ingen fandt beskrive,
 Det ingen Diater veed sit rette Navn at give,
 Men vel udi sin Siæl og Hierte føle fand
 Alt det som Kiærlighed oplænder i en Mand.

Og som nu Rhodope i Alderen fremtræder,
 Saa bliver hendes Navn bekiendt paa alle Stæder,
 Enhver udi det Land, som hende faaer at see,
 Af Hiertet hende vil sin Tieneste betee.
 Enhver gjør ald sin Gliid for Pigens Gunst at vinde,
 Enhver sig idelig hos hende lader finde,
 Hun med stor Høflighed beegner alle Mand,
 Og lader dennem see, alt hvad hun veed og kand.
 Den fromme Fader selv lod saadant ey forbyde,
 Hand vilde, at hans Barn sin Frihed skulde nyde,
 Hand aldrig Rhodope af nogen vogte lod
 Thi hendes egen Dyd for hende sagde god.
 Enhver som Middel har en Kone med at nære,
 Hand kommer Rhodope til Hustrue at begiære,
 Saa hun for dennem knap sin Dør kand holde lugt,
 Med hendes Hierte dog slet ingen kand faae bugt.
 Man siirer Faderen, man Moderen gjør Være,
 Og alt, hvad Rhodope behageligt kand være,
 Hun derimod enhver sit Venskab byder til,
 Men hun af Frierie slet intet vide vil.
 Men som hun meer og meer i Alderen tiltager,
 Hr. Aleon tænker paa hvordan hand dette mager,
 At siige hver Mand ney, det falder ham for tungt,
 Hand kand ey siige meer, hans Barn det er for ungt.
 Hun er nu gammel nok, imod en Mand at tage,
 En Moe paa nitten Aar det er jo ey forfage,
 Ungdommen falder bort, og visner som et Blad,
 Den ikke findes meer paa Stilken hvor den sad.
 Min Datter, siiger hand, det maa dog engang være,
 Du seer her smukke Mænd, som alle dig begiære
 Til ærligt Ægteskab, udvælg dig een til Mand,
 Vi ellers Ugunst faaer udi det gandske Land.

Du maae, mit kiære Barn! din Lykke en forspilde
Med Egensindighed, indtil det er forsilde,
Din Skionhed, før du veedst, for dig bortsvinde skal,
Udvælg dig dog en Mand, imedens du har Val.

Du har nu længe nok i Jomfrue-Frihed levet,
Og mangen Frier hast, som kied derved er blevet,
Og om du lader saa din Leylighed gaar hen,
Du veedst en om du den faaer nogen Tiid igien.

Entuatiq Daatters Pligt du veedst foruden dette,
Med Lyndighed du og derefter dig maae rette,
Jeg har en flere Børn, jeg dog ret gierne faae,
At jeg mit Huus ved dig formeeret kunde faae.

Den smukke Rhodope sig heri en kand finde,
Sit unge Hierte saa i Ægteskab at binde,
Skal jeg da, siger hun, alt det som jeg har lært
Forlade for en Mand, og alt det jeg har kiært?

At tage mod en Mand, ach nej! det tør jeg ikke,
Jeg har endnu en lært mig mod en Mand at skikke,
Og naar jeg tænker paa, hvordan det Røner gaar,
For Ægtestanden jeg en Frygt og Rædsel faar.

Der Aelon det forstaaer, hand intet meer vil svare,
Som hende er imod, dog lader hand en fare,
At søge Leylighed til det hand gierne vil,
At søge hvor hand best kand Pigen faae dertil.

Da som hand hos sig selv paa dette Forsæt spinder,
Ved hendes Fødsels Dag hand Leylighed og finder,
Da hver en Frier sig dertil bereede vil,
At ære denne Fæst med Dank, med Sang og Spil.

Enhver sig stiller ind med Blomster og med Kranke,
Man seer dem hver og een at slunge, springe, danke
Og ønske Lykke til paa hendes Fødsels Fæst,
Enhver paa sin Maneer, enhver, som hand kand best.

Som nu en gandske Deel hos hende er tilstæde,
 At bringe Dagen hen med Lystighed og Glæde,
 Den gamle Fader selv til dennem kommer ind,
 Og aabenbarer dem sin Meening og sit Sind.

Velan, I unge Folk! som gjør mit Huus den Væge,
 Min Daatter, som her staaer, til ægte at begiære,
 Det er nu eengang Tiid at give eder Svar,
 Som jeg nu i Beraad saalænge taget har.

Dog, hvortil stor Beraad? jeg rundt ud det bekiender,
 Det mig umuelig er, ihvor jeg mig henvender,
 At kunde mit Gemyt udviise mod enhver,
 Og den Tienstvillighed, hvortil jeg pligtig er.

Jeg sværger da derpaa ved Solens gyldne Dye,
 At det mit Ønske er, at kunde nu fornøye
 Enhver, som for mig staaer, at kunde give ud
 Til eder hver og een en Daatter til sin Brud.

Men Lykken det for mig har ey saaledes lavet,
 Den mig med dette Barn alleene har begavet,
 Jeg hende skulle selv forsyne med en Mand,
 Men jeg i denne Fald ey eene raade fand.

Min Daatter hidindtil har i sin Frihed levet,
 Og jeg udi mit Huus har hende aldrig drevet
 Med Magt til nogen Ting, hun af sit eget Sind
 Har altid søgt paa Dyd og Tugt at legge Bind.

Saa jeg ey Marsag har flig Frihed at fortryde,
 Og hendes fromme Siæl sin Attraa at forbyde,
 Hun samme Frihed og herefter nyde skal,
 Og i sit Giftermaal beholde selv sit Val.

Det hende meest gaaer an, hun har nu Lov at tage
 Til Mand, hvo hende best blant eder fand behage,
 Det staaer til hende selv, og hendes egen Haand
 Alleene binde skal det søde Ægte-Baand.

Enhver som nu har Lyst sig og at lade binde
Med dette samme Baand, hand fand sig lade finde
I Morgaen i mit Huus, hvem hun udvælger da;
Hand bliver hendes Mand, saasnart hun siger Ja.

Den gandske Beiler-Floek det Forslaa vel behager,
Og hver en Frier strax imod det Tilbud tager,
Enhver sig færdig gjør med allerstørste Flid,
Enhver sig stiller ind til den bestemte Tid.

Den Første blant det Folk som lader sig anmælde,
Er een af dette slags som pleyer meer at giælde
I Feide end i Fred, en tapper Orlogs-Mand,
Som nyelig med sit Sværd drev Fienden af det Land.

Den Anden som dernæst at beile her fremkommer,
Er een af Kongens Raad og Landets Over-Dommer,
Næst ham en Riibmand kom som stedse Handel drev,
Og meget om Gevinst i sine Bøger skrev.

Den Fjerde er en Mand som lever af sin Rente,
Som sikker Indkomst har ved hver Termin at vente
Paa mangt et sikker Pandt, en Mand som med Foragt
Unseer ald Værdighed, ald Hove-Stak og Pragt.

Den Femte en Poët, som artigt veed at skrive
Og digte, efter Konst, alt det hand har at give
Til Brude-Skat, det er en brav og færdig Pen,
Hvorved man mangen Møe bekommer til sin Ben.

Den Siette er en Mand som vel har lært at male,
Hand lader for sig selv hans kloge Pensel tale,
Den Eyvende og kom, skiont man derpaa fortrød,
Alt hand den Ære med iblant de andre nød.

Hand vilde ind med Magt, ham ingen kunde styre,
Thi hand hos Rhodope kom ofte at bordyre,
Hand Pigens Mester var, som Konsten vel forstoed,
Doortil hun havde Lyst, det gav ham saadant Moed.

Hand af en Svadom sig og havde ladet sige,
 Alt Rhodope engang til Vre Skulde sige
 Ved hans Borden-Ronst, det laae ham i hans Sind,
 Thi ville denne Mand med Magt til Bruden ind.

Der hver Mand kommen er, man lader Døren lukke,
 Og Rhodope paa stand udpyntet som en Duffe
 I Salen træder ind, hvor Alen offentlig
 Hvordan hans Meening er, for dem udlader sig.

Min Daatter, siger hand, jeg lader her fremtræde
 For Eder, unge Folk, hun er nu selv tilstæde,
 Det og mit Forsæt er, at hun nu gibe skal,
 Sin Haand og Egte-Troe til een blant Eders Tal.

Det fand mig ey staae an min Daatter at berømme,
 Men var det hendes Gavn og kunde det sig somme,
 Jeg hende har saa kjær, at jeg langt heller saae
 Hun ugift her hos mig i Huuset kunde gaar.

Men man af unge Folk ey saadant maae begiære,
 Det kommer dennem til i Egteskab at lære,
 Alt bygge Verden op, naar vi udi vor Graf,
 Saa som et Klædebon har lagt vort Levnet af.

Jeg føler, at min Krop til Graven sig vil vende
 Den store Verden dog maae derfor ey faae Ende,
 Ungdommen maae gaar frem og voxe Ar fra Ar,
 Derved det store Alt sin Bort og Fremgang saar.

Min Datter har da Magt her offentlig at sige,
 Hvem hun af Eder helst vil kiende for sin Lige,
 Enhver fand sige frem, hvad hand best fand og veed,
 Alt hand hos hende fand erholde god Besteed.

Men paa det at hun fand enhver desbedre høre,
 Da maae enhver for sig sin Tale med fremføre,
 Og naar enhver faer sagt alt hvad hand sige vil,
 Saa maae hun nævne ud, hvem hun vil høre til.

Der var en prægtig Stoel paa Salen giort til rette,
 Hvor paa man Rhodope for dennem sig lod sette,
 Der sad den unge Mee, ret saasom Venus sad,
 Som man blandt Guderne i fordum Tiid tilbad.
 Ald hendes gaadste Dragt var herlig skrammereret
 Med lutter Sølv og Guld, og over alt stafferet
 Med Ziffer og med Træk, med mangen Edelsteen,
 Hvis Glands og Kanter's Spill var meere end gemeen.
 Man Konst og Riigdom saae om Priisen her at stride,
 Den Første havde dog den Jomfrue paa sin Side,
 Men det man endelig i hendes Dyne fandt,
 For Konst og Riigdom det alleene Priisen vandt.
 Her sad da Rhodope, og midt for hende stode
 Syv Beylere i Rad, enhver var vel til mode,
 Enhver formeente vist den unge Brud at saae,
 At det for hans Skyld var hun saa venlig saae.
 Den gamle Fader selv gif hen og tog sit Sæde,
 Med andre Benner fleer, som vare der tilstæde,
 Ved Enden i den Sal, hans Kone kom dertil,
 Som ogsaa vilde see og høre dette Spil.
 Dermed vor Krigsmand først mod Rhodope fremtræder,
 Storagtig i hans Gang og prægtig i hans Klæder,
 Med Skerffet om hans Liv og Siære paa hans Hat,
 Hans Knævelbart med Konst paa tyrkisk op var sat.

Krigs-Manden.

Saaar jeg paa disse Folk mit Dye lader falde,
 Det mig stor Haanhed gior, og rører mig min Galde,
 At komme her i Spill, jeg veed en selv med hvem,
 Som har den Driftighed mod mig at træde frem,

Jeg veed en selv hvordan jeg saad ant fand fordrage,
 For det som mindre var jeg vel i mine Dage
 Har pryglet mangen een, jeg er en Adelsmand,
 Og af de slige Folk en meget taale fand.

Jeg har en Kaarde lært udi min Haand at føre,
 Om nogen her mod mig sig ud til Veens vil giøre,
 Og om min Jomfrue mig vil give Lov dertil,
 Jeg disse Knegte strax paa Dørren vise vil.

Lad dem kun hver og een sig da ad Dørren pakke,
 Det er dog intet værd, alt hvad de vilde snakke,
 Det er kun Lutringer af en foragtet Stand,
 De kun for ufri Folk passere i vort Land.

Men jeg er den, som fand en Piges Lykke giøre,
 Det og enhver af dem nu snart skal faae at høre,
 Jeg er af Adels Blod, det Blod hvoraf jeg kom,
 Ald Verden er bekiendt fra Babylon til Rom.

Jeg fød og baaren er af gammel Adels-Stamme,
 Mit ædle Byrd og Blod de andre giør til Stamme,
 Min Fader med stor Priis sin Hielm og Vaaben bar,
 Som af Kong Pharao hans Fædre given var.

Min Herkomst, smukke Moe, dig vel bekiendt maa være,
 Den sad af Arilds Tiid i Herre-Stand og Ære,
 Ja mange Tider for Synd-Flodens store Vand
 Gik over Jordens Bold og over dette Land.

Man Adelskabet dog sin Kraft en fand betage,
 Thi hvad af Himlen er af Himlen og vil smage,
 Mod Himlen Jiden gaaer, og farer aldrig vild,
 Og hvad som Jiden naaer, det bliver snart til Jld.

Giv mig din høye Haand, saa skal du Adels blive,
 Jeg dig din høye Art i Blodet vil indlive,
 Hvad af dig bliver født, Velbyrdig kaldes skal,
 Til Børn og Børn-Børn i hundred tusind Tal.

Du skal, som jeg forstaaer, en Krone engang bære,
Hvo skal af disse sex forhverve dig den Vre?

See! den Blik-Skider her, som Hermand for den Trop,
Hand hertil, hvor det gaaer, stod alt for silde op.

Hand vel i Raadet fand om Lovens Bogstav stride,
Men hand i Marken ey mod Fienden ud fand ride,
Hans Vaaben er Papiir, som Fienden ey fand slaae,
Og uden Sværd-Slag knap en Krone er at faae.

Det tiener ey at gaae med lærde Folk i Senge,
Som stedse Dag og Nat i deres Bøger henge,
Det søde Venus Spil de due lidet til,
Men Marshand er en Mand, som Venus have vil.

Men mueligt at du har dit Øye paa den Kræmmer,
Troe mig at det slags Folk langt mindre dig bekvemmer,
Der er en megen Lyst hos saadan een at boe,
Thi hand udi sit Huus har aldrig nogen Roe.

Hvordan vil saadan een sin Kone vel betienne,
Naar hand sit Hierte har i Bæxl-Bangven henne,
Hand har ald Sind og Sands paa sine Penge sat,
Dermed hand ligger slet fornykt den gandske Nat.

Saae hand sin Fordeel hos den sorteste Morinde,
Saae hand hos hvem det var, at noget var at vinde,
Sin Egte-Hustrue hand paa Timen slet forlod,
Med Venner og med Børn, med Huset, som det stod.

Alt det en Egte-Mand helst bør at tage vare,
For Fordeel og Profit, hand skulde lade fare,
Ja! hand til Indien, til China reyste hen,
Og var der Fordeel hos, hand aldrig kom igien.

Ja, var der Fordeel hos, hand skulde sig nedsette,
Ret midt i Helvede, og Kramboed der oprette,
Alt sælge Liv og Siæl, ja fandt hand der en Raad,
Hand slog sin Kramboed op i Charons gamle Baad.

En Ild, en Vand, en Steen en Handelsmand fand temme,
 Hand søger Verden om sit Riømandskab at fremme,
 Den Møe var aldrig flog, som tog en Handelsmand;
 Hand dyrker Havet meer end hendes Søde-Land.

Hand gjør sig elcke-lyg, og dig til Kone tager,
 Det er dog kun et Skin, og lutter Penge-Sager,
 Det er, min smukke Møe! en for din Rosens Kind,
 Men for din Faders Pung, for resten er hand blind.

Hand veed, den falske Gast, her Penge er at hente,
 Saasnart din Fader døer, derefter skal hand vente,
 Hand veed din Fader har kun dig sit eene Barn,
 Alt hvad du fand og veed, hand agter kun som Skarn.

Hvo Kronen nogen Tiid vil paa sit Hoved bære,
 Maae lade Penge staae, og stræbe efter Ære,
 Thi hvo som til Gevinst sit Hierte lader staae,
 Skal neppe Kongens Navn og Kongens Krone faae.

Det kampe-haarde Staal igiennem Guldet trænger,
 Derved en Konges Navn og Førstes Titul hænger,
 Dermed en ædel Siæl sin rette Handel gjør,
 Af anden Handel du en Kronen vente tør.

Man Handelsmanden vel af Riigdom høyt beskriver,
 Hand i et Øyeblik dog til en Betler bliver,
 See! naar hand glimrer best ret som Cristall og Guld,
 Hand brister let som Glas, og falder bort i Smuld.

I Dag hand sidder vel, hand sælger og hand kober,
 I Morgen gaaer hand fort, og ud af Byen løber,
 Hand har ald Verden selv udi et Kalve-Skind,
 Hans bedste Riigdom dog bestaaer i Beyr og Bind.

En lad den Kræmmer gaae, hvad vil hans Væsen giælde,
 For dig, som dog er født til Ære, Magt og Valde?
 Jeg dig med denne Haand dertil ophøye skal,
 Jeg veed for hvad slags Myndt en Krone holdes fal.

De andre, som her staaer, om dem jeg en vil tale;
Jeg dem enhver i sær her kunde vel afmale,
Men ikke een af dem er den Umage værd,
Lad dem ad Døren gaae, og ær det ædle Sværd.

Det ædle blanke Sværd fandt dig en Krone vinde,
Du det hos min Person med Tiden skalt finde,
Dertil er Sværdet skabt, dertil min Attraa staaer;
Saasnart jeg Lejlighed dertil i Krigen faaer.

Jeg fra min Ungdom op en Hovedsmand har været,
Uld Verden hid til Dags min Tapperhed har æret,
Jeg slog sidst tusind Mand tæt hos den feede Miil,
Saa Vandet stod i Blod saa nær en gandske Miil.

En Ræmpe jeg der slog, man skal det med mig sande,
Hand var ret som et Taarn, jeg fløvede hans Pande
Til midt udi hans Bug, og der det Uhyr faldt,
Det gav et mægtigt Skrald i Marken overalt.

Dermed den Fiende-Hær, som for tog til at rende,
Saasnart man, hvo jeg var, af Hugget fik at kiende,
Enhver sig for mig gav paa Flugt, og var en seen,
Saasnart hand mig kun saae, at bruge sine Been.

Men hvad vil jeg nu meer om ald min Styrke tale,
Jeg dermed ikke vil her Tiden meer forhale,
Det er mit sidste Ord: Hvo Rhodope til Brud
Og Hustru have vil, hand skiære sig herud?

Raads-Herren stod og taug, og lod den Krigsmand prale,
Saalænge som hand aad, og der hans stolte Tale
Omsider Ende fik; Hand sig dertil frembød,
Og med Betsedenhed i disse Ord udbød:

Naads : Herren.

Jeg vil mig af mit Blod og Herkomst ey berømme,
 Det er forloret Verk, saavidt som jeg kand demme,
 Thi hvo sig af sin Slægt og Stamme rose vil,
 Sand roeser sig af det som ham ey hører til.

Jeg om min egen Stand ey meget her vil snakke,
 For hvilket jeg dog ey har andre stort at takke,
 Alt det jeg er og har, alt det jeg kand og veed,
 Jeg af mit Arbejd har, og ved min suure Svædd.

Den Mander Ære værd, som sig vaa egne Binger,
 Og ved sin egen Dyd til Ære-Stand opsvinger,
 Men den har tvertimod der liden Ære af,
 Hvo Binger hente maae udaf den Dødes Graf.

Du Krigsmand, som dig veedst saa mægtig til at gjøre,
 Og os saa mangen Snak og Bulder lader høre,
 Biid, at du ey til Striid imod din Fiende gaaer,
 Men her i Salen hos en tugtig Jomfrue staaer.

Du dig da stikkelig og høflig bør at holde,
 Og hende ey Kortræd og Ulyst at forvolde,
 Den Pralen som du har af dine Vaaben giort,
 Og af dit blanke Sværd, den gielder ikke stort.

Maar du mod Fienden gaaer, jeg da i Naadet sidder,
 Hvor jeg din gandske Magt og Krigs-Udrustning smidder,
 Altting jo først bestaaer udi mit Naad og Val,
 Hvad du og ald din Hær i Marken gjøre skal.

Du tørst ey gaae et Fied, du Frommen ey tør røre,
 For du om alle Ting min Ordre faaer at høre;
 See! min Befaling er dit Liv, din Siæl og Aand,
 Foruden hvilken du ey røre kand din Haand.

Du aldrig har den Magt i Marken ud at drage,
 En Fane at slaae ud, og Vaaben paa at tage,
 For Raadet siger til, du der at vide faar,
 Hvad du skal tage for udi et gandske Aar.

Du med dit vsumpe Sværd alleene veedst at sigte,
 Men Raadets skarpe Syn med Klogskab ved at sigte,
 Da før alle Ting hen til det rette Maal,
 Vi sigte med Fornuft, du kun med Jern og Staal.

Du lutter Ufred gjør med dine grove Lemmer,
 Mit Raad og min Fornuft den søde Fred forfremmer;
 En Tyr saavel som du sin Styrke bruge kand,
 Men min Bedrift bestaaer udi en sund Forstand.

Din Roes bestaaer deri, at du kand Blod udgøde,
 Min, at det gandske Land den blide Fred kand nyde;
 Det er din største Lyst, at bade dig i Blod,
 Og min er tverimod at raade derpaa Boed.

Saa sig da, skionne Moe! hvad dig da helst behager,
 Jeg veed din fromme Siæl jo helst mod Freden tager,
 Det er jo, som man veed, det søde Riens Maneer,
 At de ey gierne Blod og Ufred hos sig seer.

Det Blode-Bad hvoraf den Junker sig beskriver,
 Dig ind i Marv og Been jo Skræk og Afsky giver,
 Du seer jo, at det ey i Sengen er dit Gavn,
 At slige et blodigt Beest skal tage dig i Gavn.

Hand dig langt snarere af Sengen ud skal kyse,
 Jeg veed, dit søde Blod i dig derved skal gysse,
 At hand saa mangen Mand i Krigen har nedlagt,
 Og perstet Siæl og Liv af Kroppen ud med Magt.

Hvor mangt et Gienfærs Syn skal dig om Ratten plage,
 Og over mangt et Mord med Hulen for dig klage,
 Det skal med Ild og Blod for dig i Drømme slaae,
 Saa du ey nogen Nat en roelig Sovn skal faae.

Men see! hand taler stort, hans Ord de ere (Kionne,
 Hand med en Krone vil din Kiærlighed belønne,
 Det synes ingen Mand sig saadan Vres Stand
 I Verden vente tør, som denne Orlogs-Mand.
 Det synes, at hand sig ald Ulykken har forpagtet,
 Ald Verden for den Gief er saasom intet agtet,
 Og som et Glynder-Skind, hand gior sig til en Gud,
 Hand Scepter, som hand vil, og Kroner deeler ud.
 Hvad Kroner nu gaaer an, da maae jeg dette sige,
 Alt jeg i denne Fald en Krigsmand ey vil vige,
 Hvo Kongen giver Raad, den Sag er aabenbar,
 Hand og udi sin Haand endeel af Kronen har.
 Og, hvo som har den Magt, i Stand og Skik at sette
 En Konges gandske Land, og Love op at rette,
 Som giælde overalt i Freds-Tiid og i Kriig,
 Om hand ey Konge er, da er hand Kongen tiig.
 Naar Kongen vil i Kriig, og udaf Landet drage,
 Hand lader da hos os sin Myndighed tilbage,
 Alt giøre alle Ting til Landets Floer og Gavn,
 Vi bruger Konge-Magt, hand bruger Konge-Mavn.
 Man har da ey behov om Kroner Kriig at føre,
 Og Landet med Tumult og Krigsfolk at oprøre,
 Den Vey er alt for lang, den gaaer forvidt omkring,
 Gior mig kun til din Mand, saa har du alle Ting.
 Den Krigsmands Overmoeden Krone dig tør love,
 Hand for det tørre Brød dog Liv og Blod maae vove,
 Og træffer ham en Piiil, et Sværd, et Bøsse-Skud,
 Du for en Krone faaer fra ham et andet Bud.
 Der kommer hand da hiem foruden Been og Arme,
 Ja glemmer mangan gang hans Indvold og hans Tarme,
 Og naar Ulykken vil, det lettelig kand see,
 Hans arme Kone faaer ham aldrig meer at see.

Der ligger hand fortraadt, og Ravnene til Fode,
Saa Ronen hiemme maae sig sørge flet til dode,
Hvor bliver Kronen da, og ald den Vre af,
Hvorom den Frier dig saa vist Forsikring gaf?

Nu Krigsmand! det er nok! lad kun din Stolthed fare,
Du dine store Ord til bedre Tiid kand spare,
Det ædle blanke Sværd i Balgen stik iagen,
Det gielder saare lidt imod Papiir og Pen.

Saasnart Raads-Herren taug, Poeten lod sig høre;
Thi den som for ham stod ham Vre vilde giøre,
Hand bad ham træde frem, og ærede den Mand,
Formedelt hand var lært, og vidste meer end hand.

Men Alen det fortrod, og kom ham for i Tide,
Hand vidste, Rhodope ham gierne maatte lide,
Og elskede hans Vers, det hand en gierne saae,
Poetens Pung var læt, hans Penge vare saae.

Thi maatte hand sig og i Leyligheden stikke,
Og Piben her i Sæk for Handelsmanden stikke,
Thi Penge gaaer for Vers, det røde Guld er kjær,
Især hos saadan een, som lidet selv har lært.

Det gav vor Riobmand Moed, at hand fik saadan Vre,
At hand for lærde Folk i Rangen maatte være,
Thi kom hand for en Dag, af Hoben hvor hand stod,
Og for den unge Moe sin Meening høre lod.

Riobmanden.

Saar jeg vor Tvistighed betænker ret til Grunde,
Altting deri bestaaer, at vide nogenlunde
Hvad Fordeel og Profit en Mand i Krigen naaer,
Hvad man af Lærdom har, hvad man for Penge faaer.
K 3 Vil

Vil man nu først affsæd Indbilding lade fare,
 Jeg vil os Sandhed selv med Korthed aabenbare,
 Hvad man i Krigen naaer, det er et bruddet Skind,
 Hvad man af Lærdom har, det er kun Beyr og Bind.
 Alt hvad et Menneske ved Kriig og Lærdom vinder,
 Det er en Røg og Damp, som af sig selv forsvinder,
 Det er, jeg veed en hvad, det er en smiggers Snak,
 Hvorfor man af en Siæks faaer tit den største Tak.
 Det er, med korte Ord, det Verden kalder Ære,
 Hvoraf sig lærde Folk og Krigsmænd skulde nære,
 Det Ord for en Soldat i Marken klinger vel,
 Det gjør den lærde Mand ved Bogen til en Træl.
 Men lad os Ære her og Guld tilfammen legge,
 Og ret til Grunde see, hvad mest af dennem Beage
 I Verden kand formaae, enhver befindende skal,
 At Ære er kun Røg, men Guld et skion Metal.
 Guld er et skion Metall, hvorefter hver Mand tragter,
 Guld er det som enhver i Verden højest agter,
 Guld gjør det Sorte hvidt, Guld gjør det Sure sødt
 Guld gjør det Skidne reent, Guld gjør det Haarde blødt.
 Guld, Guld, det røde Guld kand alle Sager zire,
 Guld kand paa Bondens Huus opbygge gyldne Spire,
 Guld Bondens skidne Corp gier til en mægtig Stad,
 Guld gier vor Kiøkken feedt, vor Kielder fuld af Mad.
 Guld har en mægtig Kraft, Guld kand den Stærke tvinge,
 Guld kand et ydmygt Mood til Himlen selv opsvinge,
 Guld gier det Krumme ret, Guld gier det Grimme skion,
 Guld gier en Herremand udaf en Bonde-Søn.
 Guld holdes i stor Priis og Aat hos unge Koner,
 Guld giber Ære-Stand, for Guld man kiober Kroner,
 Guld gier at Lykken selv for os maa gaae i Spring,
 Hvad vil jeg sige meer? Guld gier os alle Ting.

Hvad

Hvad vil en Hovedsmand foruden Guld udtrætte?
 Rand hand med Trommeslag det fulne Krigs Folk trætte?
 Rand hand Soldaten vel i Marken føre ud,
 Naar hand en Guld det har at give for hans Huud.

Man sig hvad man vil, i hvad der ogsaa prales,
 Om Mood og Mandighed, Soldaten vil betales
 Med Penge og med Guld, skal hand i Marken gaa,
 Skal hand med Mandighed og Mood paa Kienden slaa.

Men sig os dog engang, hvor Guld det var at finde,
 Om jeg og mit slags Folk for Pungen vilde binde?
 Om Handelsmanden en sin store Handel drev,
 Og bragte Guld det frem med mangt et Bærel-Brev.

Naar store Konger selv til Krigs-Udrustning trænge,
 En Kjøbmand maa hertil, hand maa forskaffe Penge,
 Og førend Guld det er af ham tilfammen bragt,
 En Krigs-Mands blanke Sværd det har kun liden Magt.

En Kjøbmand, naar hand vil, fand med sin Bærel byde,
 Alt Guld og Penge maa i Landene omflyde
 Som Blodet i vort Liv, i det hans Handel gaar,
 Halvdeelen af en By ved ham sin Gode faar.

Hvor ingen Handel er, der seer man øde Gader,
 Hver Mand sig pakker bort, og Husene forlader,
 Men tvært imod igien, hvor Handelen er good,
 Der tager Byen til, og kommer snart paa Good.

En Handels-Mand veed Raad i Landet ind at hente
 Fra mangt et fremmed Sted, som man tilforn en kiendte,
 Fra China og Paris, den dyrebare Kram,
 Som tiener Konger selv til Nødtørst, Brast og Bram.

Alt hvad den seede Jord udaf sin Bug udskyder,
 Alt hvad i Luften er, alt hvad i Havet flyder,
 Alt hvad en kongsig Haand ved Tid udvirke fand,
 Det bringes for en Dag udaf en Handels-Mand.

End,

Enddog, det skionne Guld i Jordens dybe Huler,
Og midt i Biergets Bug for Solens Dye skjuler,
Jeg det alligevel en Jomfru til behag,
Vil lade hende frem og bringe for en Dag.

Der ingen Ting er til, som jo for mig maa bukke,
Jeg brøder, naar jeg vil, Afgrundens Laas og Lukke,
Saa høyt er intet Bierg, og Klippens høje Top,
Saa farlig og saa steil, jeg der jo stiger op.

Jeg veed den Jomfru vel en Demant kand fordrage,
Jeg veed en Edel-Steen kand hende vel behage,
En Perle dertil med naar den er rund og skion;
Thi saadant pryder vel og sommer hendes Kion.

Men siger mig engang, hvor faaar man disse Vare,
Som holdes af enhver saa dyre og saa rare,
Hvo henter saadant Løyn til os i Landet ind,
Fra Indianens Haand, trog Vand, trog Vey'r og Vind?

Hvor faar man Perler fra? Demanter og Granater,
Rubiner og Coral, Saphirer og Agater?

Hvor faar man Netteldug, Skarlagen og Tobin,
Tapeter, Indigo, Maar, Zabel, Hermelin.

Hvor faar man Specerie, som gior os fresne Retter,
Thee, Caffe, Porcelin, laxeerte Cabinetter?

Bed mig og min Bedrift, jeg sidder ved mit Bord,
Jmens min Ordre gaar omkring den gandske Jord.

Det store grumme Hav min Told mig maa betale,

Jeg har i Indien og Moorland at befale,

Og det ey ved et Sværd, med Bold, med Mord og Drab,
Men ved mit Bexel-Brev, og ved mit Riebmandskab.

Er det ey rettelig en Potentat at være,

Alt have i sin Magt alt hvad man vil begiære,

Alt tage Told og Skat, af Jord, af Luft og Vand,
Alt alt hvad voxer op udi et fremmet Land?

Er det en rettelig en Hønhed og en Væ?
 Er det en Kronen ret paa Hovedet at bære?

Enhver nu domme maa, om nogen anden Stand
 Ved Handels: Mandens Stand og Væsen lignes fand.

Hvad vil den Krigs: Mand da med Krig og Orlog prale,
 Og med en haaben Snak os Kiøbmandskab afmale
 Som een foragtet Ting? Men jeg heel vel forkaar
 Hvor Syngen stikker ham, hvad ham til Hiertet gaar.

En Krigs: Mand aldrig fand med Handelsmanden stemmes,
 Det af enhvers Bedrift og Væsen let fornemmes,
 Krigs: Manden hand gjør ont i hvor hand kommer hen,
 En Kiøbmand tvert imod gjør alting got igien.

En Krigs: Mand med sit Sværd fordærver alle Stæder,
 Som Valdenborren hand ald Landsens Frugt opæder,
 Hand hader Lov og Ret, ald Billighed og Dyd,
 I Røveri og Mord hand har sin Lyst og Fryd.

Hand er en Pestilens, en farlig Lande: Plage,
 Som ingen ærlig Mand paa Jorden fand fordrage,
 Ah! Jomfru, hvad du gjør, da tag den Krigs: Mand en,
 Lad den Blotstyrter dog og Morder gaa sin Vey.

Jeg hermed ende vil, og til Beslutning sige,
 En een af dette Folk fand holdes for min Ege,
 Jeg for dem alle bør at være Bruden nest,
 Hvor Guldet taler selv, der klinger Ordet best.

Her blev Soldaten vred, her tog hand til sin Kaarde,
 Thi Handels: Mandens Ord ham syntes alt for haarde
 Hand Munden sammen beed, med Tænderne hand skar,
 Saa hver Mand kunde see, at hand fortørnet var.

Saa snart dog Rhodope et Dye til ham vendte,
 Hand strax sin Skyldighed og Pligt mod hende kiendte,
 Enddoog hand som en Troid var overmaade gram,
 Hand strax blev god igien, og stille som et Lam.

Herr Aléon lod derpaa vor Rentenerer vide,
 At Ordet ham kom til; Poëten stod tilside,
 Og lod ham træde frem; thi see, hand vidste vel,
 Paa Penge og paa Vers er meget stor Forskiel.

Renteneren.

Naar jeg paa denne Jord betragter alle Sager;
 Hvad sig et Menneske i Verden foretager,
 Saa finder jeg Fortred og Møye overalt,
 Vor Klogskab gjør det vel, men Lykken gjør det galt.
 Det saa i Krigen gaar, hvor mangen een maa vove
 For intet Liv og Blod; saa gaar det og til Hove,
 Hvor een arbeide maa, en anden Lønnen faar,
 Det saa paa Børsen og en Riibmand ofte gaar.
 Den blinde Lykke selv for alle Ting maa raade,
 Den lober stedse om ret som den runde Klaade,
 Det beste Forsæt den omdrejer i en Hast,
 Hvo fand vel Lykkens Hiul med Klogskab sætte fast?
 Hvo har en Krigs-Mand sagt, naar hand i Strid skal drage,
 Hand komme skal med Seyr og med Triumph tilbage?
 Hvo har en Hof-Mand vel een Ridings falske Mand,
 Dertil hans Herres Gunst leveret i hans Haand?
 Hvo gav en Handels-Mand et Bidfel og en Tomme,
 Hvormed hand ved sit Bord regierer Havets-Stremme?
 Hvo dæmper Tidens Magt? Hvo tvinger Veyr og Vind?
 Et daarligt Anslag til udi sit eget Sind?
 Den Krigs-Mand som her staar, hand praler overmaade,
 For Kongeriger hand og Kroner har at raade,
 Men vil man hans Bedrift til Grunde ret besee,
 Man af hans store Ord en andet fand end lee.

Lad ham sin store Hær, sit Folk i Orden sætte;
 See det hand tænkte mindst, og aldrig kunde giætte;
 Een Røg, een Blæst, een Damp, som op af Jorden staar,
 Ham driver tit paa Flugt, og udaf Marken faar.

Den gyldne Sool i Dag en Krigs-Mand Fordeel giver,
 Men Maanen ham igien i Nat tilbage driver;
 Thidet i Krigen gaaer en anderledes til,
 Ney! Lykken er deri, som i et Tærning-Spil.

Raads-Herren som jeg seer paa Herre-Gunst vil bygge,
 Sin Velstand i et Hof, hans Grundvold er en Skygge,
 Hand stiger ofte høyt, men falder hastig need,
 Ja ofte førend hand det tænker eller veed.

Hof-Folkets høye Stand, som Regnen slet forsvinder,
 Og i et Øyeblik manden en meere finder,
 Til Hove mangen een fløv høyt, og snart blev stoor,
 Men faldt og snart igien, der hand stod best i Floor.

Hvad maae det bittre Fald ham da i Hiertet skære,
 At hand for Verden maae som et Vidunder være?
 Hvor mangen een er til, som skulde være glad
 At hand med Vren i hans Faders Hytte sad.

En Kiøbmand ved sin Kram og gylde Handel vrunker,
 Men naar en Ladning Gods for ham i Havet sunker,
 Hans gylde Handel da har saare lidet Held,
 Hans Kramboe bliver tom, og Huuset fuld af Gield.

Det samme Veyr og Vind hans Skib paa Bølgen driver,
 Og i hans Kiøbmandskab Profit og Fordeel giver,
 Den ham engang igien kand give sligt et Slag,
 Saa hand en kommer meer paa Børsen for en Dag.

Hand sidder ved sit Bord, og sine Bud udsender,
 Om Kroner, Guld og Sølv, til alle Verdens Ender,
 Hans Middel med hans Bud af Hænderne ham gaar,
 Til Svar hand tit Protest og Banqverouter faar.

Hvo fand ham Sikkerhed udi hans Handel love?
 Hvo meget vinde vil, hand meget og maa vove,
 Og hvo som mange Jern i Jlden have vil,
 Hand brænder meer end et, hvor vel hand end seer til.

Det er da ikke got med slige Folk at leve,
 Som stedse Narsag har at skielve og at beve,
 I Krigen for et Skud, som bryder Skjold og Hielm,
 Paa Børsen for en Tyv, til Hove for en Skielm.

Ney! Jomfru, saadan een du aldrig bør at tage,
 Dit Brød dig beest og suurt med saadan een vil smage,
 Men tvert imod med mig du æde fand dit Brød
 I Sikkerhed og Ro; min Stand er god og sød.

Min Stand den beste er, hvortil den store Vre,
 Den kun en Byrde er, som falder tungt at bære?
 Man største Meye har, at stikke sig der i,
 Og dobbelt Spot dertil, saa snart den er forbi.

Med Uro andre maa paa Bind og Beyrlig vente,
 Jeg holder det med den som har sin visse Rente,
 Hvoraf hand uden Frygt fornøyet leve fand,
 See saadan een hand er en ret lykkelig Mand.

Krigs-Manden fort maa gaa, saa snart hans Ordre kommer,
 Hand maa i Marken staa den gandske søde Sommer,
 Raads: Herren idelig hand maa til Hove gaa,
 Hvor hand ret som en Træl hver Dag oqvarte maa.

Den Mand jo Nat og Dag er stedse fuld af Tanker,
 Saa der hos saadan een kun liden Glæde vanker;
 Riibmanden seyler bort, hand vasser paa sin Bind,
 Thi hviler end hans Krop, saa seyler dog hans Sind.

Vil hand sig til Profit sin Riibmands: Handel drive,
 Saa maa hand Dag og Nat i sine Bøger skrive,
 Saa ingen af de Tre bør Bruden føre hjem,
 Thi deres Handel er for farlig og for slem.

Derfor den smukke Møe dem Kurven bør at give,
Med ingen af de Tre hun fandt lykkelig blive,
Hun hos en Krigs-Mand bør for ingen Ting at bo,
Hans elsker Krig og Blod, hun elsker Fred og Ro.

Jeg er allene den som fandt min Tid bestæde
En Kone til Behag, i ald slags Fryd og Glæde;
Jeg altid hiemme er, jeg og en Kone fandt,
I Huset Nat og Dag betiene som en Mand.

Jeg altid er bereed, med hende ud at fiøre
Om søde Sommers Tid paa Fugle-Sang at høre
Udi den smukke Skov, udi den grønne Eng,
Hun mig og have fandt om Natten i sin Seng.

Jeg sætter ey mit Haab paa Havets falske Belger,
Jeg Hoffets Piber ey, ey Kalve-Skindet følger,
Enddog mig Tiden flet i Ledighed bortgaar,
Mig gaar det intet af, min Plov ey derfor staar.

En anden ofte maa med Smerte sig beklage
Alt Varet snart gaar ud, og løber alt for sagne,
Men see! jeg tvert imod ved Varets Udgang leer,
Min Rente da gaar ind, og voxer meer og meer.

Min Rente den gaar frem, jeg lader andre sørge,
Og Penge kummerlig for dem og mig adspørge,
Min Rente der gaar ind, naar Varet det gaar ud;
Er det ey noget nær at leve som en Gud?

Den store Verden har ved Varets visse Tider
Sin Rente, som staar fast, først Lov og Græs fremskrider,
Saa kommer Frugt og Korn, derefter Druens Saft,
Som glæder manges Siæl med hendes skjulte Kraft.

Det samme har og ieg, i det at Solen maaler,
De raske Tider af med sine gyldne Straaler,
Jeg og min Rente faar til sin bestemte Tid,
Og det med Roelighed foruden Had og Mød.

Jeg Førsters Kroner vil til Førster overlade,
 Med Kongers høje Stand jeg agter en at sprade;
 Jeg sligt forlanger en, jeg veed dog at enhver
 Er Konge i sit Huus, hans Kone Dronning er.
 Og hvo en nøyes fand med dette Kongerige,
 Sand har en megen Roe, i hvad man end vil sige,
 Hvi vil dog Mennisket saa tumle sig omkring?
 Fornøi dig i dit Sind, saa har du alle Ting.
 Mand sige hvad man vil, jeg priser visse Renter,
 De undertvinger mig de fire Elementer,
 Jeg giver Verdens Pragt og Høihed sit Forlov,
 Den Mand en Krone har, som intet har behov.
 I det den stille Mand sin Tale fik til Ende,
 Enhver og stille taug, man kunde see og kiende,
 Alt Stilhed hos enhver fandt Yndest og Behag,
 Thi traad Poëten frem, og taledes sin Sag.

Poëten.

Om Jomfru Rhodope, som andre, vilde tage
 Sin Lyft i Ære, Stand og ørkesløse Dage,
 I Riigdom, Sølv og Guld, saa mænd og sandelig
 Jeg heel vel forud veed, hun ikke var for mig.
 Jeg hører og forstaaer, at man med fulde Munde
 Et Ægteskab paa Guld og Ære, Stand vil grunde;
 Som aldrig for sig selv en Qvinde og en Mand
 Udi et Ægteskab lykkelig giøre fand.
 Med disse stakkels Folk stor Medynk jeg maa bære,
 Som intet selv har lært, og andre vilde lære
 Hvad ædle Siæle bør i Verden holde kiært;
 Men, søde Rhodope! du har langt bedre lært.

Du veedst hvad Verden er med ald sin Pragt og Ære,
Du ikke har behov af nogen det at lære,

Men see! du ogsaa veedst, hvad Glæde, Lyst og Fryd
En ædel Siæl den har i Blisdom, Konst og Dyd.

Vel and, hvo som helst sin egen Stand vil prise,
Hand lade sig dog først af Konsten undervise,

Man snakker her om Guld, om Pragt og Overdaad,
Man meener, at man har ti Kroner paa en Traad.

Hvo siger mig engang, hvad kalder man en Krone?

Er det en Konges Spiir, hans Scepter og hans Throne?

Er det hans Myndighed, hans Vælde og hans Magt?

Er det hans store Hof, og Hoffets store Pragt?

Er det et Følgeskab af Knaber og Drabanter?

Er det en Purpur-Dragt, bestykket med Demanter?

Er det et prægtigt Slot med gylden Tag og Røg?

Er det en gylden Karm med Garder for og bag?

Den Krone er for høy for os og vore Lige,

Den for en Konge er, som har sit Kongerige,

Som store Lande har udi sin Magt og Vold,

Og ey for een Soldat, som tiener for sin Sold.

Et Hove-Træl den ey, den ey en Kræmmer sommer,

En Penge-Puger ey, i hvad man her end drømmer,

Hvad Narre-Facit man end her om Kronen gjør,

Som man vor unge Brud til fals frembyde tør.

Ney! søde Rhodope! du skietter ey den Ære,

En Konges Krone saa paa Hovedet at bære,

Din ædle Siæl den er en anden Krone værd,

Som kiebtes ey for Guld, som vindes ey med Sværd.

Den som sit Overmood og Udyds Lyst kand dræbe,

Den som mod Lykkens Had og Modgang veed at stræbe,

Den som sig ikke gjør til Træl for nogen Ting,

Den som af Siærrighed ey føler noget Sting.

Den

Den som for store Ting og Høyhed aldrig sukker,
Den som med Smigren en for andres Laster bukker,
Hand er den rette Mand, den Mand, som Kronen har,
En Krone, som man bør med rette holde rar;

Deri bør det bestaa, som jeg en Krone kalder,
Den Krone for en Mand, i Stoven aldrig falder,
Den Krone sidder fast, naar Guld og Pragt forgaar,
Paa den blant dette Folk, sig ingen dog forstaar.

Lyksalig er den Mand, som dermed sig fornøyer,
Hvad Himlen giver ham, hvad Skiebnen ham tilføyer,
Hvo den Regiering kand udi sit Hierte naa,
Hand kand de Største selv i Storhed overgaa.

Velan, udvalde Mæe, kom, bliv du da min Kone,
Jeg dig til Eyendøm vil give sig en Krone,
Som best beqvemme skal din ædle Siæl og Mand,
Kom, smukke Rhodope, giv mig din høyre Haand.

Jeg Vaaben hos mig selv og Rustning veed at finde,
Med hvilke visselig den Krone er at vinde;
Kom, gjør mig til din Mand, jeg dig snart krone skal,
Og sætte dig iblant de Ni Gudinders Tall.

Jeg dig blant Guderne i Himlen ind vil svinge,
Og føre dig omkring paa Viisdoms raske Binge,
Saa du den gandske Jord lagt under dig skal see,
Og Verdens falske Pragt og Daarlighed belee.

Jeg vil din ædle Siæl med Dyder saa beklæde,
Med Viisdom, med Forstand, med u-forsfaldet Glæde,
Saa du paa alt din Lyst en Forsmag her skal faa,
Som er i Himlen selv at vente og at naa.

Lad Verden løbe gael, og efter Kroner løbe,
Den rette Krone jeg for dig har alt tilrede,
Lad Verden paa et Ekin og paa Indbildning tro,
Vi ville uden Frygt i Tryghed sammen bo.

Jeg i din søde Favn mit Streng-Beeg vil røre,
 Og med min Digter-Konst til Himlen dig opføre,
 Dit unge Hierte skal forlyste sig derved,
 Og glemme sødelig ald Modgang og Fortred.
 Og naar da Døden skal din Krop og Siæl adskille,
 Jeg Kama med sin Vogn og Heste vil bestille,
 Som efter mit Behag mig altid særdisg staaer,
 At fare Verden om, naar hun min Ordre faaer.
 Hun skal med Roes og Klang den gandske Jord omrende,
 Saa alt hvad kaldes Folk, dit ædle Navn skal kiende,
 Det gandske Qvinde-Kion skal roese sig deraf,
 Det med Verbødighed skal ofre paa din Graf.
 Ja mangt et Ægte-Par omkring vor Grav skal danke,
 Og der om tusind Aar ophænge May og Kranke,
 Og sige til vor Stov: Jevig Lyst og Fryd,
 Du søde Ægte-Par, din søde Hviile nyd.
 Enhver som elsker Dyd, os Ære skal beviise,
 Og dig udaf din Pen og Digt lykfsalig priise,
 Ja mangel denlig Moe skal ønske inderlig,
 At være det du varst, at kunde ligne dig.
 Grav-Stotter af Metall, og Jilsbeens Ære-Piller,
 Som Boblende forgaaer, med hvilken Barnet spiller,
 Men hvad en dydig Siæl sig efterlade kand,
 Jevigt Minde det bestaaer fra Mand til Mand.
 Din Siæl imidlertid skal svæve i det Høye,
 Udi en Guddoms Glands, som aldrig noget Dye
 Paa denne Jord har seet, der skal du Kronen faae,
 Som evig bliver ved, og aldrig skal forgaae.
 Der skal det glade Folk, de reene Aanders Skare,
 Med dig i Fryd og Lyst omkring i Himlen fare,
 Den gyldne Soel dig selv skal føre i sin Favn,
 Og lære dig sin Bey, og hver en Stiernes Navn.

M

Der

Der skal du rettelig til Grunde see' og lære,
 Hvad denne Verden er med ald sin Pragt og Ære,
 Der skal din søde Siæl en ret Oplysning faae,
 Og see, hvad man for Guld, hvad man ved Dyd kand naae.
 See der, udvalgte Møe! en Krone og et Rige,
 For hvilket Verden maae med sine Kroner vige,
 En Krone, som ey er udhamret af Metal,
 Som vindes ey med Sværd, for Guld ey holdes fal.
 Men, saasom jeg forstaaer, her er en Siæl at finde,
 Som med sin Spaadom vil os alle Munden binde,
 Som sig indbilder fast, at det for hans Skyld skeer,
 Naar man et Spøgerie og Syn i Verden seer.
 En Stemme sig for ham af Jorden lader høre,
 Som hand i denne Sag sig vil til Nytte føre,
 En Daare gierne troer en Ting hand gierne vil,
 Som Folk ham snakker for, og som hand drommer til.
 Men hvad sig det gaaer an, maa Syn og Bartegn giælde,
 Jeg vil ham med hans Tegn og Spaadom snarlig fælde,
 Ja, smukke Rhodope, et bedre Tegn endnu,
 Em jeg fortælle vil, er skeet os begge tu.
 Sidst, der du sad og sang, jeg saae en liden Løppe,
 Som for os begge to paa Bogen kom at hoppe,
 Den sprang derfra igien ind paa dit hvide Bryst,
 Sin Tørst at lødste der, at styre der sin Lyst.
 Den med Gesvindighed sprang til den venstre Side,
 Udaaf Erfarenhed maaskee den kunde vide,
 Hvor Hiertet har sit Stæd, der satte den sig fast,
 Og med sin lille Tand indgrov sig med en Hast.
 Du efter Løppen greb, men den sig vel tog vare,
 Og med sin lette Fødd undgik den store Fare,
 Thi som den med dit Riid har altid Twist og Riv,
 Saa frygtede den for, at bøde med sit Liv.

Den

Den sprang hen paa min Arm, og var saa hierte-bange;
Jeg saae det lille Dyr, og ville det ey fange,
Det mig i Vermet kreb, der hvor min Aare slaar,
Der gav det sig og til at tage sig en Taar.

Jeg saae med Lyst derpaa, hvordan det kunde vrede,
Og hvor det med mit Blod sig gjorde brav til gode,
Jeg fandt hvordan det beed, og drak udaf mit Blod,
Jeg saae en Rosen-Krands paa Steden hvor det stod.

Der dette lille Dyr nu havde endt sit Gilde,
Det sprang, jeg veed ey hvor, det sprang hvorhen det vilde,
Men jeg derover strax, der jeg den Handel saae,
Udi et lidet Niim lod mine Tanker gaae:

Siig, skiden Poppe, siig, hvad har du dog i Tanke,
At du saa Evendes Blod udi dit Liv vil sanke?

Det Blod du i dig har, Halvdeelen jo er mit,
Min Hiertens Ben deri har dog en Deel af sit.

Vort Liv, vort Kiod og Blod derved til eet er blevet,
Naturen selv dermed imellem os har skrevet

En Egtteskabs-Contract, vort Egtteskab da maa
Vist af Frue Venus selv i Himlen skrevet staa.

Ja, smukke Rhodope! saavidt som jeg kand finde,
Os To det Tegn jo vil i Egtteskab forbinde,

Det er jo vist og sandt, min Hiertens kiære Ben,

Dit Blod er bleven mit, og mit er dit igien.

Enhver som efter Tegn og Spaadom sig vil rette,

Hvis Meening dog saa tidt er vanskelig at giette,

Hand meere agte bør, hvad hand med Dyet seer,

End hvad ved Spøgerie og Troldoms-Stemme skeer.

Vi har da her et Tegn, som Venus her os sender,

Hun os for Egte-Folk jo for ald Verden kiender,

Velan! det maae dig see, hvad Venus have vil,

Rom da, min søde Brud! du horer mig da til.

Tag dette Hierte an, som jeg dig her frembærer,
 Hvor høyt en anden end sin Stand og Riigdom ærer,
 Har hand af Guld og Guld og Hønhed Munden fuld,
 Saa tænk, en trofast Siæler bedre end som Guld.
 Hermed Poeten taug, og Alson paa ham gloede,
 Som den hans favre Ord og Snak kun lidet troede,
 Men Skilderen, saasnart hand Verligheden saae,
 Sin Meening dernæst gav saaledes at forstaae:

Skilderen.

Svor maae jeg lee deraf, at høre disse Siælle,
 Hinanden saasom Sviin ved Ornene at trække,
 Naar Tyvene sig selv indbyrdes give Sag,
 Saa kommer Bondens Gods og Raaster for en Dag.
 Saamæn og sandelig, jeg heel vel kand fornemme,
 Det Ordsprog nok er sandt: Som Barnet læres hiemme,
 Saa er det og i Vye, en Riærling om sin Stab
 I Søvn drømmer helst, og Soen om sit Drav.
 Lad skælde hvo som vil, jeg dertil ey vil svare,
 Lad dem hinandens Feyl indbyrdes aabenbare;
 Men jeg, hvad mig gaaer an, alleene sig vil,
 Foruden meere Strid, hvad Sagen hører til.
 Enhver som med Fornuft paa Konster veed at skienne,
 Og Konsten med den Priis og Værdighed at lønne,
 Som den fortiener til, hand det bekiende skal,
 En Skildrer bør at staae iblant Poeters Tal.
 En Skildrers Pensel er ret som Poetens Tunge,
 Enhver af dem forstaaer paa sin Maneer at svinge!
 Alt det Poeterne i Riim og Vers har sagt,
 Det mangen Skildrer har og i sin Pensel bragt.

Al beagge Deele man Fornøielse kand tage;
De pleyer Konger selv og Fyrster at behage,
De med hinanden sig beqvemme meget vel;
Men dog paa deres Priis er meget stor For skiel.

Hvad er Poetens Konst? hand lærer Ord at dantse,
Og det hand faaer til Lon, det er kun grønne Krantse
Al een og anden Urt, og af et Laurbær-Blad,
Det er en herlig Ting, det gjør ham saare glad.

Ja! faaer hand Lykke til, et artig Vers at gjøre,
Saa faaer hand somme Tiid en sulten Roes at høre;
Men saadant er kun Bind, det fylder en hans Pung,
Ney; den af Roes og Snak kun sielden bliver tung.

See til Homerum selv, som vidste saa at rime.
Hvad vandt hand med hans Vers, hvorpaa hand mangel Time
Sig stor Umage tog? Hand vandt en Bettel-Staf,
Og blev med andre lagt en Betler i hans Graf.

Jeg det bekiender selv, det maae vel Sanden være,
Hans Vers og Riime-Konst nok holdes nu i Ære,
Men om hand i sin Grav ald Verdens Ære nød,
Hvad hielper det en Mand, naar hand er engang død?

Om Guderne ham end i Himlen selv indskreve,
Hans Børn og Kone dog ey deraf kunde leve,
Og naar en ærlig Mand sin Daatter gifte vil,
Her hielper ingen Riim, ney Penge vil hertil.

Man holder meget af, man ærer lærde Penne,
De dog i Kiøkkenet kun saare lidet tienne,
Hvad vil Poeten naae med ald sin høye Flugt,
En liden sulten Roes det er hans Lærdoms Frugt.

Man med en Roes, en Snak, i hvad man end vil sige,
Sit Kiøkken og sit Huus ey holde kand ved lige,
Ney, Kone, Børn og Folk har deres Mad behov;
De fødes ikke med Berømmelse og Lov.

Ja, kom Apollo selv med sine Niime-Gæste,
Om hand en havde Brød, den Gud hand fik at faste,
Hvo intet andet har at æde end som Niim,
Hans Summer ofte maae for Maden tygge Sliim.

Fort, fort, da vaak dig fort du sultne Berse-Kræmmer,
Min Pensel med et Drag dit Bles og Pen bestkæmmer,
Bed Skildre-Konsten du dit Niim en ligne tør.
Den gjør os mangen Lyst, den os og Fordeel gjør.

Jeg vinder Penge nok, jeg skildrer store Stykker,
Jeg store Herrer selv i Kaaber tidt afstrykker,
Jeg driver overalt mit Kiøbmandskab dermed,
Og kommer, naar jeg vil, heel store Ting afsted.

Jeg sendte Førsten selv, for ikke mange Dage,
Et Stykke af min Konst, hand lod sig det behage,
Jeg tusind Mark derfor, dertil en Kiøde fik
Af Guld, som fra min Hals flet ned til Jorden gik.

En Digter samme Tiid et Vers lod overgive,
Hand meente for sin Digt belønnet og at blive,
Men hør hvad den Poet derfor fik til Løn,
Enddog den samme Digt var overmaade skion.

Jeg saae man lod en Krands af Laurbær-Blade flætte,
Den man Poeten strax paa Hovedet lod sætte,
Man gav ham og dertil et Baaben i et Brev,
Der saae jeg meer end en, som Spotten dermed drev.

Jeg leer af saadant Tey; jeg kand tilsammen seye,
Det, som ald Verden kand, og Konger selv, fornøye,
Og det for alle Ting, som Fordeel give kand,
Og sætte ald mit Huus i Vre og i Stand.

See! det er da en Konst, som vel er værd at prise,
Jeg med Poeter selv det samme kand bevise,
Du derfor, smukke Moe! Zirat for ald vor Land!
Giv mig din høyre Haand, og gjør mig til din Mand.

Jeg

Jeg skal din Deylighed saa konstelig afmale,
Saa Evigheden selv om dig skal kunde tale,
Saa at din smukke Krop om mange tusind Aar
Skal blive vel bekiendt, saavidt som Solen gaaer.

Jeg skal din Deylighed paa Jorden saa udbrede,
Saa dig ald Verden selv skal komme at tilbede,
Du ved min Pensels Konst skal blive vel bekiendt,
Ja naar dit Levnets Tiid er længe siden endt,

Om du har Lust til Kriig, jeg kand for Dyet stille
Et Fjeldtslaa med min Konst, min Pensel veed at spille
Med Krigsfolks Liv og Blod, du selv deraf skal lee,
Og uden nogen Frygt det store Blod-Bad see.

Og om Raads-Herren dig derfor kand behage,
For hand i Kongens Huus opvartter alle Dage,
Saa viid, at Kongen mig og gierne hos sig seer,
Og for min rare Konst, mig største Gunst beteer.

En Konge har vel for giort mangen Skildrer Væ,
Det kand man overalt af gamle Bøger lære,
Min Konst i Væ var for mange tusind Aar,
Man ærer den endnu saalænge Verden staar.

Har du en Kiøbmand kjær, jeg kand og Handel drive,
Jeg vil en Handelsmand slet intet eftergive,
See! naar en Kiøbmands Skib paa Bølgerne forgaaer,
Det meget armelig og slet med ham tilstaaer.

Thi frelser end den Mand sit eget Liv af Fare,
Hand dog fordærvet er, hand mister sine Vare,
Ja tidt i en Minut ti gandske Aars Profit,
Hvorover hand gaaer ud, og taber sin Credit,

Men om det haarde Stød mig fulle overkomme,
Det mine Hænder dog ey fulle gjøre tomme,
Thi bringer jeg mit Liv kun paa det tørre Land,
Saa har jeg ingen Nød, jeg er en holden Mand.

Min

Min Konst, min ædle Konst mig Brød-løs en forlader,
Om jeg end nogen gif paa Stadens haarde Gader,
Om jeg af Tidens Brand udløb den mørke Nat,
Jeg altid med mig faaer min allerbeste Skat.

Hvad en Hofmand dog og Kræmmer end vil sige,
Uld Vre, Sølv og Guld for Konsten dog maae vige,
Ja Konst for alle Ting en Jomfrue sommer best,
Det veedst du, smukke Møe! du selv jo konstig est.

Hvad Perlestikkeren om Konsten fik at høre,
For endeel saare vel ham klang udi hans Dre,
For endeel hand det og paa sin Maneer forstod,
Derover Manden og sin Meening høre lod.

Perlestikkeren.

Enhver af disse Folk med Stoltthed staar og brammer,
Jeg undrer mig dervaa, at man sig ikke skammer,
Man lader mig tilsidst med Spot og Haanhed staae,
Men jeg, min Kionne Møe! tør dem for fulde gaae.

Om jeg i Kredsen end dig ikke er den næste,
Jeg dog af alle Syv er dig den allerbeste,
Vi har dog begge to et Sind, en Konst, en Stand,
Du mig for andre bør at tage til din Mand.

Jeg er jo hos dig selv i Landet her opdraget,
Du har jo altid Lyst udi mit Selskab taget,
Du har jo af mig selv Bordyre-Konsten lært,
Mit Arbejd dig dertil har altid været kiært.

Ja! jeg i samme Konst har vidst saa høyt at stige,
Saa jeg i dette Land en kiender nogen Lige;
Hvad jeg mig tager for, har saadan Skik og Art,
Saa det af alle Folk maae holdes høyt og rart.

Du Skildrer med din Konst er ikke nær min Lige,
 Din skidne Pensel maage min Naal og Ramme vige;
 Du med dit Klifkerie en Table snaufer fuld,
 Men jeg mit Arbejd gjør med Silke og med Guld.

Alt hvad du med dit Fit og med din Pensel trekker,
 Det er kun lutter Snaus og lutter skidne Flekker,
 Saasnart det skidne Tøye eens Klæder kommer nær,
 Man flyer dennem til udi en Pokkers før;

Du derfor med dit Snaus den Jomfrue ey beqvemmer,
 Langt mindre en Poet, en Krigsmand eller Kræmmer,
 Og hvad slags andet Folk, som jeg her for mig seer,
 Som jeg ey agter stort, men meere ad dem leer.

Ja! om enhver af dem i flinter springe skulde,
 Jeg haabes fuldt og fast at gaae dem ud for fulde,
 Om Himlens egen Røst skal ellers staae ved Magt,
 Jeg veed, hvad Guderne mig haver selv tilsagt.

Udi det næste Bierg en underjordisk Stemme
 Op af et dampigt Hull sig lader tidt fornemme,
 Som med et selsomt Lyd paa Spørsmaal giver Svar,
 Og Skiebne's skjulte Raad for os gjør aabenbar.

Man meener, her en Gnd sin Bærelse skal have,
 Som eyer i sin Aand en sikker Spaadoms Gave,
 Ja manges holder for, og det i Sandhed troer,
 Alt i det samme Bierg den Gud Apollo boer.

En kyddsk og hellig Møe imod den Stemme tager,
 Hvorved en sælsom Ting med hende sig tildrager,
 Thi naar hun give skal om nogen Ting beskeed,
 Hun i Besvimmelse til Jorden falder need.

Der ligger hun forrykt, og saasom flet i Dvale,
 Hun af sin blege Mund ey noget Ord kand tale,
 Hun som en Stok og Steen ey rører Foed, ey Haand,
 Indtil hun bliver fuld udaf en Spaadoms Aand.

Jeg som din Riørlighed har stedse søgt at vinde,
 Jeg mig paa dette Sted har engang ladet finde,
 Hvor jeg den Spaadoms-Åland om Raad adspørge lod,
 Og om mit Forsæt en var Guderne imod.

Den ubekiendte Gud mig dette Svar lod sige:

Bed din Bordyre-Konst, skal Rhodope opstige
 I største Ære-Stand. Jeg spurde en om meer,
 Thi Præsten sagde selv, at det var en Maneer.

Det var mig ogsaa nok, hvad vil jeg meer begiære?

Du ved min rare Konst opstige skal til Ære,
 Den til din Ære-Stand en Trappe være skal,
 Du faaer da blive min, du har en andet Val.

Hvad Guderne har sagt, du stedse maae erindre,
 Du maae, om du est klog, din Lykke en forhindre,
 Jeg jo, som du har hørt, skal sette dig i Stand,
 Det ingen uden jeg blant disse giøre kand.

En Krigsmand gjør det en med sine grove Lemmer,
 Et modigt Hove-Træl, en Ålager-Karl, en Kræmmer,
 En Skildrer, en Poet, som staaer og praler her,
 Blant dennem ikke een dertil beskikket er.

Du hungrige Poet, som primer med din Løppe,
 Jeg dig ret lettelig din skiden Mund vil stoppe,
 Den Spaadom vi har hørt, den er en herlig Ting,
 Din Lykke visselig staaer i en Løppes Spring.

Hvø har den høye Konst og Spaadoms-Åland inddrevet
 I dette sultne Dyr? hvor staaer vel dette skrevet?

Hvo har vel nogen Tid opdigtet slig en Snak?

Engak i den Ben, din Nar, med samt din Løppe, gæk.

Med saadant Glæfkerie Poeters Hierne spiller,
 Og deres høye Åland bestaaer i lutter Griller,
 Den Skildrer ham staaer næst, er ham aldeles liig,
 Thi Begges Pralerie er kun Bedrag og Svig.

Du derfor, søde Møe, om du mit Raad vil tage,
Du bør dem hver og een paa Døren fra dig jage;
Skal du i Ere-Stand, da skeer det ey ved dem,
Min rare Konst dertil alleene er beqvem.

Og om du Guderne da ikke vil modskride,
Saa lad din Lykke ey saa læt af Haanden glide,
Thi den kun lidet Gavn og Fordeel derved naaer,
Som gjør sig alt for klog og Guderne modstaaer.

Som nu enhver har sagt alt hvad hand har at sige,
Til at erholde Gunst og Yndest hos den Pige,
Man horer blant vort Folk en mægtig stor Tumult,
Krigsmanden først og sidst hand skriger Huuset fult.

Men Alcon træder frem, og beder Lyd at give,
Hand beder at enhver i Roelighed vil blive,
Her vil i denne Sag med Sindighed omgaaes,
Enhver jo kommen er, at beyle, ey at slaaes.

Den smukke Rhodope udaf sit Dommer-Sæde
Erklærer sig dernæst; det var min største Gæde,
I Herrer, siger hun, om det mig mueligt var,
At give eder strax mit Endelige Svar,

Jeg beder, at man mig forunder nogle Dage,
At jeg den Handel ret kand i Betænkning tage,
Man give mig endnu kun nogle Dages Frist,
Jeg med min egen Mund vil stille eders Tvist.

Jeg Guderne først mace om deres Raad adspørge,
Og bede dennem selv for mig heri at sørge,
Jeg dem for alting maae befale denne Sag,
At alting vel kand skee, og dennem til Behag.

Der Beylerne det Svar af hende fik at høre,
Og at de ligesaa det samme maatte gjøre,
Enhver sin Afsked tog og bildede sig ind,
At hand blant ald den Flok stod best i hendes Sind.

Hvor fylde Rærlighed vor Hierne tit med Drømme,
 For hvilke ald Fornuft og Klogskab selv maae romme,
 Hvad en forrasket Siæl sig manges Grille gjør,
 Og sig saa mangt et Slot i Luften bygge tør.
 Enhver imidlertid arbejder gandske Dage,
 Paa alt hvad tænkes fand den Jomfrue at behage,
 Poeten først og sidst sig tidt indfinde lod,
 Med manges Digt og Sang, som hun fandt meget god.
 Hand brugte som en Mand sin lærde Digter Tunge,
 Hand lod mest hver en Nat for hendes Kammer slunge,
 Og hende manges Fryd og lystig Time gaf,
 Hun havde Konsten kjær, og holdt der meget af.
 Med mangt et Blink hun ham sin Rærlighed lod vide,
 Det gamle Alcon selv en gierne maatte lide,
 Hand tidt for den skyld og blev overmaade vred,
 Thi hand Poetens Snak og Træk en gierne leed.
 Man havde Rhodope en liden Fugl foræret,
 Som hendes Tids Fordriv en Tid lang havde været,
 Den lille Fugl blev syg, hun i sit eget Skiod
 Noks klækkede derpaa, men Fuglen tog sin Død.
 Det Dødsfald Rhodope gif saare hart til Hierte,
 Hun sig derover tidt beklagede med Smerte,
 Poeten hendes Ven, som hørde det engang,
 Strax gjorde Vers derpaa, og dem for hende sang.

^{1.}
 Min Siæl udi mit unge Bryst
 Med Smerte slet beflemt,
 Har nu ald min forgangne Lust
 Og ald min Glæde glemat;
 Thi Døden som mig Alvind bar,
 Mig gjorde største Harm,

Min

Min Fugl, som ald min Glæde var,
Er død udi min Arm.

2.

Den lille Fugl mig mangen Stund
Og Eider gjorde sød,
Den drak udaf min egen Mund,
Og aad udi mit Skød.
Den mig saa mangt et Kys og gav;
Men ach! nu maae jeg see
At den skal legges i sin Grav,
Mig til stor Hiertens Bæe.

3.

I Piger, som den Fugl har kiendt,
Som ham saa tidt har kyst,
Som har ham ofte Sukker sendt,
Hvortil hand havde Lyst,
I kommer nu herhid til mig,
Og tager Blomster med;
At stroe paa dette lille Liig,
Og paa hans Hvile-Sted.

4.

Hand elskte grønt, mens hand var til;
Hand holdt der meget af,
Jeg ham med grønt nu ogsaa vil
Beprøve i hans Graf;
Det bedre er end Solv og Guld,
Hans Grav en graves skal
Udi den sorte Kirke-Muld,
Men i den grønne Dal.

5.

Lad Kollen laage Riisen-Brod,
Og bage Sukker-Strud,
Med andet Kræs af Ug og Flod,
At det fand deele ud,
Til hvert et Barn her runden om,
Som dog saa mangen gang
Med Lyst og Fryd til Fuglen kom,
Og hørde hvor hand sang.

6.

Nu Piger, hvo som Fugle vil
Opflække i et Buur,
I sætter eders Lyst en til,
Saa svagt et Creatur,
See til at I en Hahne faaer,
En Hahne frisk og sund,
Som Tiden med sin Sang forslaaer
Endog om Midnats-Stund.

For Cnemon vidste brav sin Tiid i agt at tage,
Hand sig hos Rhodope opholdte gandske Dage,
Dermed hun lettelig sin Sørrig og fordrev,
For den bortdøde Fugl og glad i Hiertet blev.
Og som hun havde Lyst i Digten sig at øve,
Sit Sind ald Aarsag til Bekymring at berøve,
Hand ogsaa hende hialp og Underviisning gaf,
Udi en Ting hand saae, hun holdt saa meget af.
Hun selv saa mangt et Vers og havde sammenskrevet
Udi en liden Bog, den Bog var engang blevet
Forglemmt i Hastighed, der hun ud fra ham gif,
Hvori hand disse Vers i Hast at læse fik:

Saa

Saa ofte jeg din Sang, min Cnemon, faaer at høre,
 Mit Hierte i mit Bryst begynder sig at røre,
 Jeg finder i min Siæl det jeg en nevne kand,
 Ja! det jeg aldrig fandt for nogen anden Mand.
 Ach, hvad en Hiertens Lyst, det Elske-Spil at drive,
 Med den, som veed saavel, det Elske-Spil at skrive,
 Jeg sukker mangen gang, jeg veed en selv for hvad,
 Siig mig det, om du kanst, saa gior du mig ret glad
 Ja! dersom Verbarhed og Tugt det kunde lide,
 Og du mig bad derom, da ønske jeg at vide,
 Hand vilde læse meer, men Pigen kom igien,
 Hand Bogen paa sit Sted derfor og lagde hen.
 Dog gjorde det ham got, heraf at see og lære,
 At hand hos Rhodope for andre nød den Ære,
 Hvor got det giøre kand, et Venskabs Tegn at faae
 Af den som man har kjær, en Frier siige maae.
 En ret forelsket Siæl kand saadant best forklare
 Udaf Jorfarenhed; min Musa fort maae fare,
 Hun os beskriue maae en saare tvistig Sag,
 Som hviler under Dom endnu paa denne Dag.
 Vor smukke Rhodope en Æsten fik i Sinde,
 At hun for Tids-Fordriv sig Krandsen ville binde,
 Og som hun just tilpas et Rosen-Træ der fandt,
 Den Jomfrue sig deraf to smukke Krandsse bandt.
 Den eene Krands hun strax paa Cnemons Hoved satte,
 Som den en havde mist for alle Verdens Statte,
 Hand paa sin gamle Viis hos hende eene var,
 At tale om den Tid, som hand i Hiertet bar.
 Den anden Rosen-Krands for hende skulle være,
 Den ville Rhodope selv paa sit Hoved bære,
 Der sad den unge Brud, Poeten ligesaa,
 Udi en sød Discours, enhver med Krandsen paa.

Raads.

Raads-Herren samme Tid, beladt med Elske-Griller,
 Sig til Besøgelse hos Bruden og indstillter,
 Hun strax mod denne Mand med Høflighed opstaaer,
 Og byder hannem Stoel, at hand og Sæde faaer.
 Ved Brudens høyre Haand Raads-Herren faaer sit Sæde,
 Hand takker hvad hand kand og sætter sig med Glæde,
 Men der hand Dynene paa disse Krands se staaer,
 Hand bliver meget taus og dybe Tanker faaer.
 Vor Rhodope det saae, hun saae, at det sig ikke,
 Ret vel i hendes Huus saaledes vilde skikke,
 Hun derfor i en Hast sin egen Krands tog af,
 Og den Raads-Herren med en venlig Mine gaf.
 Poeten derimod hun Krandsen tog af Panden,
 Og satte den paa sin i Steden for den anden,
 Derved Raads-Herren og blev overmaade glad,
 At hans Med-Beyler nu som Skalde-Pande sad.
 Raads-Herren staaer derpaa, den Jomfrue ham bestunder,
 Og med stor Jorighed sin Meening herpaa grunder,
 At hun sin egen Krands saa af sit Hoved tog,
 Og som et Venskabs Tegn til ham den overdrog.
 Det er mig siger hand, herpaa en sikker Prove,
 At hun Poeten saa for min Skyld vil berøve
 Det hand maaskee tilforn har længe tryglet om,
 Hand det for min skyld jo gif qvit, saasnart jeg kom,
 Poeten tvertimod hand lader sig forlyde,
 Hand denne Handel veed langt bedre at udtyde,
 Af hvem en Jomfrue helst en Ting annamme vil,
 Dener det, siger hand, som hendes Hu staaer til.
 En Jomfrue mangen gang en Gave vel bortgiver,
 Og hvo den Gave faaer derved forbundet bliver,
 Men naar hun tage vil en Gave af en Ven,
 Til ham hun da dermed forbinder sig igien.

Der søde Rhodope af mig har villet tage,
 Hun mig forbundet er, hvad staaer nu meer tilbage,
 End at enhver sin Gield foruden meere Snak,
 Betaler reedelig, og siger megen Tak.

Du derfor, kære Ven, din Fordring maae ophæve,
 Du selv jo skyldig est, og intet har at kræve,
 Alt hvad du sige vilt, det har slet ingen Held,
 Men du, min søde Møe! betal du mig din Gield.

Raads-Herren herimod Poeten intet sparer,
 Det beste, som hand kand, sin Meening hand forsvarer,
 Poeten ham igien saa hart paa Klingen gaaer,
 Saa denne Stridighed snart ingen Ende faaer.

Omsider Rhodope maae sette dem til rette,
 Og Rippe-Stang igien imellem dennem sette,
 De ellers havde holdt det til den mørke Nat,
 Og vel ved Hovedet hinanden faaet fat.

Jmaaey, siger hun, herover meere stride,
 Jeg selv foruden det min Skyldighed vil vide,
 Og inden stakket Tiid det gjøre aabenbar,
 For hvilken Beyler jeg det største Benskab har.

Dermed begynder hun hos sig at overlegge,
 Hvem hun udvælge skal, saavel af disse Begge,
 Som af de andre Fem, der alle beyler har,
 Og hvad hun endelig skal give dem til Svar.

Nu hende Herre-Stand og Hove-Pragt behager,
 Nu synes det igien at Riigdom bedre smager,
 Poeten synes nu, og nu den Skildrer best,
 Soldaten sidder nu saameget vel til Hest.

Jo meer den Jomfrue sig i denne Sag besinder,
 Jo meer Tvivlraadighed hun i sit Hierte finder,
 Det hun nu finder got og nyttigt, om det skeer,
 Det er nu skadeligt, det duer intet meer.

Ret, som man Bølgen seer for Storm og stærke Vinde,
 At tumle op og need, og ingen Noe at finde,

Saa tumle Tankerne sig om i hendes Sind,
 Et Forsæt nu gaaer ud, nu gaaer det andet ind.

Imens den Jomfrue gaaer i disse Gifte-Tanker,
 Og daglig meere Tvivl og Uroe sammensanker,
 Den nøgne Lefle-Gud fra Himlen svang sig ned,
 Og samme Egn forbi paa Skyens Vinger reed.

Og som den lille Gud ved nogle tusind Miile,
 Var flogen samme Dag, saa søgte hand at hvile,
 Hand derfor fuld af Søvn i næste Huus inddrog,
 Og der still-tiendes sit Natte-Leye tog.

Derefter ogsaa kom med Leen paa sin Nakke,
 Den gamle blege Død, det Uhyr af at flakke
 Om Landet var saa træt, at det en kunde gaae,
 Thi krøb det ogsaa ind der hvor Cupido laae.

Det Bagbeest gaaer til Sengs, hans visne Hierte banker,
 Og slaaer af lutter Mid og avind-syge Tanker,
 Thi seer hand kun lidt, men strax staaer op igien,
 For Natte-Skyggen er af Himlen dreven hen.

Og som det er saa mørkt, saa veed hand en at finde,
 Hans Bue og hans Pii, hand traver om i blinde,
 Og Lefle-Gudens Tøe hand just i Haanden faaer,
 Og i en Pokkers Tiid dermed ad Døren gaaer.

Den nøgne Lefle-Gud hand ogsaa vaagen bliver,
 Og med den andens Tøe paa Bøen sig begiver,
 Dereser Begge fort, og ingen bliver var,
 At hand bedragen er, og falske Baaben har.

Cupido saar at see en vakker liden Pige,
 Saa intet vide vil af Rierlighed at siige,
 Til Egteskab den Møe sig ikke vil forstaae,
 Som ingen Mand er til, som hendes Gunst kand naae.

Hand

Hand det en taale fand, den Stolthed ham fortrynder,
 Hand derfor strax en Piil i Hiertet hende skynder,
 Og setter sig saa need, at see hvad her vil see,
 Men see, den Gud hand faaer Bedrøvelse at see.

Den Pige gaaer til Sengs, med Døden selv i Live,
 Og vil med Elske Spill ald Verden overgive,
 Hun sveeder Dødsens Sveed, det er saa ilde fat,
 Saa hun ald Verden vil nu sige snart god Nat.

Den gamle Moder selv, med Graad og Jammer-Klage,
 Til Sengen løber hen det sidste Kys at tage,
 Cupido seer derpaa, og ey begribe fand,
 Hvad dette stakkels Barn har bragt i saadan Stand.

Hand tænker ved sig selv: Hvad mon den Piil vel skade,
 Men Pigen ved det Skud begynder saa at lade,
 Ret som hun stukkert var udaf en Slanges Braad,
 Har jeg med Nectar ey selv hærder Piilens Aad.

Alt hvad jeg nogen Tid tilforn kom til at skyde,
 Begyndte jo derved paa Timen sig at fryde,
 Hvor jeg den mindste Piil af Buen straaale lod,
 Til Elske-Spillet strax jo alting færdig stod.

Ia midt om Vinters-Tid de gamle tørre Blade,
 Udaf den visne Knop, hvor de forfrosne sade,
 Naar jeg kun skød et Skud, paa Timen vorte ud,
 Saa mangen Kiærling tidt fik Lyft at blive Brud.

Her gaaer det tvertimod, min Piil knap Pigen rører,
 Jeg strax Bedrøvelse og Jammers-Viise hører,
 Der ligger hun til Sengs som Doctoren har sagt,
 Det arme Barn nu snart i Graven bliver lagt.

Hvad er det for en Færd og Handel mig her møder?
 Hvad? er Cupido den, som smukke Piger doder,
 Alt hvad den Doctor gjør, hand Pigens Bee og Nod
 Dog ey forlindre fand, ach nej, hun er alt død.

Har en forgiftig Drm da hos min Piil vel vaaret,
 Og sat sit Snaus derpaa, imens jeg den har baaret,
 Ney, ney, jeg holder for, at en forgiftig Aand,
 Et Satans Spøgelse paa Pigen har lagt Haand.

Jeg det, i hvad det er, nu viide vil tilfulde,
 Om jeg ti gange meer dermed forsomme skulde,
 Jeg Saaret selv vil see; Jeg vil lidt nærmere gaar,
 Men ach! hvad seer jeg der, hvad Piil var det jeg saar.

Er det min gyldne Piil? er det af disse Piile,
 Som jeg mig pleyer selv, med egen Haand at file?
 Ach ney, den er af Staal, den er saa sort som Beeg,
 Jeg undrer ey derpaa, at Pigen saadan skreeg.

Jeg undrer ey derpaa, hun blev saa ilde saaret,
 See Piilen er af Staal, en Skielm den Piil har baaret,
 En Skielm den Piil har haft til Mord og slem Bedrift,
 See hvor den sidder fuld af Edder og Forgift.

Ach! skamme maae jeg mig slig Uheld at forvolde,
 Man for en Dumrian herefter mig bør holde,
 Jea burde med stor Spot af Himlen drives ud,
 I Guder seer jer om en anden Elske-Gud.

Jeg kand mit Haandverk en, jeg maae det lade blive,
 Jeg maae kun gaar min Bey en Horse-Ploug at drive,
 Jeg maae ad Orken gaar, hvor aldrig Pige kom,
 Hvor aldrig Mandfolk gif med Gifte-Tanker om.

Men see, det nu er giort, hvad vil jeg længer klage,
 Jeg bedre maae min Piil i agt herefter tage,
 Og see mig bedre for, det værste Bonde-Drog,
 Af Skade og af Spot bør engang blive klog.

Men om jeg denne Sag og Handel ret udgrunder,
 Da stikker uden Tvivl et Skielmerie herunder,
 Her muelig vel en Hec, en Troldmand findes tor,
 Hvis Kunst mig denne Spot og onde Vanheld gior.

Mon

Mon ey den sulten Død hermed i Spillet være,
 Hand det Slags Piile dog er aldrig vandt at bære;
 Den Gast jo var i Nat derinde hvor jeg laae,
 Og foer saa tiilig bort, saa jeg ham ikke saae.

Maaskee den gamle Nar i Mørke blev bedraget,
 Nu Piile-Ranger hand maaskee for sit har taget,
 Det jo hans Baaben er, som jeg har faaet paa,
 Hand løber vel nu gael med mine ligesaa.

Jeg maae strax ud til vens, og see jeg ham kand finde,
 Og see, hvad Ube-Spill hand nu har for at svinde,
 Og hvad den tørre Gast med mine Baaben gjør,
 Dem hand har aldrig haft udi hans Hænder før.

Dermed Cupido gjør et Slag med sine Binger,
 Og i den høye Ekne paa Timen sig opsvinger,
 Hans Kense blev kun kort; thi Døden hand strax saae
 Udi en Hauge bag et Tjørne-Gærde staae.

Det Skraag det stod og græd, og paa hans tørre Kiefter
 Den salte Strøm nedflød, saa Blodet fulgte efter;
 Hvad snakker jeg om Blod? Nej Døden ey har Blod,
 Hand Galde har og Rød udi hans Hierte-Rød.

Hans Mave slunken var, som hine tomme Punge,
 Hand havde spyet ud hans Lever og hans Lunge,
 Hver Finger, Knæ og Been var hvas ret som en Naal,
 Hand vrej sin sultne Bug ret som en halv-død Al.

Cupido vidste ey hvad ham saa kunde smerte,
 Hvad dette Diævelskab saa kunde gaae til Hierte,
 Og holdt sig derfor til, og nærmer til ham gif,
 Og om den gandske Sag hand god Oplysning fik.

Og see! saa var det fat: Den Død hand ud var fleyen
 Saa tiilig, at man ey en Finger saae for Dyen,
 Saa hand i Hastighed sit Miægreb ey fornam,
 Han tænkte, hvem hand fandt, den skulde strax faae Nam.

Hand seer en gammel Mand, som nok var værd at skyde,
 Hand tidt har ønsket selv af Døden Hielp at nyde,
 For hand i Enlighed og Enke-Stand maae boe,
 Og fattes i hans Seng hans søde Natte-Roe.

Vor Død da legger an, og træffer Mandens Lænder,
 Hand meener hand skal døe, men Piilen hand ey kiender,
 Thi see! Cassander strax et lystigt Bæsen faar,
 Og bliver ung igien, som een paa tyve Aar.

Hand i sit Naboe-Laug har hos sig alle Dage,
 Den smukke Rhodope, hun til en Egte-Mage,
 Ham synes meget skion, hun ligger i hans Sind,
 Og tænder Jiden op udi hans runkne Skind.

Hvad meer? det gamle Snav hen til den Jomfrue lækker,
 Og om sin Kiærlighed og hendes Skionhed snækker,
 Af hendes Deylighed, som ham ret vel staaer an,
 Hans Siæl indtaget er, hand veed ey selv hvordan.

Den blege Død det saae, og færdig var at revne,
 Ja saadan skaadte sig, saa jeg det ey tør nævne,
 Hans Graad og bitter Harm ham for og bag udrandt,
 Og saadan stod den Død, da ham Cupido fandt.

Den lille Gud hand loe, og selv fik Lyst at spille
 Med denne gamle Gief, og med hans Elske-Grille,
 Hand havde nær i Hast en Piiil i Pigen skudt,
 Og med sin Skyde-Konst selv Jisen for ham brudt.

Men der hand kom ihu det Skud hand nyelig gjorde,
 Og hvordan det gik af, hand det ey vove torde,
 Hand tænkte ved sig selv, den sidste gang jeg skød,
 Da løb jeg som en Nar, og skød en Pige død,

Muvel da, siger hand, jeg heraf dette lærer,
 At kiende Buen ret, og hver en Piil jeg bærer,
 Og paa mit Skytterie at give bedre agt,
 Som Hymen mig saa tidt og Juno selv har sagt.

Jeg aldrig meere vil saa galne Piile finde,
 Enhver fra denne Dag sin egen Ret skal nyde,
 Jeg vil hos unge Folk opvække Lystighed,
 Den Gamle skal for mig ret gierne gaae i Fred.

Har jeg end somme Tiid lidt Giækkerie i Giære,
 Den kolde Vinter dog ey Tulliper maae bære,
 Den Uge tiener best det søde Elske-Spil,
 Den varme Kaffelovn den Gamle kommer til.

Derpaa ald Verden jo fra første Tiid er grundet,
 Det har jo Himlen selv saa raadeligst befundet,
 See! Døden tog min Pii, og skød en gammel Mand,
 Men saadant er kun Skarn, og aldrig har Bestand.

Alt hvad Cassander gier, alt hvad hand foretager,
 En anden for ham skal, ihvor hand sig end plager,
 Den Rose plukke af; du usle tørre Stav,
 Tænk ey paa Frierie, tænk heller paa din Grav.

Dermed den nøgne Gud strax hen til Døden haster,
 Bag Giærdet hvor hand staaer, og for hans Fodder kaster
 Hans sorte Morder-Tøy, og Piile-Kaagger hen,
 Med Spodskhed og Foragt, og tager sit igien.

Dernæst med haarde Ord hand Døden Terten læser,
 Men Døden svarer ham, hand af hans Sladder blæser,
 Hand selv, i hvor det gaaer, i denne Misforstand,
 Og hvad der nu er skied, har Skyld saavel som hand.

Cupido hos sig selv det samme og befinder,
 Hand derfor sagter sig, og bedre sig besinder,
 Thi byder hand sig til et evigt Freds-Fordrag,
 Alt saadant ikke meer skal skee fra denne Dag.

Hand Døden sværge vil, hand skal ham aldrig finde
 I noget Serge-Huus, hvor hand og hans er inde,
 Saafremt at Døden vil ey heller komme der,
 Hvor hand opholder sig, og med sit Selskab er.

Det vil den lille Gud paa Raabber lade skrive,
 Alt det til Evighed uryggeligt skal blive,
 Men hvad Cupido gjør og mager paa Forlig,
 Den blege Død en vil dertil bekvemme sig.

Det lange sultne Skraag sig giver til at grine,
 Og svarer ham derpaa med vel saa spodsk en Mine:
 Ja vel du fiælen Stiert det dig ret vel befalt,
 Om du kun maatte selv dig raade overalt.

Hvor nogen lystiger, der vil du mig forbyde,
 Og helst i Brude-Færd den mindste Piil at skyde,
 Tag aldrig i din Mund saa ubetænkte Ord,
 Jeg aldrig dig tilstaaer den Magt paa denne Jord.

Jeg heller maatte da mit Haandverk overgive,
 Saa vidt som Jorden naaer en nogen skulle blive,
 Som sig jo gifte gad, var hand end hundred' Aar,
 Dermed jeg snart kom til at gaae og vogte Faar.

Nu, jeg med Brude-Folk har ogsaa Magt at dandse;
 Blandt unge Pigers Flok, blandt røde Rosen-Krandse,
 Alt Riid mig hører til, jeg skyder hvad jeg vil,
 Jeg skyder mangan Piil midt i det søde Spil.

Saa høyt er ingen Prinds sat op paa Herre-Sæde,
 Alt jeg jo, naar jeg vil, kand ham paa Halsen træde,
 Enddog der for hans Slot fuldt af Drabanter staaer,
 Jeg alle u-adsurt ind paa Palladset gaar.

Ja lad ham staae sin Lejr; lad ham omkring sig have
 Et hundred' tusind Mand med Bolde, Muur og Grave,
 Saa skal hand dog herud, saasnart jeg sender Bud,
 Ja var hand klædt i Staal, hand falder for mit Skud.

Ja! om en nye-gift Brud end sad i Brude-Sæde
 Hos hendes unge Mand, i Bryllups Lyst og Glæde,
 Ja var hand end i Seng, og havde lukt sin Dør,
 I Mandens egen Arm jeg hende skyde tør.

Ja!

Ja! om hun svanger gaar, og særdig er at føde;
 Jeg tvende Liv i et paa eengang vel tør døde,
 Jeg Barsel-Stuen selv tør fylde op med Graad,
 Jeg leer ad Bartskers Haand, og Jorde-Moders Raad.

Den store Pave selv, naar hand i Præste-Klæder
 For høne Alter staaer, og Messe-Sanger qvæder,
 Og deeler Livet ud til Folket rundt omkring,
 Maa føle, naar jeg vil, i Livet Dødens Sting.

Hvad vil jeg sige meer, een Konge eller Kysker,
 Om hand sig end et Slot paa Klippens Top opreysker,
 For mig ey sikker er, jeg til ham stiger op,
 Og slæber ham her need med Kronen paa hans Top.

Alt hvad som Vlande har, alt hvad som er i Live,
 Deraf jeg Vlanden veed og Siælen ud at drive,
 Mig intet levendes i Verden gaaer forbi,
 Jeg kiender det for vel, jeg avles midt deri.

Jeg efter Baaben ey har stort behov at leede,
 De staaer mig, hvor og naar jeg lyst, strax tilreede,
 Nu bruger jeg et Sværd, nu Lust, nu Jld og Vand,
 Nu Vinters skarpe Kuld, nu Sommers hede Brand.

Jeg paa mit Verksstæd har saa mange tusend Svenne,
 Mig Tørst og Hunger nu, nu Mad og Drik maa tienne,
 Nu stem og u-sund Damp, nu smukke Blomsters Lugt,
 Nu Druens søde Saft, og nu een u-moed Frugt.

Jeg i en hastig Frygt hos denne er tilstæde,
 Og denne døer af Lyst, og qvæles i sin Glæde,
 Den sidste som jeg skied, hand fik sit Lave-Pas
 Bed Bordet som hand sad, med Viinen i sit Glas.

Jeg mangan een har skudt, og kortet ham hans Dage,
 En Doctor til Fortred, som vilde mig betage
 Min Magt og Myndighed, just i det samme Blad
 Hand brugte mod min Piiil, der var det Pilen sad.

See ! saadan Herredom og Magt blev mig forundet,
 Snart paa den samme Tid da Verden selv blev grundet,
 Jeg den og stedse vil beholde over alt,
 Imens af denne Jord og Himmel er en Palt.

Du gjør du ogsaa dit, lad sværme dine Pile,
 Mod alt hvad Aande har, tag aldrig nogen Hvile,
 Men brug dig Dag og Nat, jeg i en Time veed,
 Alt det du bygger op, igien at bryde need.

Vi To med vores Magt har begge nok at sige,
 Enhver paa sin Maneer, og ingen er vor lige,
 At bygge Verden op, at føde det er dit,
 At bryde Verden need, at øde det er mit.

Men gjør dig intet til, fat ingen Stolttheds Griller,
 At jeg din Magt ved min i Lighed forestiller,
 Du fandst en hoben Tey paa Jorden vel formaa,
 Men derfor du med mig i Lighed ey fand staa.

Det veedst du og vel selv, du veedst, om det skal gielde,
 Jeg mange Tusend Mand paa en Minut fand fælde,
 Nu med en hastig Brand, og nu med Havets Flod,
 Nu med det skarpe Sværd, saa Marken staar i Blod.

Men du med ald din Kunst, i hvad du gjør og mager,
 Om du end dig til Hielp et par og fleere tager,
 Maa sveede for et Barn saa nær et gaadskt Mar,
 Og intet mangel gang for ald sin Møye faar.

Hermed det sulten Skrog tog saadan paa at skraale,
 Saa at den lille Gud det ikke kunde taale,
 Du Morder, sagde hand, du leedne sultne Trolde,
 Du færdig est til Mord, og til at gjøre Bold.

Det er en herlig Ting, det er vel værd at prise,
 Du med at gjøre ont din Styrke vil bevise,
 Det samme Satan gjør, og hvert et Satans Lem,
 Som har i Helvede med ham og dig sit Hiem.

Men,

Mey, paa en sød Maneer, at drive sine Sager,
 Saa Verden lyst deri, og dertil Fremvert tager,
 Det hører Himlen til, og den som Himlen gaf,
 Den Kunst og den Bedrift kand rose sig der af
 Du siger, du i Hast et gandske Land kand øde,
 Og mange Tusind Mand paa timen slaa til døde,
 Men hvad jeg bygger op, som du mig breide vil,
 Det er saa meget seent, det gaar saa langsom til.
 Kom, lad os see engang, og lad os overlegge,
 Hvo med sit Arbejd meest udretter af os begge,
 Du snart skal see din Noos, som gjør saa stor Allarm,
 Det er kun Veyr og Vind udi en opblæst Tarm.
 Fra Verdens første Tid, da Jorden blev fuldbyrdet,
 Du har begyndt dit Mord, du siden og har myrdet
 Nu i saa mange Aar, jeg med min Langsomhed
 Dog eene gjør det saa, at Verden bliver ved.
 Hvad skiotter Verden om din Morden og din Vælde,
 At du paa timen kandst de mange Tusind fælde;
 See! den dog tager til og altid Fremvert faar,
 Den Dag der kommer frem, saa vel som den der gaar.
 Jeg er alleene den, som dette saa bestiller,
 Jeg Himlens høye Svang og Jordens faste Piller
 Paa mine Skuldre har, jeg er det gyldne Baand,
 Som Knuden ævig gjør imellem Riød og Aand.
 Men du, som med dit Mord og Bold saa meget praler,
 Du gjør alleeneste hvad Satan dig befaler,
 Du est hans Lære-Dreng, hver Time og hver Stund
 Du for ham strippe maa, og løbe som en Hund.
 Her faldt ham Døden ind: hvad lumpyne Narre-Griller?
 Om Riød, om ævigt Baand, om Jordens faste Piller,
 Har du da aldrig hert, du lille nøgne Slut,
 Hvorledes Riødet har sin Ævighed forbrut.

Har du da aldrig hørt, at der en Dag skal komme,
 Alt alting følge skal min Pibe og min Tromme,
 Da alting skal forgaae, da jeg med denne Haand,
 Alt Kiød nedbryde vil, trok dig og dine Baand.

Trok dig, ald Verden dog skal engang tage Ende,
 Du mig for Overmand med Tiden dog skal kiende,
 Du aldrig her imod et Ord at sige har;
 Men ham den lille Gud igien gav dette Svar:

Om du ald Verden end med Tiden need skal bryde,
 Viid det, at saadant har kun lidet at betyde,
 Thi Dyd og Kierlighed skal aldrig undergaae,
 Men i ald Evighed i Fryd og Flor bestaae.

Om du end Mennisket i Graven need kand jage,
 Hand skal dog op igien, og da skal ingen Plage,
 Og da skal ingen Død forstyrre ham hans Roe,
 Men jeg, jeg Kierlighed, skal ævig hos ham boe.

Jeg var før du blev skabt, skal efter dig og blive,
 Naar man dig med din Piil ad Helvede skal drive,
 Viid, Kierlighed er den, som Verdens Grund har lagt,
 Viid og at Kierlighed skal ævig staa ved Magt.

Men du og alt dit Pak skal slet til intet giøres,
 Der ved et Fryde-Skriig i Himmelen skal høres,
 See! Døden været har, hand er nu ikke meer,
 Hvor er da Dødens Braad? hvor er hans Seyers Hær.

Den visne Død endnu vil intet eftergive,
 Hand vil den nøgne Gud slet intet skyldig blive,
 Hør Junker, siger hand, du nøgne stakkels Barn,
 Alt hvad du kand og veed, alt hvad du gjør, er Skarn.

Jeg gierne det bestaaer, at der en Dag skal komme,
 Da ald Fortrød og Nød skal tages fra de Fromme,
 Men, at der ligge skal paa dig saa megen Magt,
 Skal ingen ærlig Mand med Sandhed have sagt.

Troe mig, du lille Nar, der er en større Mester,
Som holder Himlen op, og Jordens Grund befæster,
Skal Kierlighed bestaae, naar Jorden faaer sin Ræst,
Uf denne Kierlighed du da kun Skummet est.

Du est en slem Forgift udi et ærligt Hierte,
Du føder i en Siæl kun Uro, Vee og Smerte,
Naar man dig følge vil, naar du med Folk faaer bugt,
Uld Verden kiender vel, ja! alt for vel din Tugt.

Du avles jo i Skarn, du est U-reenheds Grøde,
I Dyndet lever du, og Dyndet er din Føde,
Ret som en Torbist du jo føder dig dermed,
Du har din største Lyst udi et Møddings Stæd.

Dog veedst du mangen Gief med Falskhed, at indbilde,
Alt du udi dit Laug og i dit skidne Gilde,
Ham skienker lutter Mød og lutter Enale-Drik,
Enddog hand tit deraf en skiden Hælsot fik.

Hvad er alt det du gjør, og hvad du foretager,
Det er et lumpet Verk, og lutter plumpe Sager,
Hvad er ald din Bedrift, som du os roser saa,
Enhver gjør Spot deraf, og gid ey seet derpaa.

Det veedst du ogsaa vel, du derforlgaaer i Kraage,
Naar du din Gierning gjør, du lukker Dor og Laage;
Alt ingen det skal see; hvo ærlig Gierning gjør,
Hand gierne for en Dag til Lysset komme tør.

Bort, bort, du slemme Ting, du U-tugts Foster-Fader,
Du hader Lysets Skin, dig Lysset ogsaa hader,
Uld Erbarhed og Tugt er dig jo fiendsk og gram,
Alt nævne din Bedrift, det holdes for en Skam.

Cupido fuld af Harm ey længer sig kand bære,
Imod saa haarde Ord, hand Døden jo maa svare,
Jeg veed det, Dævelskab! alt hvad af Jord er skabt,
Det har den Jorde-smag endnu ey gandske tabt.

Jeg veed vel, Mennesket sig selv en Tand omstøbe,
 Om hand derfor slet af Skindet vilde løbe,
 Alt Riød gjør Riødsens Verk, men see! den Dag fremgaar,
 Som gjør et Vres - Kar udaf det skidne Skaar.

Da skal en hellig Jld den gandske Jord optænde,
 Og af det Jorde - Skaar ald Skarn og Skum udbrænde,
 Ald Riød da luttres skal til inderst Marv og Been,
 Ret som en Mynt af Guld i Jlden bliver reen.

Da skal min Ultraa en til Riødet meere hænge,
 Jeg vil mig da en meer i Evigbed bemænge,
 Med Riødets usle Lyst, som nu paa Jorden skeer,
 Du Riødet da en skal, en heller plage meer.

Da skal dit Spøgelse en meer mod Riødet stride,
 Men selv din hvasse Braad i Halsen dig, afbide,
 Din Piil da skal forgaae i Jldens heede Glød,
 Hvormed du hidindtil har mangan een skudt død.

Jeg da til ævig Tid skal leve i det Høye,
 I Herlighed og Fryd, da du skal holde Trøye,
 Udi den mørke Pool; stik nu din Pibe ind,
 Og alt dit store Mood, udi dit tørre Skind.

Her stod den Død som Mads, og intet kunde svare,
 Doglsvor hand hart derpaa, hand aldrig skulde spare,
 Sin Bue og sine Piil, Cupido til Fortred,
 Og aldrig disse To har handlet meer om Fred.

Cassander midlertid et Saar i Hiertet finder,
 Som hannem Dag og Nat om Rhodope paaminder,
 Har end den raske Tid hans Ungdom drevet hen,
 Ham synes fuld og fast, den kommer nu igien.

Kand hand kun Rhodope og hendes Hierte bøye,
 Ham synes, at hand vil en Kone vel fornøye,
 Men naar hand til sit Skæg og Kinders Rynker seer,
 Hand frygter sig igien, om Gistermaalet skeer.

Hand

Hand havde Rhodope vel kiendt i mange Tider,
 Got Naboe-Benskab og her var paa begge Sider,
 Dog havde hand sig holdt saa stille som et Lam;
 Hand havde aldrig tænkt den Jomfru var for ham.

Men nu begynder hand at faae langt andre Tanker,
 Hand seer nu hun er skion, og meere Skionhed sanker,
 Hver Dag hand hende seer, hand tænker Dag og Nat
 Derpaa; og veed ey selv, hvorledes det er fat.

Hand sig ey bare fand, hand hende maa berømme,
 I hvor hand kommer hen, hand Rhodope i Drømme
 Om Natten hos sig har, den arme gamle Mand,
 Foruden Rhodope ey længer leve fand.

Hand for en fuldtro Benderover sig beklager
 Udi Fortroelighed, og Raad af Hannem tager,
 Hand siger ham hvordan hans Hu til Pigen staar,
 Men, at hand dog endnu heri tvivfraadig gaar.

Skal jeg da, siger hand, min første Kone glemme,
 Som jeg har havt saa kjær? Skal jeg da saa bestiemme,
 Min første Gæte-Seng, da troer jeg visselig,
 At hendes Siæl da vil i Himlen græmme sig.

Hun var min Ungdoms Lyst, mens hun var her i Live,
 Uch! at den søde Siæl ey længer maatte blive
 Paa Jorden hos mig her! Uch, hvad jeg gierne saae;
 At jeg hos hende nu i Graven ogsaa laae,

Philetas svarer ham: Ey kiære, tør du tænke,
 At nogen Verdslig Ting den Dødes Siæl fand frænke,
 At den som er lagt need udi den mørke Graf,
 Forstaar hvad du her gjør og veed der noget af.

At det din Kones Siæl i Himlen skulde vlage,
 Om du paa Jorden dig Ti Koner vilde tage,
 Gjør hvad du best forstaar, gift dig og gift dig ey,
 Din Kones Siæl dertil skal aldrig siage ney.

Du for din Kones Siæl tør dig slet intet tvinge,
 Thi saadant Jordist Tøer er dertil alt forringe
 Alt det udi een Siæl Bekymring giøre skal,
 Naar den indskreven er i Himlens Anders Tæll.
 Men mænd, om du est fied udaf dit Enke-Sæde,
 Og har du Lyst igien i Ægteskab at træde,
 Følg kun dit eget Sind, gjør dig en selv imod,
 Thi Ægteskab er got, een Ægte-Seng er god.
 Om du end gammel est, din Ungdoms Tid er omme,
 Det dig en hindre bør i Ægteskab at komme,
 Men Alderdommen er gemeenlig tung og svar,
 Den er det allermest som Hielp fornøden har.
 See til kun, at du fandst een vakker Pige finde,
 Som sig i Ægteskab med dig vil lade binde,
 Er du en nu, som før, saa frist og ung en Mand,
 Du har dog det, hvormed hun sig fornøye kand.
 Du jo blant unge Folk, dig artig veedst at skikke,
 Du altid lystig er, du juure-muler ikke
 Paa gamle Knarkers viis, du stelden Hoste faaer,
 Du en med noget Flod og Funtaneller gaaer.
 Jeg troer det fuld og fast, hvo dig til Mand vil tage,
 Hun paa din Alderdom slet intet faaer at klage,
 I sær naar hun forstaaer, hvad Løn hun endelig
 Naar du engang est død, igien kand vente sig.
 Cassander bliver glad, der hand faaer sligt at høre,
 Det saare gode Raad ham flinger i hans Øre,
 Og ham behager vel, hvo gierne danke vil,
 For ham behøves en at bruge meget Spil.
 Hand den Fornøielse sit Hierte en vil nægte,
 I sær om hand kand faae sin Rhodope til ægte,
 Om hand end gammel er, hand dog at leve veed,
 Er hand udvortes kold, indvortes er hand heed.

Alt vinde Brudens Gunst, hand gjør og alt sit bedste;
 Hand faaer en gylden Bogn, hand kjober smukke Heste;
 Sit Huus hand pynter op, og hvad der er udi,
 Mand seer hans Folk udi et kostbart Liberi.
 Hver Morgen hand staaer op sit Skæg hand lader rage,
 Sem Tænder, som den Mand i Munden har tilbage,
 Hand lader skure op som hvidest Elfenbeen,
 Hand bærer i hans Ring en prægtig Demant-Steen.
 Plumaser paa hans Hat, Peruqver, helst de hvide,
 Og meget nette Skoe, dem maae hand gierne lide,
 Hand spejler sig med Lyst, og seer hvor næt det staaer,
 Hand Kam og Komme-Spejl har hos sig hvor hand gaar.
 Hans Vande har en Lugt, som en enhver behager,
 Men derimod hand veed at bruge Dæsmers-Rager;
 Hvad meer? den Mand, enddog hans Unadom er forbi,
 Hand, trods Adonis selv, forstaaer sit Frieri.
 Der dette blev bekiendt blant disse unge Gæste,
 Som paa den smukke Brud og hendes Dørre vasse,
 Enhver blev saare vred, og lod ret svodsk derom,
 Alt Manden vilde fri udi hans Alderdom.
 Det er en gammel Skik, at hvo som har i sinde
 En Piges søde Gunst og Kiærlighed at vinde,
 Hand lader plante Maj og Grønt for hendes Dør,
 Og hende med Musik om Natten Dre gjør.
 Cassander dette veed, hand vil slet ingen vige
 Udi sit Frieri, hand veed hvordan en Pige
 Og Jomfrue æres bør, enddog den Mand er graae;
 Hand veed dog saare vel paa Frieri at gaar.
 Hand lod et Laurbær-Træ med Guld og Sølv bemale,
 Med alt, hvad nogen Tiid for Duet kunde prale,
 Man her Copido saae med alt sit Læste-Tøj,
 Her saae man hvor hand løb, der saae man hvor hand fløj.
 Her

Her saae man hvor hand stod, der saae man hvor hand leegte,
 Og med sin Finger paa hans Moders Bryste pægte,
 Som hun ham visde selv, med mangt et venligt Smil.
 Og i det samme stak sin Finger paa en Piiil.
 En konstig Skildrer har saa nær en gandske Uge
 Arbejdet paa det Træ; her saae man Phoebum bruge
 Sin Konst og raske Foed, at løbe Daphne op;
 Der seer man lodne Pan blant Skov-Gudinders Trop.
 En Kurv af Guld og Sølv vor Frier og lod flette,
 Den lod hand paa sit Træ i Toppen øverst sette,
 I hvilken Sukker var, Confect og andet meer,
 Som man til Bryllups-Statz og Gæstebuder seer.
 Paa Kurven var et Laag, som konstig ud var drevet
 Udaf det fine Guld, og runden om stod skrevet
 Den smukke Piges Navn, med Mandens eget Blod,
 Og i det Mittelste der denne Opkrift stod:
 Annam den ringe Skienk, min søde Herkerinde!
 Annam mit Hierte med, og lad mig hos dig finde
 En liden Venstabs-Gunst; er jeg end kold og tung
 Din Ungdoms grøne Maj gjør mig dog let og ung.
 Den gyldne Soel gaaer ned, og alting stille bliver,
 Enhver udi sin Seng til Hvile sig begiver,
 Hver Fugl paa Green og Dvist, hver Dyr i Skov og Eng,
 Men hvo som beile vil, gaar en saasnart i Seng.
 Cassandra i Process sit Træ nu lader bære
 Didhen, hvor Bruden boer; hans Rhodope til Være
 Det Træ strax reyses op, en skion Musik dertil
 Hand og tilreede har, med Sang og listigt Spil.
 En liden Discantist, som vidste vel at gæde,
 Og svinge efter Konst, hos Manden var tilstæde,
 Som med sin søde Røsten liden Viise sang,
 Og Tremulanter slog, saa det i Luften klang:

1.

Skionne Soel, som i mit Liv
 Den søde Ild optænder,
 Er jeg af Alders Kuld end stiv,
 Min Siæl i mig dog brænder,
 Om Vinter-Tiid, hvor kolt det er,
 Man finder Blomster her og der.

2.

Det er vel Sanden, du est ung
 Jeg synes ey din Ege,
 Min Alder gjør mig svag og tung,
 Men troe mig smukke Pige,
 Naar To hinanden elsker ret,
 Hvad før var tungt, snart bliver let.

3.

En Pige bor en gammel Mand
 For alting helst at tage,
 Den Gamle gjør alt hvad hand fand,
 Den Unge at behage,
 Naar Ungdom parres med Forstand,
 Hvad er vel bedre i et Land.

4.

De unge Mandfolk løbe om
 Og ere altid vilde,
 See Pungen gøres dem snart tom,
 Som stedse gaaer til Gilde,

Den unge tidt sig tager til,
 Det Konen ikke gierne vil.

5.

Men den som er ved fulde Aar,
 Det har slet ingen Fare,
 At hand saa ud af Benen gaaer,
 Hand fand sig heel vel bare,
 Og falder Fryden end lidt rar,
 Hans Kone faaer dog hvad hand har.

6.

Om ham end noget fattes fand,
 For hand har svage Lemmer,
 Med Rytt-Aars Skienf opretter hand
 Hvad hand i Sengen glemmer,
 Jo meer hand der er kold og tung,
 Jo meer hand løser for sin Pung.

7.

Du derfor søde Møe, en tør
 Den gamle Alder hade,
 Om du en hvert Aars Barsel gjør,
 Det fand dig dog en skade,
 See Jordens Kraft den snart forgaaer,
 Naar den udslæbes Aar fra Aar.

Før hand udsjunget faaer, Poeten selv med flere,
 Som for vor Rhodope og vilde musicere,
 Hand kommer og hertil; man tænke nu engang;
 Hvor got det gjør den Mand at høre slig en Sang.

Det

Det ham fortryder hart, at denne gamle Ube,
 Vil gaae paa Frieri, at gammel Kat vil labe
 Med ham den søde Melk, det synes ham en Skam,
 At denne gamle Buk vil spille med et Lam.

Sligt gjør Poeten breed, hand færdig er at revne,
 Thi sætter hand sig for, paa Manden sligt at hevne,
 Og har en Roelighed, for hand opdigtet faaer
 En Viise derimod, paa Stædet hvor hand staaer.

Hand digter strax en Sang den gamle Mand til Ære,
 En Sang, som skal enhver graahærdet Gubbe lære,
 At alt hans Frieri er uden Synd og Klem,
 Hans Synge Coor og strax med Sangen kommer frem:

I.

Hvor nu du Knybbe-Rider,
 Hvad bilder du dig ind,
 Jeg tænker, Fanden rider
 Dit gamle visne Skind,
 Hvor agter du at sejle,
 Eh, hav en gammel Sejle,
 Du har jo ingen Bind.

2.

Dit Liv er i dit Hierte
 En Gnist foruden meer;
 Dog har du Elskovs-Smerte
 Hvor spodst Cupido leer;
 Dit Lys i Piben brænder,
 Du dig til Arbejd vender
 Naar du en meere seer.

3.

Tør du vel faae saa silde,
 Og tænke at faae Korn,
 Ney, ney, det gaaer dig ilde,
 Du Tidsel faaer og Torn,
 Din Plov for langsom driver,
 Dit Sæde-Land det bliver
 Saa haart som Flint og Horn.

4.

Du paa en Mølle mager,
 Da Bandet overalt
 Dig fattes og betager,
 Du gjør dit Facit galt,
 Og hvad du end vil prale,
 Du intet har at male
 Sa knap en Haand-fuld Malt.

5.

Du vil en Klokke støbe,
 Hvor vil du Ilden faae?
 Og naar din Malm skal løbe
 Da vil den lidt forslaae,
 Og hvordan vil du ringe,
 Hvordan skal Klokken klinge
 Naar Knæblen er af Straa?

6.

Du har en Kraft tilbage,
 En Marv i dine Been,

Dg vil en Kone tage,
 Skam dig, det du faaer Meen,
 Har du ey lært din Stymper,
 At man forgiaebes ymper
 Med en fortørret Green?

7.

Min Ben, du vil da blive
 Den samme som du est,
 Dg Egtteskab begive,
 Det sommer dig vel best,
 Thi man i Frue- Stuer,
 For gamle Gubber gruer
 Som for den sorte Pest.

Her staaer den arme Mand, hvad skal hand nu vel giøre,
 Hand lider saadan Svot, og meere faaer at høre
 End det hand gierne vil, man giør ham slet til Nar,
 Hand tænker sig dog om, og giver dette Svar:

Du grove Plumprian, som dig paa Folk indvælder,
 Dg paa en ærlig Mand saa uforfæmmet skælder,
 Hvor gammel jeg end er, viid det at jeg endnu
 Har Styrke i mit Liv, og Kraft saavel som du.

Du med din Ungdom veedst at bramme og at brække,
 Den er dog kun en Gnist, som bliver snart til Aske;
 Hand vilde svare meer, men Cnemon var saa stæm,
 Hand gav ham ikke Tiid at føre meere frem.

Thi hand og ald hans Hob med fulde Hals tillige,
 Tog til ubarmelig at raabe og at strige,
 Og huje Manden ud, man det saa længe drev,
 Saa hand stat Piben ind, og slet fortvovlet blev.

Skildt.

Skildpadden, som sit Huus paa Ruggen stedse fører,
Den har jo den Natur, naar nogen ved den rører,
Og kommer den for nær, den klyber strax i Huus,
Og holder sig deri saa stille som en Muus.

Saa gior og denne Mand, hand bliver gandske stille,
Og har ey meere Lust sig saa at lade drille,
Hand bliver gandske taus og taler ey et Ord,
Men onsker at hand laae ti Alen under Jord.

Dermed hand gaaer sin Vey, og hos sig selv betænker
Hvad Haanhed Stiebnen ham her i hans Begger skænker,
Hand seer vel, at hand har ald Skylden selv heri,
At hand saa ubetænkt gif ud paa Frieri.

Samvittigheden selv ham dette foreholder,
Hans egen Daarlighed ham denne Spot forvolder;
Det var hans egen Skyld, at det ham gif saa galt,
Dermed hand hos sig selv i disse Tanker falt :

„Ach! at jeg var nu den jeg pleyede at være
„Udi min Ungdoms-Tid, da jeg med Gunst og Ære
„Saavel antaget blev blant Qvindfolk, hvor jeg kom,
„Da mangen vakker Moe gif gierne med mig om.

„Da havde jeg ey nu sig Aarsag til at sukke,
„Jeg denne Rose vel for andre ville plukke,
„Men nu min Ungdom er forsvunden som en Damp,
„Det mig ey lykkes vil, at vove denne Kamp.

„Hvad vil jeg mig nu meer med Riialighed bemøye?
„Hvormed vil jeg engang en Kone vel fornøye?
„Naar jeg kun i mit Sneyl mit Skiæg og Haar beseer,
„Saa seer jeg Frieri beqvemmer mig ey meer.

„See! hvor et Menniske dog med sig selv kand stride,
„Hand veed sin egen Feyl, og vil den dog ey vide,
„Hand kiender Billighed, hand seer den rette Vey,
„Men om hand den end seer, hand følger den dog ey.

„Jeg

- // Jeg seer hvad jeg bør see, jeg veed hvad jeg bør vide,
 // Men hvad jeg veed og seer, jeg setter det til Side,
 // Jeg veed at Ægteskab mig ikke tiene kand,
 // Dog gaaer jeg hen at frie, jeg usle gamle Mand.
 // Ustadihed min Siæl har gandske overvundet,
 // Nu ønsker jeg mig løs, nu ønsker jeg mig bundet,
 // Nu ønsker jeg igien den forbigangne Tiid,
 // Og med mit eget Sind jeg stedse er i Striid.
 // Naar Kræfterne bortgaaer, og Styrken den er henne,
 // Hvad vil da Ægte-Stand og Gifte-Tanker tiene,
 // Ja naar en gammel Mand den Unges Gierning gjør,
 // Hand i sin Brude-Seng sin Grav vel finde tør.
 // Farvel du Gifte-Lyst, du vil mig kun forføre,
 // Farvel med din Forgift, lad mig ey meere høre
 // Af ald den Daarlighed, du har hos mig opvagt,
 // Jeg bedre efterdags vil tage mig i agt.
 // Jeg nu et Levnet vil herefter foretage,
 // Som mig beqvemere kand i mine gamle Dage,
 // Thi den forløben Tiid og mine Dages Tal
 // Mig sige, hvad jeg er, og hvad jeg blive skal.
 // Jeg seer min usle Krov og mine svage Lemmer,
 // Men ach! i hvad jeg seer, det dog saa lidet temmer,
 // Den stærke Elske-Lyst, som over mig har Magt,
 // Min Vland er villig nok, men Riødet det er svagt.
 // Nej, nej, om jeg i Dag end synes stærk at være,
 // Den Dag i Morgen læt min Styrke kand fortære,
 // Det Fad udtappes snart, som ligger alt paa hæld,
 // En Dam snart bliver tør, naar den har ingen Væld.
 // Og, om min Ægte-Deel sig skulde da befinde
 // Bedraget i sin Seng, hvor vilde jeg forvinde
 // Den Sorrig og den Spot? Ach! fik jeg slikt et Stød,
 // Hvor vilde det mig gaae? det blev min visse Død.
 R // Nej,

//Ney, søde Rhodope! jeg vil dig en bedrage,
 //Ach ney! jeg ønsker dig en bedre Ægte-Mage,
 //Men dog alligevel, saalænge jeg er til,
 //Jeg din trofaste Ven og Tiener være vil.
 //Den Mand med Tapperhed og Ære veed at kæmpe,
 //Som i sin egen Siæl kand Riødets Lyster dæmpe,
 //Hand mod sit eget Riød meer Ære vinde kand,
 //End om hand eene slog i Marken tusind Mand.
 //Og du, som denne Krop og Siæl har sammenbundet,
 //Jeg siger dig nu Tak, at jeg den Sejr har vundet,
 //Ja tak for hver en Dag, ja tak for hver en Stund
 //Som jeg til denne Dag har levet glad og sund.
 //Tre gange tyve Aar jeg nu paa Ryggen bærer,
 //See hvor den raske Tid vort arme Liv fortærer,
 //Og du som dette Haar og Skæg mig har gjort graa,
 //Lad mig med Tiden og graahærdet Blisdom faa.
 //Du vil min Alderdom mod Ungdoms Lyst forsvare,
 //Du vil det tørre Halm fra Jlden dog bevare,
 //Alt jeg med Fred kand naae min Grav og Lejersted,
 //Og du som Evnen tog, betag mig Lysten med.
 //Slikt Ønske gjør den Mand, og flittig dertil beder,
 //At alt hvad paa ham er, som hannem saa forleder,
 //Til Qvinders Kiærlighed, alt hvad ham gjør til Mand,
 //Sin Dyd og Manddoms Kraft herefter tabe kand.
 //Hand sætter sig og for i eenlig Stand at blive,
 //Og ald hans Elske-Lyst nu slet at overgive,
 //Og som en gammel Mand at gaae paa Blisdoms Bey,
 //At hand jo gjorde vel, slet ingen siger Ney.
 //Det var den samme Tid, just midt om Sommers Tide,
 //Da Soelen færdig er i Krebsen ind at ride,
 //Vor Rhodope sin Lyst udi Spatsering tog,
 //Og Tiden for sig selv i Eensomhed for slog.

Hun søgte for sig selv i Eensomhed at være;
 Syn Bønlere her gik, som lode tidt begiære
 At vide hendes Svar, og Tiden flux forløb,
 Hun fik at tænke paa, med een at slutte Kiøb.

Der var et lidet Huus, opbyggt af Marmor-Steene,
 Som hørte Alcon til, det Huus det laae alleene,
 Og gaadte for sig selv, tæt ud ved Flodens Bred,
 Derfor og Rhodope tog hen til dette Sted.

Der var den søde Moe, der gik hun gaadte Dage
 Alleene for sig selv Forlystelse at tage
 Udi den grønne Lund, der laae hun mangen gang,
 Og hørde Natten ud hvor Nattergalen sang.

Det sig en Dag begav, endenlig Dag blant andre,
 At hun for Tidsfordriv ved Floden kom at vandre,
 Hun saae en liden Bæk, som løb der just forbi,
 Og fik paa Timen Lyst at bade sig deri.

Den Jomfrue sidder need, en Pige er tilstæde,
 Som hende K'æderne skal hielpe af at klæde,
 Men hun sin hvide Foed begynder knap at toe,
 Der kommer just en Drn, og slaaer til hendes Skoe.

Og hvad end Pigen gjør, den Fugl derfra at jage,
 Hun fand dog en formaae at drive den tilbage,
 Hand med sin skarpe Klov den eene Skoe faaer fat,
 Dermed hand svinger bort, og siger dem god Nat.

Den Jomfrue for sin Skoe ret Hierte-kipped bliver,
 Hun seer den raske Drn, som bort med Skoen driver
 Opi den høye Skye; thi byder hun paa Stand,
 At man ham følge skal, saalænge som man fand.

Man følger hendes Bud, en hoben unge Dreng
 Sig give strax paa Løb, og leede vel saa længe,
 De løbe hid og did, de leede med stor Fliid,
 Men det forgiæves er, de spille deres Tiid.

Her er slet ingen Ørn, slet ingen Ørn at finde,
 Og som den Jomfrue seer, her intet er at vinde,
 Saa slaaer hun sig til Roe, og lader det saa gaae,
 Og tænker, at hun vil vel snart en anden faae.
 Den Ørn imidlertid hand swang sig i det Høye,
 Saa høyt at ingen Mand ham meere kunde øye,
 Indtil hand endelig kom over Memphis Stad,
 Just paa den samme Tiid som Kongen Retten sad.
 Det var en gammel Skif, naar man lod Retten sette,
 At deele Lov og Dom, til Folk som kom at trette,
 At Kongen med hans Mænd, som dømte i en Sag,
 Sad under aaben Lust, og ikke under Tag.
 Som Ørnen kommer her, hand gandske stille bliver,
 Og sig udi en Kreds lidt bedre need begiver,
 Hand svever sagtelig, og daler meer og meer,
 Saa hver Mand, som der staaer, det med Forundring seer.
 Hos hver en Mand der staaer, det stor Forundring volder,
 At denne vilde Fugl sig her saa stille holder,
 Men før man tænker det, og førend man det veed,
 En Skoe for Kongens Føed den lader falde need.
 Alt Folket runden om de Unge med de Gamle,
 Sig med Nysgierighed begynder strax at samle,
 Enhver vil gierne see og vide hvad det er,
 Som denne Røver-Fugl forærer Kongen her.
 En velbedaget Mand, den Vidske blant den Skare,
 Som sidder Kongen næst, hand kander sig ikke bare,
 Hand maae jo endelig bese den rare Skat,
 Og for hand seer kun lidt, hand faaer sin Brille fat.
 Men før hand kom saavidt, at see det ret tilfulde,
 Hvad Ørnen falde lod, og hvad det være skulde,
 Saa skreeg den gamle Giek til Folket trint omkring,
 I Herrer, færr dog her en saare sølsom Ting.

Men

Men Kongen seer vel selv, hvor selsom den Kænde være,
 Hand seer det er en Sko, en Sko som Piger bære,
 En Sko som meget net med Silke og med Guld
 Er brammet runden om, og slet Bordenet fuld.

En stor Forundring ham ved dette Syn indtager,
 Hand seer her meget rart, og mange skionne Sager,
 Hand seer her Skov og Mark med Blomster uden Tæl,
 En deylig Floed dertil som klareste Crystal.

Her seer hand mangt et Træ med Fugle uden Ende,
 Hand veed ey snart hvorhen hand Dyet først skal vende,
 Den Konst her stikker i, ham synes meget rar,
 Hand seer at hver en Ting en sær Udtydning har.

Thi naar hand Skoens Mand forneden overvejer,
 Hand Jæger-Redskab seer, og hvad en Jæger plejer
 Alt have med paa Jagt; hand seer her mangen Hund
 Som jager Hiorten op udi den grønne Lund.

Hand seer Diana selv, hand seer, hvordan hun render,
 Hvor hun den raske Hiort med Hundene bespender,
 Hand seer, hvor hun sin Piil og Bue laver til,
 Og strax det redde Dyr i Lobbet skyde vil.

Men oven paa den Sko et større Syn hand finder,
 Som alt det hand har seet, i Konsten overvinder,
 Thi Jagt-Gudinden selv var gangen her i Bad,
 Hvor hun blant Nympherne selv splitter nogen sad.

Hand seer en deylig Krop, saa hvid som Alabaster,
 Hand neyde uden Frygt sit Dye derpaa kaster,
 Af Frygt, det hannem og vel inueligt saa Kænde gaae,
 Som det Actæon gif, der hende nogen saae.

Hand saae den arme Mand fuldkastet ved en Side,
 Der saae hand hvad for Straf Actæon maatte lide,
 Hand saae Melampus selv, hans allerbeste Hund,
 Som fleed ham Blodet ud af Næse og af Mund.

Hand Nympherne her saa beprydede med Krands,
 Hand saae dem hver og een med Haand i Haand at dandse,
 Af Glæde, at den Mand en meere skulde gaae,
 At roese sig deraf, at hand dem nøgne saae.

Hand fandt dertil et Baand, som sad i Skoens Dre,
 Et Baand, som brugtes til den Skoe at sammensnøre,
 Og som hand samme Baand til Dyet nærmer bar,
 Hand fandt at der en Skrift paa Baandet skreven var.

Men hvad der skrevet stod, det kunde hand en finde,
 For hand det samme Baand i Skoen ret lod binde,
 Saadant det bundet var, og ret i Rose sad,
 Saa fandt hand disse Niim optegnede i Rad:

Hold dit Øyeshyn i Tømme,
 At dig intet Ondt skal see,
 Thi det vil sig ikke somme,
 Piger's skiulte Ting at see.

Den Skrift arbejdet var i lutter Guld og Silke,
 Og runden om besat med Blomster og med Stilke,
 Af allehaande Grønt; man saae paa samme Baand
 De Muser alle Ni at dandse Haand i Haand.

Det nette Naale-Berk den Fyrste vel behager,
 Hand i den smukke Skoe en stor Forlystning tager,
 Hand finder at den Skoe er dyrebar og rar,
 Men meer endnu den Haand, som den bordyret har.

Hand tænker ved sig selv, hvad Haand maae dette være,
 Som i saa høien Grad har vidst den Konst at lære,
 Som paa saa eng en Plads med nette Naale-Sting,
 Og sammensanket har saa mange skionne Ting.

Man

Man Lovens Styrke jo af Lovens Klov land giette,
Den Jomfrue, jeg dertil mit Hoved vel tør sette,
Som den Børdyring har arbejdet med sin Haand,
Hun er begaved med Minervæ egen Aand.

Mit Hierte mig dertil for sikrer og det siger,
At hun Frue Venus selv i Skionhed ikke viger,
Den Konst og Videnskab, hun er begavet med,
Har Himlen aldrig lagt paa et uværdigt Sted.

Jeg holder hende skion og værdig til den Værelse,
En Krone i mit Land paa Hovedet at bære,
Ja, at det var saavel, ach, at hun Dronning var,
Og paa sit Hoved nu Egyptens Krone bar.

I sig Indbildning hand ald sin Forlystning tager,
Og tænker paa derhos, hvorledes hand det mager,
At hand den skionne Nøe, som eyer denne Skoe,
I Landet finde kand, før faaer hand ingen Nøe.

Hand derfor mangt et Bud paa Timen og udsender,
I ald Egyptens Land rundt om til alle Ender,
At svørge hende op, den Sag er meer end klar,
Hun Dronning være skal, hun alt hans Hierte har.

Hans Jægermester selv dertil udkaaet bliver,
Som og den samme Dag paa Reysen sig begiver,
Hand reysen runden om i ald Egyptens Land,
At hand sin Konges Bud tilgavns fuldbyrde kand.

Hand reysen hid og did, og ingen Hvile tager,
Og hvor hand kommer hen, hand alle Ting randsager,
Hvad rart der er at see, hvad Folk der boer omkring,
Og spørger overalt med Flid om alle Ting.

Den Mand vil alting see, hand intet vil forglemme,
Omsider kommer hand hvor Rhodope har hiemme,
Her finder hand et Huus, som er saa saare skiont
Stofferet ud med May og allehaande grønt.

Her finder man det fuldt i Vinduer og Døre
 Med Krands og med May, men hvad er her at giøre,
 Archites en forstaaer, hand det med Lyst beseer,
 Og spørger af sin Bert, hvorfor at saadant skeer.
 Hvad her paa færde er, hvad dette dog betyder,
 At man det samme Huus for andre saa bepryder,
 Hans Bert hand giver ham om alle Ting Beskeed,
 Og gierne siger ham alt hvad hand herom veed.
 Hvorledes Rhodope, en Jomfrue uden Lige,
 Hvis Skionhed og Forstand enhver veed af at sige,
 Saa manges Beyler har ja meer end Syv i Tal,
 Af hvilke hun sig een til Mand udvælge skal.
 Hvordan enhver af dem den smukke Møe til Vre,
 Her lader ald den Stats om Matte-Tiid frembære,
 Med manges skion Musik, og gjør alt hvad hand kand,
 At vinde hendes Gunst, at blive hendes Mand.
 Archites svarer ham, hand af den smukke Pige
 Og dette Frierie har noget hørt at sige;
 Men om det mueligt var, og om det kunde skee,
 Hand denne Jomfrue selv og gierne vilde see.
 Der Berten det forstaaer, hand strax til hende sender,
 At mælde Manden an, hand Rhodope vel kiender,
 Hand veed den Jomfrue har den Skik og den Maneer,
 At hun en fremmed Mand ald Høflighed beteer.
 Archites føres ind, hand for den Vre takker,
 Og som hand videre om et og andet snakker,
 Saa mærker Manden vel den Jomfrue har Forstand,
 Saa vel som nogen Møe ved Hoffet have kand.
 Den Piges Deylighed ham saare vel befaller,
 Hand seer at hun er ung, i beste Floer og Alder,
 Altting er skion og smukt hvad hand paa hende seer,
 Hun har i alle Ting en meget sød Maneer.

Hand

Hand seer sig runden om, og med sit Dye snager
 I hver en Kraag der er, blant andre Skionne Sager,
 En Ramme just til pas, som ved en Side staaer,
 Med sin Bordyring paa, hand og i Synne faaer.

Hand paa den Ramme seer, hvordan Diana jager,
 Og Pilen til et Skud af Raaggeret uddrager,
 Hand hende seer i Bad, og hvor Actæon staaer
 Bag Busken tet derhos, og Horn i Panden faaer.

Men hvordan denne Mand af Hundene antastes,
 Og som en anden Hiort af dem til Jorden kastes,
 Det nys afritset er, og Grunden vel er lagt,
 Til at bordyre paa, men ey endnu fuldbragt.

Ham synes, dette Tøy, som staaer i denne Ramme,
 Sig tegner til en Skoe, hand seer det er det samme
 Som er paa denne Skoe, der er saa meget rar,
 Som hand og just til pas i Lommen hos sig har.

Thi faaer hand Skoen frem, og sig til Pigen vender,
 Og spørger smilendes: Om hun den Skoe vel kiender,
 Ja heel vel, siger hun, den Skoe min egen var,
 Det sidste jeg den saae, min egen Fod den bar.

Den Skoe mig hører til, det er ey mange Dage
 At Skoen mig kom fra; Jeg fandt og Skoens Mage
 Paa timen viise frem, og vil du det ey troe,
 Kom hid og see, see her er Magen til den Skoe.

Du paa den eene Skoe Actæons Skiebne finder,
 For hand med ukydsk Siun hos tugtige Gud:inder,
 Som hand ey kaldet har, sig alt for Nærværs gjør
 Og deres Nøgenhed for nær beskue tør:

Og paa den samme Skoe jeg har endnu tilbage,
 Man seer hvor Phœbus vil med Vold en Nymphe tage,
 Men af slig Overvold hand har ey andet Gavn,
 End at hand faaer et Træ for hende udi Gavn.

Du seer, hvor Daphne her paa Marken staaer alleene,
 Forvandlet til et Træ, med Blade, Bark og Greene,
 Jeg begge disse Skoe med begge disse Baand,
 Selv fuld bordyret har, og det med egen Haand.

Dermed den Jomfru ham den anden Skoe og/viisde,
 Den hand og artig fandt, og overmaade priisde,
 Da som hand Dyet da paa Baandet falde lod,
 Saa fandt hand denne Skrift, som derpaa skrevet stod:

Unge Folk, som Piger krænke,
 Giver dog paa Phœbum agt,
 Pigers Gunst, i hvad I tænke,
 Bindes ey med Bold og Magt.

Archites bliver glad, at hand nu just har fundet,
 Alt hvad hand finde skal, at hand saa vel har fundet
 Guldbyrde Kongens Bud, hvormed hand ud var sendt,
 Hans Reysse, haaber hand, hermed saa nær er endt.

Nu vel da, siger hand, her er ey meer at giøre,
 Hvo Skoen hører til, maa med til Memphis fiøre,
 Hen til vor Konge selv, thi hand har ingen Roe,
 Før hand faaer den at see, som eyer denne Stoe.

Til Memphis? svarer hun, hvad ont har jeg bedrevet,
 Jeg som til denne Dag i Tensomhed har levet,
 Alt jeg hos min Mama i Fred ey leve maae?
 Jeg var dog aldrig før til Hove vandt at gaae.

Om Skoen jeg har gjort, fand Kongen saa behage,
 See! der er Magen til, hand fand den gierne tage,
 Den er ham gierne undt, jeg negter ham den ey,
 Men lad mig blive her, og reys du fun din Bey.

Archi-

Archites siger nej, hand fand det ikke dølge,
 Hans Ordre er, hun selv skal ogsaa med ham følge,
 Det er ey hendes Skoe, som Kongen have vil,
 Det er den Jomfru selv hans Hu og Lyst staaer til.

Hand beder, at hun vil sig villig heri give,
 Det skal for hendes Gavn og eget Beste blive,
 Naar hendes Fader selv faaer Kongens Brev at see,
 Hand veed den fromme Mand sig indig skal betee.

Den arme Rhodope er hiertelig bedrøvet,
 At hun nu seer sig slet sin Koelighed berøvet,
 Hun græder bitterlig, og hendes Moder med,
 Men dog det hjælper ey, den Jomfru maae affted.

Archites driver paa, her er ey Tid at lente,
 Hand Bogn og Heste strax for Døren lader hente,
 Og sætter hos sig der den forrigsfulde Brud,
 Den gamle Alkon med, og det ad Porten ud.

Saa snart som denne Fær i Byen nu kundgiøres,
 Hver Mand er strax paa færde, en stor Tumult her høres,
 Krigsmanden løb og freeg, som Fanden selv var løs,
 Med Kaarden i sin Haand, saa hand ald Verden fiøs.

Hand gjør en stor Allarm, hand endelig vil vide
 Hvad her paa færde er, og kort ud ey vil lide
 Man fører Pigen bort, hun er hans Fæste-Moe,
 Den Bye for svømme skal i Blod, som i en Søe.

Men der hand faaer at see, at hendes egen Fader
 Paa Bognen sidder hos, at hand godvillig lader
 Sin Daatter føre bort, der hand at vide faaer,
 At Kongens Liberi omkring ved Bognen gaaer.

At alle Mand er taus og ey et Ord tør tale,
 At Byens Øvrighed ham lader selv befale
 At stifte Piben ind, saa falder ham hans Mod,
 Og see den vrede Mand udgyder Graad for Blod.

Men endelig den Mand med ald den Beyler Skare,
Der hand den Unge Brud af Byen seer at fare,
Gior ogsaa Selskab med, enhver som hand kand best,
Den eene gaaer til Guds, den anden gaaer til Hest.

Enhver sin Fæstemø, vil giøre denne Vre,
Det paa hans Kierlighed, et Vidnesbyrd skal være,
Men ingen af dem veed af denne Handel meer,
Og for hvad Aarsag skyld, at denne Kense skeer.

Den eene holder for at Kongen det befaler,
Fordi hand det har hørt, hvorum alt Landet taler,
Alt hun med Guld og Sølv saa at bordyre veed,
Og at det Budskab er for denne Aarsag skeed.

Alt Kongen have vil hun skal til Hove være
Og Fruentimmeret Bordyre-Konsten lære,
Thi hendes Naale-Verk' langt bedre være skal
End alt hvad andensteds for Penge holdes fal.

Den anden siger ney, man skal det snart fornemme,
Alt saadant skeer fordi hun har saa sødt et Stemme,
Fordi hun veed saa vel paa Strengs Leeg og Spil,
Alt røre og at staae, det Kongen høre vil.

Enhver hand siger sit, og meener hand har fundet
Den skjulte Aarsag ret, hvorpaa den Sag er grundet,
Enhver den Tanke har, det hun til Hove gaaer,
Skal komme ham til Gavn, naar hand den Jomfru faaer.

Thi dersom Kongen veed paa hendes Konst at skionne,
Og som en Konge den omsider vil belønne,
Det aldrig feile vil at den hun faaer til Mand,
So derved bliver sat i een lykkelig Stand.

Naads-Herren gif og taug og lod de andre snakke,
Hand her ey Aarsag saae sin Lykke stort at takke,
Omsider brød hand ud; I got Folk tænker ey
Alt see den Jomfrue meer, ney, ney hun er sin Vey.

J maae

J maae den Jomfru nu kun saa forloren skrive,
 Thi der hun kommer hen, der faaer hun vel at blive,
 Om jeg den unge Prinds kun kiender ellers ret,
 Naar hand den Jomfru seer, hun slipper ey saa ledt.

Hand sig med hendes Sang ey saa vil lade nøye,
 Ney, ney, hun i haas Seng faaer vel at holde Tøye,
 Faaer hand det første Kys, og faaer hand smag derpaa;
 Enhver vel giette kand hun slipper ikke saa.

Vi hende derfor maae kun slaae af vore Tanker,
 Slet ingen Rhodope for os her meere vanker,
 Faaer Kongen hende sat, jeg kiender hans Maneer,
 Hun bliver ey for os og vore liige meer.

Med siig og anden Snak dem Tiden snart borttrinder,
 Indtil det Selskab sig ved Memphis Port befinder,
 Archites skynder sig, saa snart hand kommer hjem,
 Og strax den unge Brud for Kongen føres frem.

Der Kongen hende saae, hand sandt sig vel fornøyet,
 Hand sandt, hans Hierte ey for hannem havde løyet,
 Hand sandt, at Rhodope fuldkommen saadan var,
 Som hendes Contrafay, hand i sit Hierte bar.

See her du vantro Giel, hvad Kierlighed kand gjøre,
 Du som staaer fast dervaa, den Hiertet ey kand røre,
 At den ey komme kand i nogens Siæl og Sind,
 For man den lukker selv igiennem Dyet ind.

Alf sig en Hændelse du kandst Exempel tage,
 Og lære denne Stræg, at meget kand behage,
 Og blive end fuld kiært, for man det faaer at see,
 Det skeer med Kongen her, tør vel med flere see.

Den Prinds sin Rhodope for Folket frem lod leede,
 Og see! Raads-Herrens Ord i Gierningen og skeede,
 Hand hende Kronen gav, og dertil Dronnings Navn,
 Og saa som Ægte-Brud tog Rhodope i Favn.

Poeten seer dervaa, den arme stakkels Taabe,
 Hand seer, at intet meer for ham nu er at haabe,
 Thi veed hand i sin Nød slet ingen anden Raad,
 End dette Klagemaal med en fortvivlet Graad:

- „Nu vel, du grumme Død, det er nu Tid at komme,
- „Kom, tag dit Redskab med, min Leve-Tid er omme,
- „Min Kummer-fulde Tid den er nu alt fuldbragt,
- „Min Siæl sig af mit Bryst nu bryder ud med Magt.
- „Mishaabet sin Forgift udi mit Blod ind-ælder,
- „Mit Hierte saasom Bøx i Livet mig bort smælder,
- „Ufgrundens sorte Poel omflinder i mit Blod,
- „Den mig fortærer slet min Marv og Hierte-Rod.
- „Uh! at jeg kunde Blod i tusend Strømme græde,
- „Uh! søde Rhodope, min Trøst og ald min Glæde,
- „Skal jeg dig saadan see udi en andens Arm,
- „Uh! har jeg det alt seet, og eyer død af Harm.
- „Har Helvede og selv med ald sin Bøe og Dvale,
- „Til de Fordømtes Straf hørt nogen Tid at tale
- „Om slig en Pine før? Nej, nej, jeg siger nej,
- „I Helvede slig Bøe og Pine findes ey.
- „Jeg byder eder Trods, I Furier, saa mange,
- „Saa mange som der er, med hver en Dævels Slange
- „Og Scorpion I har, med hver een Bødel-Knekt
- „I har i Helvede af eders Byrd og Slegt.
- „Ja! I dem alle maae til Hielp med eder tage,
- „Jeg byder eder Trods, at finde nogen Plage,
- „At tænke noget op, nu og i Evighed,
- „Som kand min Plage naae, og lignes ret derved.
- „Hvo hielper mig da her min Pine at beskrive,
- „At den og evig maae i Mande-Minde blive,
- „At Verden efter mig, naar jeg er i min Graf,
- „Kand dog engang forslaae en liden Deel deraf.

„ Ulyk.

- „ Ulyffens Gende-Bud, I sorte Nattens Fugle,
 „ Afgrundens Breedemænd, Ravn, Flagermuus, Natugle,
 „ Forsøjer eder hid, enhver udaf sin Braae,
 „ Mig eders huule Røst at hyle hielpe maae.
- „ I grumme Løver med, I som i Ørken brøle,
 „ Og eders Struber i uskyldigt Blod der sole,
 „ Ulv, Biørn og Tiger-Dyr, mig laaner eders Braal,
 „ At jeg udgyde fand mit sidste Klagemaal.
- „ I Slinger lader mig og eders Hvislen høre,
 „ Ja Edder og Forgift I maae mig og tilføre
 „ Den mig udi min Nød skal tienne hver en Taar,
 „ Til Nectar for min Siæl, til Plaster for mit Saar.
- „ Forglemmer eder ey I stærke Hvirvel-Binde,
 „ Med eders fæle Lyd, ja lad dig og indfinde,
 „ Du Lynet med din Jld, du Torden med dit Skrald,
 „ Saa Jordens heele Bold maa frygte for et Fald.
- „ Nu kommer hver ogeen, I maae mig Bistand giøre,
 „ Saa min Fortvivlelse sig ret fand lade høre,
 „ Saa at min Hylen maae ald Verden fylde op,
 „ Fra Havets dybe Grund til Klippens høye Top.
- „ Ja! at min Hylen og maae giennem Skyen bryde,
 „ Og Frygt og Bevelse i Himlen selv udgyde,
 „ At Maanen selv derved af Skræk maae blive bleeg,
 „ At Solens gyldne Lys maae blive sort som Beeg.
- „ Ja! at det høres maae, der hvor det aldrig dages,
 „ Udi den mørke Braa, hvor de Fordømte plages,
 „ Saa at de høre maae til Trøst og Løttelse,
 „ At der er flere til, som plages end som de.
- „ Hvad Raad skal jeg nu faae, hvad Ende paa min Plage?
 „ Ach! at mig Møs og Bark nu vilde overdrage,
 „ Ach! at jeg som et Træ i Skoven maatte staae,
 „ Derved jeg i min Nød Forlindring kunde faae.

„ Ach!

„Uch! at min arme Siæl og Aand nu maatte slippe,
 „Udaf min usle Krop! Uch! at jeg til en Klippe,
 „Nu strax forvandlet blev! Uch! at mit Riød og Been,
 „Nu kunde blive hardt som Flint og Kampe-Steen.
 „En anden mig da skal tilævig Tid berøve
 „Alt det, som jeg har kiært! Uch! at jeg var en Løve,
 „En Biørn, et Tiger-Dyr! jeg aldrig før aflod,
 „Før jeg min Hevn fik sukt udi hans Hierte-Blod.
 „Dog nej, jeg vil den Hevn aldeeles overgive,
 „Jeg slig en Grumhed ey paa nogen vil bedrive;
 „Jeg vil mit eget Bryst med disse Næver slaae,
 „Indtil jeg endelig derved fandt slet forgaae.
 „Jeg vil mit heede Blod i Taare slet udgøde,
 „Alt det udi en Bæk paa Jorden om skal flyde,
 „En Bæk, som flyde skal udi den næste Dal,
 „Som med mit eget Navn og Cræmon kaldes skal.
 „Og naar en Hyrde-Svend sin Tørst deri vil slukke,
 „Hand i det stille Vand skal høre tusend Sukke,
 „Ja! naar hand i sin Sang vil rose Galethe,
 „Hand af mig høre skal: Uch! smukke Rhodope!
 „Ja hvert et Bierg her staaer, til Verdens sidste Dage,
 „Med Echo hyle skal, og vidne om min Klage,
 „Om hvert et Smerte-Suk, jeg af mit Hierte drog,
 „Da min beklæmed Siæl tra Verden Afsteed tog.
 „Imens Poeten stod, og lod saa meget ilde,
 „Saa gik alt Hoffet hen til Giæstebud og Gilde,
 „Og Rhodope var fort; Hvad hende vilde see,
 „Det giattede hand læt, men fik det ey at see.
 „Sny Beylere i Tall her stode nu tilbage,
 „Af dennem hver og een man hørde Jammers-Klage,
 „Men det vor Krigs-Mand værst og allermeest fortrod
 „Var dette, at man ey ham med til Brøllup bød.

PASTOR FIDO.

Act. I. Scen. I.

Linco.

S! Sylvio, hvortil har Himlen da udgydet
Paa dig saa meget smukt? hvortil har den dig prydet
Med ald den Deylighed i dine unge Aar,
Imens du ingen Gavn og Nytte deraf faaer?

Om Himlen havde mig saa god og gunstig været,
Og havde mig som dig den Deylighed foræret,
Jeg vilde Skov og Mark u jaged lade staae;
De vilde Dyr for mig i Fred vel skulde gaae.

Ja jeg hos tamme Dyr langt heller vilde blive,
Og med Fornøjelse min Tiid hos dem fordrive,
Om Sommeren udi den Blomster-fulde Eng,
Om Vinteren dertil udi den varme Seng.

Du med stor Møjsomhed det vilde Dyr opjager,
Som med stor Brede tiid, og Grumhed mod dig tager,
Da du det beste Dyr selv hiemme hos dig seer,
Som sig saa saare tamt og fromt mod dig beteer.

En Jomfrue, meener jeg, saa skion, som er at finde
Udi det gandske Land, en Engel, en Gudinde,
Hvis Liige ingensteds, det jeg vel siige tør,
I Skionhed og i Dyd, blev seet i Verden før.

Saa tiæk en Hyrde-Svend, en Hyrde-Staven bærer,
I denne gandske Eng, som hende jo begiærer,
Og drager mangt et Suk for hendes Gunst at faae,
Skiont det forgiæves er, og hand den en kland naae.

See, hende Himlens Val og Gunst dig vil tilføye,
Og give dig til Brud, foruden nogen Møye;
Ja uden mindste Suk, du efter dit Behag
Kandst hende faae til Brud, end og i denne Dag.

E

I hen

I hendes søde Favn du Daare kunde ligge,
 Til sig en Nyske man dig bede maae og tigge,
 Da du dog tvært imod, forvikked paa din Jagt,
 Den Jomfrue til stor Spot, lidt tager det i agt.
 Du Gief, du est ey værd, du ey est værd, at nyde
 Den Nyske Himlen dig nu lade vil tilbyde;
 Dit Hierte i dit Liv maae være haardt som Been,
 Det være maa saa haardt som Kamp og Flintesteen.
 Men kunde du engang forsøge ret at lære,
 Hvad Sødhed der er hos, udi sin Siæl at bære
 En trofast Kiærlighed, og elske inderlig
 En sød og trofast Siæl, som ogsaa elsker dig.
 Jeg er forsikret paa, du da vel skulle sige:
 O søde Kiærlighed, o Sødhed uden Lige,
 Hvi kom du dog saa seent udi min Siæl at boe?
 Du Gief forlad din Jagt, lad Viltet gaae i Roe.
 Ja hvad i Verden vil du med dit Hierte giøre,
 Om du af Kiærlighed det aldrig lader røre?
 Det er jo Kiærlighed, i hvilken det bestaaer,
 At Verden, Verden er, og at den ey forgaaer.
 Men troe mig unge Gief, den Tid vil engang komme,
 At du den føle skal, dig selv dog lidt til fromme,
 Thi Kiærlighed engang dog vise vil sin Magt,
 Hvorledes den sig har ald Verden underlagt.
 Troe mig som veed det best, det er en Ting, som falder
 Usidelig og tung, naar man paa gammel Alder
 Udi et rynket Skind først Elske-Kløe faar,
 Det læges ey saa læt, hvor man sig river Saar.
 I dine unge Aar, om Kiærlighed dit Hierte,
 End gior et lidet Saar, see! Kiærlighed din Smerte
 Let lindre kand igien; Udi den Unges Saar,
 Forhaabnings Salve gior, at Piinen let forgaar.

Men

Men om den dig faaer fat i dine kolde Dage;
Da du om en Gnist Jld i Afsken oft' maa rage;
Da Haabet borte er, da Ungdom er forbi,
Det mindste Saar den gior, der sidder Døden i.

Hvad Trost du derimod og Lindring end vil søge,
Den tiener da kun til din Smerte at forøge;
Thi finder du ey Trost, din Undergang du seer,
Og om du finder den, endnu ti gange meer.

Betænk dig derfor vel, at du ey Alderdommen
For tidlig leeder op, naar den engang er kommen,
Du da det tidlig nok skal see og blive var,
Hvad Fjehl og Ulyst den med sig at føre har.

Den skal dig Kiærlighed da tidlig nok forbyde,
Da det i Hiertet dig ti dobbelt skal fortryde,
Alt du det vilde ey, da Evnen var dertil,
Alt Evnen er der ey, naar du det gierne vil.

Men siig mig dog engang, i disse Foraars Dage,
Da man ald Verden seer paa nye sig i at drage
Sin Ungdoms grønne Dragt, om du nu alting saae,
Foruden Dyd og Fryd forvisnet flet at staae.

Eiig mig her runden om i disse smukke Dale
Og Enge, som man seer om Vaaren nu at prale
Med tusind Blomster-Pragt, om alting skaldet stod,
Net som om Vinters Tiid, med en fortorret Rod.

Hver Bog foruden Lov, hver Lind foruden Blade,
Men du ey spurde strax: hvad mon du Verden skade?
Er vel Naturen syg, imens den nu ey gier
I Skov, i Mark og Eng sin Virkning saasom før?

Men den Forundring du da vilde lade høre,
Dit eget Forhold dig den selv nu bør at giøre,
Det er Naturens Bud, enhver saa leve skal
Som det beqvemmer best hans Aar og Dages Tal.

Og saasom Kiærlighed i en graahærdet Pande,
Er mod Naturens Bud, man det i alle Lande
Og holder for en Ting, som mod Naturen gaar,
Alt hade Kiærlighed i sine unge Aar.

See dog her runden om, alt hvad du seer og finder,
Som deyligt er og smukt, af Kiærlighed oprinder
En Frugt-begierlig Jld, den kommer af det Sted.
See? Himlen elsker selv, ja Jorden elsker med.

Ey! see den Stierne an, som der i Øster træder
For Morgen Røden frem, see! hvad den sig dog glæder,
Den elsker ogsaa, ja! den derfor seer saa mild,
Ja, at den tindrer saa, er lutter Elskovs-Jld.

Net som den unge Brud, som fra sin Hiertens Mage,
Af Sengen nys opstod, hvor hun har lært at tage
Og give mangt et Kys, og andet kiærligt meer;
Som fryde-fuld og glad, saa mild den Stierne seer.

Alt hvad Naturen bød, at flyve, gaae og frybe,
Alt hvad i Havet gaaer, og røres i det Dybe,
Den store tunge Hval, den lille lette Sild,
I deres kaade Kiød de føler Elskovs-Jld.

Den Fugl du hører der saa sødelig at quæde,
Som vismer saa omkring fra Træ til Træ med Glæde,
Var den med Mæle skabt, den sagde vist paa stand,
Jeg elsker ogsaa, jeg, jeg føler Elskovs-Brand.

Jo vist, vist elsker den, med hendes søde Stemme,
Den lader tydelig sin Kiærlighed fornemme;
Ja hør hvor Magen der nu svarer den igien!
Den samme Kiærlighed jeg har til dig min Ven.

Naar du det møtte Dvæg i Stalden hører vræale,
Blid, Elskovs-Længsel det da kommer til at skraale,
Alt Loven mangt et Brel i Skoven høres fand,
Som ey af Bræde er, men vel af Elskovs-Brand.

Nu alting elsker da, slet intet er tilbage,
Som lader jo sin Siæl af Kiærlighed indtræge,
I Himmel og paa Jord, ja! i det dybe Hav,
Foruden Sylvio; hand veed der intet af.

PASTOR FIDO,

Act. II. Scen. 5.

Care, Salve, beate, &c.

Nch! smukke grønne Lund! eensomme taugse Skygge;
Hvor sig den gyldne Fred har selv udvalgt at bygge,
En ret lykkelig Boe! i en velsigned Stund,
Seer jeg dig da igien du smukke grønne Lund;

Ja havde Himlen mig den Lykke villet unde,
Og den Fornøjelse, at jeg i Verden kunde,
Saa leve som jeg det har ønsket mangen gang,
At jeg min egen var foruden nogen Tvang.

Alt det Poeterne paa tusind gyldne Streng
Om deres Paradiis, om Elysæiske Eng,
Og falske Guders Stas har fordem roeset af,
Jeg for din Eensomhed og søde Skygge gav;
Thi naar man Verdens Pragt og Riigdom overvejer,
Hvad er det uselt Tey, hvo meest af saadant eyer,
Lidt fattes allermest, ja midt i Lykkens Kram,
Hand eyer en sit Gods, men Godset eyer ham.

Slig Tey en dydig Siæl en ønsker at besidde,
Det bør med Billighed en heller Riigdom hidde,
Langt bedre hidder det en Strikke og et Garn
For Daaren, som sig gier til Træl for saadant Skarn.
Hvad hielper det os vel i Ungdoms Blomster-Dage,
Bed Lydighed og Dyd ald Verden at behage,
Alt kunde roese sig af Guders Byrd og Blod,
At Himlen selv mod os har været rund og god.

Alt den os har forseed med Guld og grønne Enge,
Med Øren, Dvæg og Gaar, med Piger og med Drenge,
Med mangt et prægtigt Slot at ey her og der,
Naar man i Hiertet ey dermed fornøyet er?

Uhysselig holder jeg en Hyrde. Nøe at være,
Som er fornøyet med en simpel Dragt at bære,
Og med et kiltet Størt, see, er det ey saa slidt,
See! er det ey saa fint, saa er det reent og hvidt.

Som selv sin Riigdom gjør med tusind smukke Øyder,
Med hvilke hun sin Siæl besmykker og bepryder;
Ja om hun fattig er, hun i sin Fattigdom
Besidder alle Ting som hun ey skiotter om;

Hun i sin Armod ey af Armod veed at sige,
Langt mindre af den Sorg, som plager tidt den Rige,
For det hand endeel har, og endeel aldrig faaer;
Ney hun fornøyet er, saa nogen som hun gaaer.

Hvad smukt Naturens Gunst til hende uddeelt haver,
Hun det opelsker med Naturens egne Gaver,
Det Melk og Blod, som man i hendes Kinder seer,
Hun med den søde Melk forfrisker meer og meer.

Med Biens søde Saft hun føder og hun nærer,
Et Honning sødt Gemyt, som hun i Brystet bærer,
Ja det Solv klare Vand hun drikker til sin Mad,
Det hendes hvide Krop, og tienne maae til Bad.

Ja det er hendes Speyl, i hvilket hun sig skuer
Og seer hvor smuk hun er, trods alle Stadens Fruer
For deres gyldne Speyl, naar hun sin Nødtørst faaer,
En god Dag giver hun ald Verden som den staaer.

Forgiæves Himlen selv og Firmamentet knyser
Med Hagel, Regn og Storm, sligt hende intet knyser;
Eh! hendes Armod er derved i Fare staaer,
Ney hun fornøyet er saa nogen som hun gaaer.

En liden Omhue dog hun sig til Hiertet tager,
 En Omhue, som er sød, og saare vel behager,
 Hun har sin smukke Hiord som hun forsørge vil,
 Hun har en Hyrde: Svend som hendes Hu staaer til.

Ey een, som Stierners Lob og Spaadom hende giver,
 Ey een, som Vold og Evang og Slægtskab foreskriver;
 Men een, som Kiærlighed for hende har udvalt,
 Fordi hand hende selv af Hiertet vel befalt.

Hvor hun i Skoven gaaer, hand altid er tilstæde,
 Hun seer ham overalt, og sees af ham med Glæde;
 Den søde Kiærlighed, som hun i Hiertet har,
 Hun med et venligt Vink for ham gjør aabenbar.

Men aldrig hun deraf saa meget aabenbarer,
 Hun ja af mangt et Suk, hvormed hand hende svarer,
 Om tusind gange meer hos ham Forsikring faaer;
 Hvor hun fornøied er saa nogen som hun gaaer.

O! et lykfsaligt Liv! O! Hiertens søde Dage,
 I den Sted jeg min Død, hvert Øyeblik maae smage,
 Ja smukke Hyrde-Møe, ah, at det stod til mig,
 Saa nogen, som du gaaer, jeg byttede med dig.

Se'l peccar è si dolce.

PAST. FIDO. Act. 3. Scen. 4.

Galder Synden da saa sød
 For vor Kiøds og Blods Natur
 Da dog Loven er saa suur,
 Og den straffer med vor Død,
 Enten er Naturen da
 Falsk, som finder Synden sød,
 Der skal straffes med vor Død,
 Og ey holder os derfra.

Eller

Eller Loven falsk og vrang,
Som Naturen staaer imod,
Og ihjelslaaer Kiød og Blod;
For det gaaer Naturens Gang.

Respons.

Lov og Synd i Kiød og Blod,
Er Naturen en imod;
Hun og denne, suur og sød
Med Naturen vil vor Død.

Belle fleurs, charmant ombrage.

Smukke Blomster mig behage,
Alld min Lyst til dennem staar;
Elskovs Lyst gjør Hiertet saar,

Ingen sig dermed bedrage,
Smukke Blomster mig behage,
Alld min Lyst til dennem staaer,
Elskovs Lyst er lutter Plage,
Og en usel Ende faaer.

Smukke Blomster mig behage,
Alld min Lyst til dennem staaer.

GUD skal eene mig behage,
Alld min Lyst til hannem staar;
Verdens Lyst gjør Hiertet Saar,
Ingen sig dermed bedrage!
GUD skal eene mig behage.

Ald min Lyst til hannem staaer;
 Verdens Lyst er lutter Plage,
 Og en usel Ende faaer;
 Gud skal eene mig behage,
 Ald min Lyst til hannem staaer.

Des Houlieres.

I smukke Faar og Lam, som lystige og glade
 I Græsset springer om, I Blomster, Løv og Blade
 For Tanden overalt foruden Møye har,
 For Tørsten til en Bek ret som Christal saa klar.
 Hvad eders Skiebne er i Verden at misunde,
 Hvor mangt et Menneske med eder, om hand kunde,
 Ret gierne byttede, paa det hand, saasom I
 For Længsel, Suk og Graad og Hierte-Sorg var fri.
 Forlaarne Ønsker I har aldrig lært at giøre,
 I reene Siæle har, som Udyd ey kand røre,
 Vergierighedens Trøst, Bagvaskelse, falsk Dom,
 Forræderi og Had i dennem aldrig kom;
 Udi Genfoldighed I med hinanden mages,
 Blant eders Kierlighed den gives og den tages,
 Som det Naturen bød udi Begyndelsen,
 For Kierlighed I strax faaer Kierlighed igien.
 Enddog Naturen her i eder ey indlivet
 Fornuftens Bid og Skiel, som den os haver givet,
 Fortryder ey derpaa, I smukke Faar og Lam,
 Den Fordeel gjør os tit stor Skade, Spot og Skam,
 Hvad hjælper vor Fornuft? kand den os vel forsvare,
 Mod Hiertets onde Lyst, som styrter os i Fare
 Og Ned saa mangen gang? Nej den forblinder ret
 Et Barn, ja en Drif Viin os den berøver Aet.

Vi liden Narfag har at rofe og at prife,
 Vor Klogskab og Fornuft, den fand os forud vife,
 Det Onde os skal fkee, det man fand ey undgaae,
 Er det en Trøft i Nød, at man den forud faae?

Fornuften gjør os viis, den veed os vel at føre,
 Den Faren vil forbi med Hest og Bogne fiøre,
 Men naar man meener beft, at Faren er forbi,
 Da er det mangen gang man fiddet midt deri.

Den veed os mæfterlig at mønftre og at plage,
 Og med Fortvivlelse en fattig Siæl at nage,
 Hvor Samvittighed den raaber altid Bee.
 Til alting figer ney, dog alting lader fkee.

Den til vor Skade tit vor vrangte Lyft adlyder,
 Og med ald Strengthed os vor beftte Gavn forbynder,
 Den Allerklogeste, imens hand er et Barn,
 Ald hans Fornuft da er kun Giekkeri og Skarn.

Naar hand den Alder naaer, at Udyd liflig smager,
 Fornuftens Hielp og Raad ham da kun lidt behager;
 Gad den ham ofte gjør af Livet fied og tret,
 Og, naar hand gammel er, faa mifter hand den flet.

Ney smukke Gaar og Lam, I maae os ey misunde
 Fornuftens ufle Brug; I har trofaste Hunde,
 Hvoraf I meere Hielp mod Ulven kunde faae,
 End vi af vor Fornuft mod Faren vendte maae.

Hvad andet har vi da vel frem for eder meere,
 Hvormed vi Narfag har at puffe og brave?
 Maa fkee vor Være Stand, vor Skionhed, Solv og Guld,
 Som vi har bundet tit med eders eget Uld.

Hvad hielper Høyhed os, Byrd, Blod og Vædel-Stamme,
 Ved hvilket mangen een i Hiertet fig maae Stamme,
 At Lyffens blinde Gunft ham det for intet gaf,
 Og hand fig ey gjør værd den mindfte Deel deraf.

Hvad

Hvad hielper Deylighed, dertil et ærligt Rygte?

See! begge Deele tit os give nok at frygte?

Den første falder for den mindste Febers Brand,

Den sidste for en Skielms og Løgners hvasse Tand.

Ney, Hønhed, Solv og Guld, Unseelse og Ære,

Forstand og Deylighed, og hvad det meer kand være,

Hvoraf man gjør sig til, det aldrig lignes fand

Bed eders Noelighed, og eders søde Stand.

Nu smukke Saar og Lam, saa gjører eder glade

Med Bækkens klare Vand, med Blomster, Løv og Blade,

J bedre Lykke har og Skiebne, end som vi,

Ja! havde vi Fornuft, vi levede som J.

SYLVIA tre Rys med Ære,

S Hendes Hyrde skyldig var,

Der hand kom dem at begjære,

Hun sig satte til Forsvar;

Men forgiæves man sig setter

Op mod Billighed og Skiel,

Heldst naar den, mod hvem man tretter,

Er en Ven, man under vel.

Første Rys med Magt hos hende

Hyrden tog udaf hans Krav,

SYLVIA de andre tvende

Selv godvillig hannem gav.

Hvad kiender Verden lit den Ting, man Døden kalder,

Vel siger mangan een, ham Døden overfalder;

Enddog den med ham selv af Moders Liv udkom,

Og med ham overalt i Verden sværmer om.

Ja i hans egen Krop hand Døden hos sig bærer,

Som Dag fra Dag hans Krop i Stykke viis fortærer,

Og, naar den ham har bragt udi hans sidste Nød,

Det, hand da kalder Død, er Enden paa hans Død.

Lima mordendo decorat 1690.

Jeg Verdens Daarlighed, jeg mangen Last og Lyde
 Beleer udi et Kiim, men hvad det vil udtyde
 Paa nogen ærlig Mand, gjør ham og mig fornær,
 Min Latter og mit Kiim er ingen meent i sær.

Aut insanit, aut Versus facit:

Paa Danske:

Enten er hand gal, eller hand gjør Vers.

Apelles fordum Tid, den Skilder uden lige,
 Af hvis konst-rige Haand ald Verden veed at sige,
 Sit Arbejd aldrig holdt fuldendt og ret i Skik,
 For hand en andens Dom derom at vide fik.
 Sin Table derfor hand paa Torvet ud lod sette,
 Og bag et Teppe stod, at lyde og at lette
 Paa dem som gik forbi, hvad de der dømte om,
 Og rettede sin Fæyl ved floge Folkes Dom.
 Men det var fordum Tid, det var de Gyldne-Dage,
 Da man i Verden lod sig Sandhed vel behage,
 Da hver mands Mund og Ord blev ført af Sandheds Vland
 Da hver Mand talede med Hierte i sin Haand.
 Den Tid er nu forbi, nu har vi andre Sæder,
 Nu kiendes Sandhed en i sine revne Klæder,
 For mange hundred' Aar af den, som Purpur bar,
 Og sad paa Dømers Stool, blev spurt hvad Sandhed var?
 Den kom vist ilde an, den fik vist nok at gjøre,
 Som sig i sin Bedrift nu ville lade føre
 Af hver Mands Ord og Dom, som vilde give agt
 Og sig forlade paa, alt hvad af Folk blev sagt.

Er nu vel Hof-Dreng til, om Hungeren ham plager,
 Naar hand af Senge staaer, sin Junker en bedrager,
 Og sværger paa sin Siæl, at Middag er forbi,
 At det er blæst til Bords, naar Kloffen staaer paa Ti.
 Hvad U-forsammenhed! og det for liden Baade,
 Og hvad! sig Hielpe-Løgn er værd at giøre Naade,
 Bar her en anden Løgn, som ingen Mand gjør Fred,
 Og os paa Verden dog tit vender op og need.
 Vor Tunge nu af Løgn, som Kirkens Fløj og Hane,
 Af Binden dreyes om, man lyver nu af Bane,
 Af Egenfindighed, for Klæder, Dø og Mad,
 For Hads og Venstabs Skyld, formaaer, jeg veed en hvad.
 Enhver sin Billie for Tungen lader raade,
 Saa mangel ondt Affect, saa mangel Lyve-Maade,
 Dermed ald Billighed i Skiel og Dom er fort,
 Det sorte bliver hvidt, det Hvide bliver sort.
 Saa mænd den en var Barn, som pleyede at lære,
 Man skulde intet troe, men tvivl om alting bære,
 Man skulde, var man flog, i tvivl om alting gaar,
 End ogsaa om en Ting, som man for Øyen saar.
 Enhver i Verden har et Hads og Venstabs Øye,
 Hvormed hand alting seer, Fornuften sig maae føye,
 Udi sit Skiel og Dom, og efter Øyet gaar,
 Om det end stær-blind var, og end saa bagvendt saar.
 Gjør ilde eller vel, enhver derom skal domme,
 Med Sandhed eller Løgn, skal laste, skal berømme,
 Det hand dog en forstaaer, som det ham falder ind,
 Og som hand bliver ført af et bedaaret Sind.
 Vil hand dig forud vel, og Venstabs for dig bærer,
 Du aldrig tvivle tør, hand jo din U-dyd ærer,
 I hvad du tager for, det er altsammen vel,
 Dindu din Fader selv og Moder slog ihjel.

Men er hand dig en god, tænk aldria saa at slippe,
 Hand paa et Skaldet Eg skal finde Haar at klippe,
 Og har hand Myndighed, saa er der Pokker i,
 Hver Hykler, der staaer hos, strax falder Manden bi.
 Kom nu Apelles hid, sin Tavle at udsette,
 Og efter hver Mands Dom sin Skildre Konst at rette,
 Hand hængde sig vel op; saa gjorde og vel fleer,
 Men ikke derfor jeg, thi jeg af saadant leer.
 Men dette Forsæt mig ret aldrig kom i Tanke,
 I Pikkelhærings Hat tre Hoveder at sanke,
 See! hver een Pølse har sit eget Pølse-Skind,
 Saa mange Hoveder, saa mange galne Sind.
 Jeg veed vel, ingen Mand fra sin Natur kand vige,
 En Slange og een Bi, som Doctoren vil sige,
 Forgift og Honning gjør udaf den samme Ur,
 Den smager Balden sødt, den smager Sukker suurt.
 Den sorte Morian, hand Trolden hvid afmaler,
 I vort Land tvert imod, naar man om Trolden taler,
 Man ham saa sort som Kull i begge Ender gjør,
 Paa Troldoms Farve dog os ingen sværge tør.
 De gamle Romere, de havde deres Sæder,
 Og deres egen Skif; alt hvad fra andre Stæder,
 Om andres Skif og Brug i Rom blev hørt og sagt,
 Man for Barbarisk holt, med Spot og med Foragt.
 Hver Handverks-Mand her er, sit eget Haandverk priser,
 Og for en anden Konst Foragt og Had udviser,
 En Ube som en Dyd sin nogen Røv anseer,
 Og paa sin Ube-viis af Rævens Rompe leer.
 Hvad slags Handtering du i Verden foretager,
 Tænk, at der findes den, som saadant en behager,
 Ja, hvad om nogen vel saa u-forstammed var,
 Alt kalde offentlig den, der gjør Vers, en Nar.

Den der gjør Vers, en Nar? hold, hold min Ven, lic sagte!

Den Nar er alt for plomp! For nogen saa foragte
Den ædle Riime-Kunst, og gjøre den til Spot,
Som dog i Verden har fortient saa meget got.

Som manges Konge selv tilsteder, om hans Vre,
Og hans Bedristers Roos for alle Mand at bære,
Et trofast Vidnesbyrd, ja, saasom en Herold
Hans Navn at brede ud paa Jordens runde Bold.

Har noget u-vant Kree vel Tænderne saa skarpe,
Alt det paa Phœbi Luth, paa Phœbi egen Harpe
For skikere nogen Streng? er nogen Rotte til,
Som Tanden vove tør imod det gyldne Spil?
Er Verden da saa dum, at man en Døsmer finder,
Der saa bespottede tør de lærde Sang-Gudinder?
Som fostrer op med Gliid, ald Verden til stor Gavn,
De ædle Dyder selv i deres søde Favn.

Ja mænd, min kære Ven, man saadant ey betragter,
Enhver, som for er sagt, bespottet og foragter
Alt hvad en anden gjør, og intet taale vil
I Verden, uden det hand selv sig tager til.

Hvo Riime-Konst ey kand, hand Riime-Konst foragter,
Og den til Skoe-vist gjør med spodske Ord og Sagter,
Ja hand de Muser selv ved deres Binge-Been
Bortskæber, og dem slet Ragstryger hver og een.

Som Riige-Bodel hand dem vidsker og dem qvister,
Ja med en Ulsen-Rieft, som Samson de Philister,
Hand alt den Synge-Chor til døde slet vil slaae.
Hand Skindet dertil med vil af Poeten slaae.

Tænk først affæld, min Ven, at man i Verden finder
Saa manges Plumprian, saa manges Borstenbinder
Som og vil snakke med, skönt alt, det hand har lært,
Alt det hand kand og veed, er ikke værd en Vært.

Hand

Hand med tre Ord Latin enhver Poet vil dræbe,
 Hand gamle Mestres selv af Graven ud tør slæbe,
 Og vil ham dutte paa, at det hans Meening var,
 At hvo som digter Vers, hand er forvist en Nar.

Men om den lærde Mand det havde fundet drømme
 En Døsmer om hands Ord saa bagvendt skulle dømmes,
 Hand havde uden Tvivl forbødet sligt et Drog,
 At lige i hans Bog, at tale i hans Sprog.

Naar Bonden sig en Soe til Rokke-Pige fæster,
 Det bliver ikke got for ham og for hans Giæster,
 Hand maae vist vendte sig, hand skiden Suppe faaer,
 Thi Soen kaager op, som Soen det forstaaer.

Man til en Døsmer fand de bedste Urter tage,
 Og kaage ham en Ret, som ham ey vel skal smage,
 Men lad ham komme hid, og høre engang til,
 Hvad jeg ham derimod igien fortælle vil.

Apollo vilde sig engang ret lystig giøre,
 Og efter bedste Konst, sin Harpe lade høre,
 Det siges, at det var hans Daphne til Behag,
 At ære hendes Fæst og hendes Fødsels-Dag.

Men som den Gud nu sad med alle ni Gudinder,
 I fulde Siunge-Chor, et Ufsen, som man finder
 Endnu desværre! Fleer, kom til den samme Sted,
 Og Fanden reed det Dyr, det ville siunge med.

Det skød ret som en Troid, sin Esels Hals at prøve,
 Og gjorde med sin Skraal de Sang-Gudinder døve,
 Enddog Apollo selv med Tacten stod dem bi,
 De maatte give tabt, og tie alle Ni.

Det gandske Siunge-Chor var nær forstorred blevet,
 Det staaer saa sandelig i Spende-Bøger skrevet,
 Fru Clio skreeg sig hees, Melpomene opstod,
 Og kaste Fløyten ned, hen ved Euterpis Fod.

Thalia færdig var af Brede snart at revne;
Enhver af dem blev vred, og bad Apollo hevne
Den Spot paa dette Dyr, og skyde det ihjel;
Sig Velsvurrenhed fortiente det jo vel.

Skal da, saa sagde de, et Åsen sig indmænge
I Gunders Sang og Spill, og døve alle Streng
Paa Cither og paa Luth? skal man en holde Styr
Paa sligt et næse-viist og uforhammed Dyr?

Fik Mysias dog Skam og Huden maatte miste
Allerødeste fordi den Plumprian en vidste
At gjøre ret Forskiel paa Harpens søde Klang,
Og paa hans heese Rør og Sække-Pibe-Sang?

Apollo sagde: Ney! det var kun Tid at svilde,
At straffe sligt et Beest, hand det en dræbe vilde,
For det sig en forstod paa Musers søde Spil,
Et Åsen sagde hand, er jo en skabt dertil.

Dets Dren sidde skievt, men jeg dem snart vil rette,
Og med Bønsfærdighed lit meere til dem sette,
Dermed det Åsen strax to lange Dren fik,
Dermed det Åsen og sin Bey ad Skoven gif.

Men skiont Apollo selv et Væsel tusind gange
Dets Dren satte ret, og gjorde dem saa lange,
Et Væsel fand endnu en faae i sin Forstand,
At Musers søde Sang Forlystning give fand.

Hos Muser det igien den samme Velkom finder,
Actæon fordum fandt hos nogen Jagt-Gudinder,
Om det en strax faaer Horn, det paa sin Væsel's Huud,
Faaer manges Strippe fuld af Musers Cammer-Luud.

Hvo siger mig engang! hvad Nattergalen skader?
Hvorfor en Nattergal et Åsen dog saa hader,
Hvorfor den lille Fugl har saadan Brede kast
Paa dette store Beest og fludder-øret Gast.

Man om dets Marsag ey har stort behov at lede,
See! naar den lille Fugl, den sidder paa sin Neede,
Alt vogte sine Væg for Uveyr, Blæst og Kuld,
Saa kommer Usenet, og støder den omkuld.

Det lede Beest sin Hud og Væsel-Dren skaver
Op til den svage Bust, saa hver en Green den raver,
Saa Rede, Unger, Væg, og alting falder ned,
Det gjør den arme Fugl paa Usenet saa vred.

Det veed den lille Fugl paa sin Maneer at hevne,
Den Usenet igien betaler efter Evne,
Den nopper det igien med Næbbets skarpe Tang,
Saa det maae blive galt og bister mangel gang.

Den pikker det saa digt i Dren, Flabb og Næse,
Saa Usenet af Bee tidt puste maae og blæse,
Hvor Beestet allermest af Hug og Skab er saar,
Der pikker Fuglen mest, og Hevn paa Dyret faar.

Saa søder Hevnen da, og kand vel ofte give,
Poeten Pen i Haand, et Usen at beskrive,
Saa hver Mand derved kand dets lange Dren see,
Og mangel Mydas med bespottet og bele.

Det derfor Usenet langt bedre var at tie,
Ja mangel Grobian langt heller skulle bie
Med sine spodske Ord og med sin Væsel's Dom,
Indtil hand fik Forstand, paa det hand snakker om.

En fattig Karl engang et Epigramma gjorde,
Og til Kong Frands det lod levere over Borde,
Den Konge mueltat selv i Konsten færdig var,
Og saa som andre fleer for hende Venskab bar.

Ehi negtede hand ey imod det Vers at tage,
Men læsde derudi, og lod sig det behage,
Og som en Søbe-Kaal da just for hannem stod,
Saa aad hand og deraf, maa skee den var og god.

Hver

Hver Skæefuld Kaal hand tog, hand sagde med det samme:
Saamen! saamen! det er et herligt Epigramma!

Det Epigramma er det beste, jeg har haft,
Det Epigramma har sin rette Saft og Kraft.

Der var den samme gang ved Bordet og tilstæde
Vor Landsbys Junker Madcz, at drikke og at æde,
Det var hans største Konst, hand Dren, Saar og Sviin
At feede vel forstod, mens ey et Ord Latin.

Hand ikke Bog-lærd var, og ingen derpaa anker,
Men see den fromme Mand, hand kom her i de Tanker
Enddog hand skød dermed langt fra det rette Maal,
At Epigramma var et got Fad Søbe-Kaal.

Den første Dag derpaa hand ville gasterere,
Og Kongen i sit Huus med andre fleer tractere,
Et got Fad Søbe-Kaal ham syntes allerbest,
Blant anden lækker Mad at sette for hans Giest.

Sin Frue derfor hand og bad et Epigramme
At lade lave til, og vel see til at ramme
Den samme Smag derpaa, som Kongens egen Kof,
Thi var den Ræt kun god, saa var det hannem nok.

Det Epigramma hand fornemmeligen vilde,
Det skulde være got til dette store Gilde,
Hun skulde vel see til det sit sin rette Smag,
I Epigramme fandt den Herre stor Behag.

Hun spurde: hvad det var? og, hvad det skulle være?
Ey Kone, sagde hand, du intet Got vil lære,
At hvad du veedst det er at prikke med en Naal,
Viid, Epigramme er et got Fad Søbe-Kaal.

Nu vel, min hierte Mand, det kunde jeg ey giette,
Jeg fand jo ey Latin, jeg selv med Jomfrue Mette,
Det beste mueligt er, den Kaal vil lave til,
Jeg Kongens egen Kof fra Slottet hente vil.

Saa sagt, saa ogsaa giort, og fortelig at sige,
 Kong Frandtz hand kom til Bords, og andre fleer tillige,
 Et stort Fad Søbe-Kaal kom ogsaa til den Fæst,
 Dog aad hand en deraf, enddog det stod ham næst.
 Vor Junker det fortrød, thi bad hand vel saa sage,
 At Kongen vilde dog det Epigramma smage,
 Thi det var saare got, hans egen Mester Cort
 Hand havde med stor Flid det Epigramma giort.
 Hand hørde dog i Gaar, da hand til Taffel sviste,
 Hvordan Hans Majestæt et Epigramme priste,
 Og aad saavel deraf, frem for den anden Mad,
 Thi havde hand for ham og her bestilt et Fad.
 Hvad Kongen tænkte nu, og hvad de andre tænkte,
 Som vare med til Bords, om de vor Junker stænkte
 Den Faut hand her begik, det let at giette er,
 Jeg derfor en derom vil meere tale her.
 Men det er engang vist, og ingen nægter dette,
 Om Mads bespotted blev, da skeede det med rette,
 At hand sig saadant lod formaae af Overmod,
 At tage i sin Mund det Ord, hand en forstod.
 Thi havde hand sin Kaal kun ladet Kaal forblive,
 Og ladt Poeten selv sit Epigramme skrive,
 Hans Grovhed havde vel i Stillehed gaaed hen,
 Foruden nu at gaae i andres Mund og Pen.
 Al flig en Grovhed da det mangengang sig hender,
 At Folk en Søbe-Kaal for Epigramme kiender,
 Ja, at en god Poet med største Haanhed maa
 Blant Koffe-Drenges Tall dertil opskrevet staae.
 Hvad derfor, skal man da vel aldrig meere sluge?
 Skal hver en Mula da vel derfor Mund og Tunge
 Paa Timen binde til? for mig, jeg meener, ney,
 Lad Alsenet og Madtz kun drive deres Bey.

Jeg dem da begge vil til Stald og Mødding sende,
Jeg til et andet slags Philister mig vil vende,
Som ikke regnes vil blant grove Væsters Flok,
Og dog Poeten gjør hans Hoved krused nok.

Har du vel seet en Mand, som er til hvert et Dre
I ti Bestillinger, saa hand har meer at giøre
End hand forrette kand, om ham i hver en Haand
Og hver en Finger sad en dobbelt Viisdoms Aand.
Hand om Apollo selv ald Verden vil indbilde,
Hand som en Spillemand til Bondens Øll og Gilde,
Med Keylen paa sin Ryg i Landet gaaer omkring,
Og aldrig dygtig er til nogen Verdens Ting.
De Muser hver og een, de lærde Sana-Gudinder,
I Landet løber om, som sorte Tarter-Qvinder,
De drive deres Tid i Orkesløshed hen,
Saa gjør og hver Poet, som er de Musers Ben.
Deslige lumpe Folk til intet andet tienne,
End til at giøre Vers, og til at trykke Pennen,
Men hand, hand er en Mand; thi det sla selv forstaaer,
En andens Ringhed gjør, hand selv ald Prisen faaer.
Men tænk om samme har kun lidet at forrette,
Det ey er deres Skyld, det kunde hand vel giette,
Det staaer nu og derhen, om ingen tiene kand
Til noget uden hand, udi det gandske Land.
Saamæn formeener hand, at ingen kand bestille
Det samme som hand gjør, har hand den Stoltheds Grille;
Alt Landets Gavn og Tarv derved forfremmed blev,
Om hand i Jylland gik, og Horse Ploven drev.
Da maa ham Orimene hans Pande mægtig plage,
Da er det arme Land jo meget at beklage,
Jo! jo! der er vel een, ja flere i vort Land,
Som fører i sin Haand en Pen saavel som hand.

Som har den ført tilforn, og ført den, som hand burde,
 Til Landets Tieneste, enddog man den en smurde
 Med mange Tønder Smør, Makreel og Trunhiems Sild,
 Som gjør os manges Pen saa saare giev og gild.

Men om man skulde nu enhver til noget bruge,
 Hvor gik det da med ham, som eene vil opsluge
 Ald Magt og Myndighed, og alting giøre vil,
 Hvorover manges gang Huusbonden setter til.

Det var en heller got, at hver Mand skulde giøre
 En Ting og en Bedrift; Mey, een maa Plougen fiøre,
 En anden holde paa, ja Studen drage maae,
 Om man til Høstens Tid skal Korn i Læden faae.

Seet til hans egen Krop, hvert Lem, der paa ham hænger
 Sin egen Gierning har, hand nu til dette trænger,
 Nu trænger hand til det, med Foeden maa hand gaae,
 Med Dyet maa hand see, med Hiernen mig forstaae.

Hand vil hans Foed, hans Haand ja derfor en bortkaste,
 Fordi den en kand see, hvi vil hand sig formaste
 Og spotte Riime-Konst? den er jo og et Lem,
 Som manges Ulger gjør til Dydens Sød beqvem.

Men dog gaaer Manden hen, og kaster under Bænke,
 Det lærde Siunge-Chor; hvo skulde saadant tænke
 Om sligen høy lærd Mand, hand som blant lærde Folf
 Vil stedse holdes for ald Viisdoms beste Tolf?

Hand som man altid seer at spytte, hærke, hofte
 Og spyte Latine ud, saa man og tidt med Kofte
 Maa feye efter ham, thi tænk, det gik ham galt,
 Om hand en fik det ud, hand let deri blev qvalt.

Hand som saa efter Konst sin Tale veed at føre,
 Saa man hans Videnskab i alle Tina skal høre,
 Hvor hand paa Helicon er fyndig overalt,
 Ret som det rare Tøy paa Timen ham indfalt.

Det

Det hand dog her og der i Bøger først opsnager,
Og siden Læylighed ved Haaret hertil drager,
Alt faae det for en Dag, og enen Løddel meer
Alt samme Bøger veed, hvoraf hver Musa leer.

Hand som til hvert et Ord, sit, saasom Plato siger,
Paa Tungen altid har, ret som Platonis Piger,
Hans Amme og hans Kudsk, en kunde hver og een
Vel ogsaa have sagt en Ting, som er gemeen.

Hvo Skulde det vel troe, og sig en let bedrage,
Og tænke at en Mand, som gior sig slig Umage
For at indbilde Folk, at hand er saare lærde,
Jo Skulde Musene og holde Lære værd.

Men see! min fiære Ven, see Sygen her i stikker,
Alt denne lærde Mand de Musen saa beklikker,
Det gior hand en fordi, at hand jo gierne faae
Hand kunde deres Gunst og deres Venkab faae.

Men for Apollo ham dertil for plump har fundet,
Alt tages i hans Løgn; derpaa er Sagen grundet,
Det sidste den Phantast sig hos Parnassi Gud
Bed Riim og Sang gav an, da blev hand hujet ud.

Men hand, som gior os viis, Apollo tygger Penne,
Og til at tygge Folk hans Riaster lader tienne;
Hvad, om Apollo vel en Karv og sviglig Pen
Paa Helicon befoel, at tygge ham igien.

Dog nej, Apollo ham kand vel utygget lade;
Thi see, hand finder fleer, som Vers til Døden hade,
Kandst du vel giætte hvo? enhver som seer sin Bøyl
Udi et syndigt Vers, ret saasom i et Speyl.

Hvo Panden skurved har, hand sig ved Spenlet skammer,
Naar man blandt Hunde slaaer, den Hund som Steenen rammer
Hand skriger strax paa stand, en ond Samvittighed
Den duer saare lidt at røre meget ved.

Rom

Rom hid! Apelles, kom! med Pensel og med Kamme,
 Afmael os Daarlighed, og lær den, sig at Kamme,
 Mael af det smukke Syn, en gammel Abekat,
 Udflødt i guult og grønt, med Fiere paa sin Hat.

Mael os en Næse af, velindslagt med Rubiner,
 En Brud paa hundred' Aar med Jomfrue Liskens Miner,
 Behengt med Pande-Haar, med guul og grønne Baand,
 En Bonde-Plager med en krum og beeged Haand;

Mael af en modig Præst; mael af en beldet Pave!
 En lang Frankosk Perryk, hængt paa en Pibe-Krave;
 En Binge-Kiortel til syv Favne bred og viid,
 Opfyldt med Gierrighed, Lagn, Utugt, Had og Mlid.

Mael os en Gierrig af med Siæl og Sind i Tassen,
 En Hanrej med sin Hat, en Bærme-Soe med Glasken,
 Leg ald den Glid derpaa, som Konsten best formaaer,
 Dit Skilderi du snart med Dynd befikked faaer.

Den som for Penge-Sorg om Natten ey kand sove,
 Som mangt et Tyverie, ja Kirke-Ran tør vove,
 Den som i Hore-Huus ud fra sin Kone gaaer,
 Og sidder Natten ud, med Skioen ved sit Laar.

Den som paa andres Hals til Vren op vil stige,
 Og meener ingen Mand i Verden er ham lige,
 Skiont hand af Skioens Røv, ret som en Pade-Hat,
 Af Uhumskhed og Dynd opvorte først i Nat.

Den som hver Bede-Dag af Kirken udebliver,
 Og kommer hand derind, sin Spot med Guds-Ord driver
 Den, som i Kirken gaaer, hver Morgen Kloffen sem,
 Og gaaer en Judas did, en Phariseer hiem.

Den, som med Hyklerie en andens Uldyd ærer,
 Den som hevngierrig er, og Had til Døden bærer,
 Den, som tilbetler sig en Titul og en Rang,
 Og er en Kofte-Dreng, en Dre mangel gang.

Den

Den, som opvæder flet forladte Børn og Enker;
 Som sælger Lov og Dom, sin Herres Guds bortskienker;
 Og bringer med hans Gunst, hans Tyve i Credit,
 Den, som sig gjør til Rat til Hove for Profit.

Den, som sit eget Huus med Ufornuft regierer,
 Som med sin Overdaad sit Guds for-distelerer,
 Og saa ad Skaane gaaer, som lever Dag og Nat
 Ved Konen i sit Huus, som Hunden med en Kat.

En skiden Bærme-Soe, som Flasken veed at tømme,
 En giftig Sgaldre-Sæk, som ofte seer i Drømme
 Hvad Naboe-Konen gjør, og hende stryger ud,
 Saa hun ey meere har heel Pille paa sin Hud.

En sminked Rippe-Gied, en Gast som ved at krone
 Sin Mand, som det sig bør, en bandsat arrig Kone!
 Som jager med sin Mund og med sit stemme Sind
 Sin Mand af Huuset ud, ja af sit eget Skind.

See! den med andre fleer, naar de med deres Dyder
 Og deres skionne Tugt, som dennem ziirlig pryder
 I Riimet faaer at see, da veed vor Herre best
 Hvor bet Poeten gaaer, og hvor hand faaer sin Rest.

Da gaaer man paa ham løs, og skierer ham hans Klæder,
 Og toer ham Hovedet, saa hand sig lidet glæder,
 Ved sig en Luud og Tvet; da hidder det om ham:
 Korsfæste ham den Skielm, det hand faae Last og Skam.

Skal man af den Bejan og Ludring det vel taale,
 At hand got Folkes Fejl ved Allen skal udmaale,
 Det jo Pasqviller er og Skandskrift, hvad hand gjør,
 Er her ey Straf for den, som saadant vove tør.

Og dette er en Klif, som Avind paa ham kaster,
 Hand nævner ingen Mand, alleene Mandens Laster,
 Og det langt bedre var, om man ham vilde troe
 At den, som skiden er, gik hen, sin Huud at toe.

Langt bedre var det vist for mangen Sladder-Taske,
 Som nok paa andre har at bøge og at vaske,
 Alt hun sin egen Siæl med mangen Uldyds Plæt
 Beklikket og besat, i Tide gav i Tvæt;
 Men det forgiæves er, man for den Døde svinger,
 Enhver sin egen Lyst som Aben sine Unger,
 Jonde Lysters Favn omarmer og har fæst,
 Og ikke taale kand, den nogen kommer nær.
 Men andre Folkes Fæyl, dem vil man gierne høre,
 Dertil udlaaner man med Villighed sit Øre,
 Der horer hver Mand paa, med Andagt og med Lyst,
 Ja Hiertet selv derved os hopper i vort Bynst.
 Frue Trine gammel er, og intet meere duer
 Til Amors Elske-Spill; thi naar hun sig beskuer,
 I hendes gyldne Speyl, hun selv da bliver vaer,
 Alt hun af Tienesten sit Pas og Afstæed har.
 Naar hun vor Sogne Præst i Kirken horer tale,
 Om Lovens Sielte Bud, og for os at afmale,
 Den Skjøge Dalila med Samson i sit Skied,
 Den Tale hende er ret saasom Sukker sed.
 Tænk, hvad en Hiertens Trøst, at Læsten er en Lyde,
 Alt Herren i sin Lov den lader saa forbyde,
 At høre, naar man selv en duer meer dertil,
 Hvad Straf der følger paa det søde Læste-Spil.
 Den Prædiken hun veed at huske og at rose,
 Den hende tiene maa til mangen Streg og Glose
 Mod den, som dog dertil en andet tit har brudt,
 End at man en som hun af Venus er for skudt.
 Alt det den Præst har vidst af Dalila at sige,
 Hun det udtyder strax paa hver en ærlig Pige,
 Som en har hendes Gunst, og paa hver Kone til,
 Som, naar hun piber op, strax ikke danke vil.

Men

Men om den samme Præst hand kommer for Ulykke,
Paa Trines egen Fæyl, paa hendes Byld at trykke,
Alt røre det som hun sig skyldig kiender i,
Had, Avind, Gierrighed, Løgn og Bagvaskeri.

Saa sover Fruen strax, og hænger med sit Dre,
Hun har den gandske Nat saameget haft at giøre,
Thi see! der kommen var en Muus i hendes Seng,
Som gnavede dertil paa hendes Klokke-Streng.

Men i sit Hierte hun forbander Præst og Klokker,
Om det til hende stod, da fik vist Præsten pokker,
Hun ønsker ved sig selv af hendes Hiertes Grund,
Guld give, du varst dum, du sorte Sladder-Mund.

Hun i det gandske Mar den Præst en meer skal nævne,
Foruden naar hun fand med Løgn sig paa ham hævne,
Hand prædiker kun slet, for høyt, for kort, for sagt,
Er gierrig, er for stolt, og har formegen Prag.

Saaer Præsten sligen Løn, som Uldyd dog bor straffe,
Hvad vil Poeten faae, som intet har at skaffe
Med andres Last og Fæyl, at sette den paa Blok,
Endskjønt hand siger sandt, det er dog ikke nok.

Vist er det ikke nok, hvo altid slaer Sanden,
Hand faaer et brudet Skind, ja Skam dertil paa Panden,
Den fromme Orpheus selv, fordi hand sagde sandt,
En ond og bitter Død blant fulde Koner fandt.

Den Mand hand vidste saa sin søde Luth at røre,
Alt siunge saa dertil, saa hvo ham fik at høre,
Ham maatte have kjær; hand med sin Sang og Spil
Indtog de vilde Dyr, ja Træ og Steen dertil.

Naar hand sig satte ned at siunge og at spille,
Man saae hver Dyr, der var, hos ham sig at indstille,
Ja hvert et Træ der stod og grønte runden om,
Forlod sit gamle Stæd, og hen til Manden kom.

Hand funde med sin Luth hos Fanden Venſkab finde,
 Og midt i Helvede Hr. Pluto dermed vinde,
 Dertil Proſerpina, den Herres unge Brud,
 Saa hand ſin Kones Liig af Helvede fik ud.

Men der den Mand kom til paa Sandheds Streng at røre,
 Det klingede ey vel i fulde Koners Dre,
 Det koſtede hans Liv; men hvordan det gik til,
 Jeg det en anden Gang os og fortælle vil.

Men det er Sandheds Løn, det har man ſig at vente
 For Niim og Synge-Konſt, det er Poeters Rente,
 Som bliver ham betalt til vis Termin og Tid,
 Thi Hoved-Solen ſelv, er lutter Had og Rid.

Saa blev den Mand ifkun betalt af fulde Qvinder,
 Saa gik det hen endda; men ſee! min Ven, man finder,
 Man finder meer end een, ſom kalder ſig en Mand,
 Som dog en Kiærlinger, ſaa giev, ſom findes fand.
 Og om hand vor Poet ey ſtrar i ſtykker ſlider,
 Som det med Orpheus ſkeer; thi Loven det ey liden,
 Hand gior dog Mandens Navn og Være mangt et Saar,
 Saa hand omſider Kraft og dødt Kiød deri faar.
 Hand med ſin Kiærling-Snak, Poeten ſaa tilreder,
 Saa Manden efter Brød i Uſken ofte leder,
 Saa hand med Spot og Spee, maa ſplitter negen gaae,
 Og med ſin Hat i Haand for hver Bernhytter ſtaaе.
 Derbeden ærlig Mand maae vel affkrekked blive,
 Fra mangel nyttig Digt; ſaa den der vilde ſkrive,
 Sit Føde-Land til Gavn, maae deraf blive fed,
 Og mangel Gang gaae hen ſit Pund at grave ned.
 Enddog Parnaſſi Gud ham ſelv til Urbehd kalder,
 Ham Pennen dog ſaa giev og let i Haanden falder,
 Som Aaren falder den der ſidder ſmiddeſt faſt,
 Paa Solymans Gallej op til den ſtore Maſt.

Ja hand sig skammelig til Døde slet maa sørge,
 Og af Fortvivlelse sig ofte selv adspørge:
 Hvad Pokker seer du dog at du den gyldne Tid,
 Saa spilder paa det Riim, som ey er værd en Hvid.
 Var det ey bedre gjort, at du gik hen at sove,
 Ja at du saaeft dig om, at du kom og til Hove,
 Og i et Forgemaal en Skorsteens-Pille blev,
 Og Tiden med Trompin og Zippel-Pelsk fordrev.
 Der kunde du som fleer, imens vort Herskab spiser,
 Om allehaande Nytt, og udenlands Uviser,
 Om Krig, og Fred, og Bal, og andet holde Snak,
 Nu mod enhver der staaer anbyde Snuf-Tobak.
 Nu? Con Licenoia det hos en anden tage,
 Nu efter Moden ret Parykken slaae tilbage,
 Med en Monfrere nu frem og tilbage gaae,
 Nu paa det eene Been, nu paa det andet staae.
 Her faae en Compliment, og der en anden giøre,
 Og det Frankosk og Tysk for hver Mand lader høre,
 Ja for Hr. Ober-Raad, og for Hans Excellenz,
 Med Stierne paa sit Bryst aflegge Reverentz,
 Enddog hand seer det ey, det dog slet intet skader,
 For andre, som staaer hos, det dog saa artigt lader,
 De tænke hver og een du vel med ham est kiendt,
 Og at hand efter dig, vel mueligt, Bud har sendt.
 Dernæst gaaer her og der, for Snylte-Giest at spise,
 Og hver en Ret der staaer, Oll, Biin og Glasfe prise,
 Aldrig Opvartning er, enhver som vil forstaae
 At leve, som hand bor, det ikke glemme maae.
 Derfra med Junker Hans, en Passadies at spille,
 Og med en Doblers Træk, en Spiller brav at drille,
 Nu hen en Bold at slaae, om du est vel til Beens,
 Nu hen til Jörgensen, til Wörmers og til Lehns.

Et got Glas Gaudium med Sukker i at drikke,
Om du har Lykt dertil? og smager det dig ikke,
Hen til Madame Krat, hvor altid Selskab er,
Og tager meget vel, og høfligt mod enhver.

Der har man Tids-Fordriv, man svinger, snakker, spiller,
Vor Claus for Greibes Skyld, et Gæstebud anstiller,
Her høves skøn Musik, her dantes en Ballet,
Her leges Lanterlej, Alomber og Piquet.

I Morgen kunde du det samme foretage,
See! hvilken herlig Ting, og Hjertens skionne Dage,
Du kom omsider vel paa et og anden Sted,
Hvor du maaſkee og fandt din Lykke giort dermed.

Var det en bedre giort, var det en større Vre,
End to par lumvne Ord udi et Riim at lære,
At danke Neje-Danz, og gaae paa Table-Tour,
Imens din Lykke staaer, og bliver Raase-suur.

Var det en bedre giort, du var en Bisse-Kremmer,
At du løb Landet om, og solgte Baand og Remmer,
At du en Boed slog op, og med Nvaksalver-Snak,
Stod midt paa Gammel-Torv og solgte Teriak?

At du en Doctor var, en Doctor uden Lige,
Som i Stif-Betkenet med Undagt kunde lige,
Forſkrive en Recept, forbyde Riød og Gist,
Og sige med stor Konst, den Syge en er frist.

Ja! at du havde lært en Bonde ret at plage,
Med Bondens bestie Meel, at meele brav din Rage,
Og mangan vakker Stud, med Hovpe, Ro, og Soe,
For Fæste, Fæld og Gield udtage af hans Boe.

Ja, at du havde lært, til Tings at gaae i Rette,
Paa Ting-Studs faare Viis et Indleg at opsette,
Og gjøre ret af krumt, og Landsens Lov til Meen,
En Sag som skiden er, med Tungen gjøre reen.

Ja,

Ja, at du havde lært Øyfferer ret at faage,
 At drene Piller net, at presse Fit af Snaage,
 Alt selge Hunde-Skarn ved Lod og ved Dvintin,
 Og vrendte Pindsviin til paa Grædsk og paa Latin.

Ja! at du havde søgt en gammel Moders Grunker,
 At du bag hendes Køb var bleven til en Junker,
 Der er jo meer end een, som trænger til en Mand,
 Som kand en fattig Karl og sette vel i Stand.

Var det ey bedre giort, i Steden for at rime,
 Og staae paa Hungers Stald, opbunden i en Grime,
 Alt du tog noget for, som gav dig Kied og Brød,
 Nye Klæder paa din Krop, og Smør udi din Brød?

Saa kunde du som fleer nu i Carossen age,
 Da du nu gaaer til Koeds, og maa dig lade jage
 Paa Gaderne i Dynd, og i en Rendessteen,
 Alf Madzes Brygger Vogn til midt paa dine Been.

Saa kunde du som fleer med Silke-Klæder bramme,
 I den Sted du dig for din Rappe nu maa skamme,
 Som saa forpialtet er, saa bar af Tidens Slid,
 Saa mangen Luus derpaa kand løbe og staae Skrid.

Saa maa den arme Mand sig med Bekymring bryde,
 Og sin Studering slet og store Sveed fortryde,
 Ja bande hver en Dag, og hver en vaagen Nat,
 Hand med sin Helbred tidt ved Bogen til har sat.

Hand kunde sig dermed dog trøste nogenlunde,
 At en Mœcenas dog i Verden findes kunde,
 Som var Poetens Ven, som Konsten sig antog,
 Og af Elendighed den arme Mand uddrog.

Men hvor i Verden er Mœcenas nu at finde?
 Og tænker du, min Ven, Mœcenas staaer paa Vinde?
 Ney! ney! hand alt er død, hand ligger i hans Grav,
 Thi man den arme Mand med raadue Vers forgav.

Den

Den gode fromme Mand, hand var i gamle Tider
 Poeternes Patron, men see! hvor Fanden rider
 En ubetænkksom Gæst, naar det ham en forslaaer,
 Til Maade ret at bløer sin Kaal imens den staaer.
 Men med for plump en Haand den rykker op med Nøde,
 Og paa et Øyeblik forspilder alt det Gode,
 Hand kunde vendt sig deraf i Hungers Trang,
 Hvor mangt et got Fad Kaal hand mister mangen gang.
 En Bonde var engang begaved med en Høne,
 Som gjorde skionne Æg, de Æg jeg kalder skionne
 Med Billighed og Skiel; thi Skalden den var fuld,
 Ja fuld, ret som et Æg, udaf det fiine Guld.
 Hver Æg fra Hønen kom, hvert Æg den Høne gjorde,
 Var af det fiine Guld: Vor Bonde-Mand en torde,
 For noget Verdsens Barn det gjøre aabenbar,
 Hvor skion en Riigdoms Skat udi hans Eje var.
 Thi hand sig frygtede for Foged og for Skriver,
 Som Skindet for et Æg af Bonden ofte river,
 Ja og for Præsten med, som ingen bande tør,
 Snart nægte Deel udi hvert Æg, hans Høne gjør.
 Thi vilde Manden sig for ingen aabenbare,
 Men tog med største Flid paa Ægge-Hønen vare,
 Som paa sit eget Barn, thi, see! hand vidste vel,
 Paa Guld og Ægge-Mad er megen stor Forstiel.
 Den Bonde kom sig brav, hand tog sig gode Dage,
 Lod andre Bønder sig med Høve-Arbeyd plage,
 Hand Fogden Penge gav, for Æt og Hoveri,
 Og sig en Trøye fik af beste Bommersti.
 Hand hver en Dag der kom, i Kroen gif at drikke
 Godt Fire Dalers Øll, hand fandt udi sin Fiske
 Nok at betale med; thi den var aldrig tom,
 Hans Skat var altid klar, naar Exeqverer kom.

See!

See! hvad en herlig Ting! en herlig Egge-Høne,
 Om denne Mand derpaa ret havde fundet Skønne,
 Men denne Giek med Eg en Kand fornøye sig,
 Hand strax med ald Magt vil paa eengang være rig.
 Hand tænker ved sig selv, hand i Gallop vil fiøre,
 Den Høne er ham dog for langsom i at giøre,
 Hun gaar og giør ham knap et Eg hver Maaned's Dag,
 I denne Langsomhed hand har kun lit Behag.
 Hand af den Hønes Liv paa engang ud vil tage
 Ald Guld det som hun har, og ikke gaa og rage
 I Høet efter den, saa mangen Time lang,
 Da hand dog finder Skarn for Guld det mangen Gang.
 Naar hand ald Guld det faar, som Hønen har at bære,
 Som maa forvist en Klump som Bagger-Ovnen være,
 Saa vil hand paa hans Siæl vist blive til en Mand,
 Saa giev som være Kand i gandske Sicellands Land.
 Saa vil hand ikke meer sin Huusbond vorned være,
 Men fiøre sig slet fri, saa skal ham Fogden ære,
 Og ham i Gildet først for Smedden drikke til,
 Den Smid hand da ey meer i Gildet vige vil.
 Saa vil hand sig med Lyst om Sommer-Tiden rylte
 Paa mangt et godt Læs Høe, ja æde Sviine-Sylte,
 Sød Grød og Berge-Fisk, og due den i Smør,
 Som Præsten ved sit Bord og Kiøbstæd-Manden giør.
 Slig selv indbildet Lyst ham Hiertet saa indtager,
 Ham Grød og Bergefisk forud saa lekker smager,
 Saa Manden sig dermed ey længre bare kand,
 Alt hver en Tand hand har jo løber ham i Vand.
 Dermed hand Hovedet strax skierer af sin Hønne,
 Men alt det Guld hand faar er ikke værd en Bønne,
 Den arme stakkels Mand, det ham ret ilde gif,
 Hand i den Hønes Nøe en Pokkers Næse fik.

Udi den Hønes Liv ey andet var at finde,
 End som i andres Høns, hand hver en Tarm og Hinde,
 Ja Egg-Posen til, skar vel saa smaalig ov,
 Men ey en Pille Guld hand fandt i Hønen's Krop.
 Her staar den Mand som Mads, hand floer sig bag sit Dre,
 At hand sig saadan lod af Gierrighed forføre,
 Hand onsker ved sig selv, at hand sin Finger nu,
 I den Sted havde brødt i Hønen's Nø i tu.
 Der ligger ald hans Haab, og selv indbildte Glæde,
 Om hand ti gange vil end hyle nu og græde,
 Det ham dog hielper ej, hand for sin Næse seer,
 At hand af Hønnen ey faar noget Guld-Eg meer.
 Saa gik det denne Mand, som lod sig saa bedrage
 Af Gierrighedens Aand, saa gik det fordum Dage
 Med meer end een Poët, som med en gierig Pen,
 Mœcenas slog ihjel, Poëters beste Ven.
 Den Mand, som før er sagt, holt Rime-Konst i Vre,
 Lod mangelen brav Poët sig anbefalet være,
 Ham med et frank Gemyskt stod bi i ald hans Nød,
 Og mangelen forhialp til mangt et stykke Brød.
 Strax hver en Skole-Dreng som saadant faar at høre,
 Som fand et Ord Latin, sig til Poët vil giøre,
 Og rime vil med Magt, de Muser u-adspurt,
 Ja om Apollo end ti gange saae saa suurt.
 Strax hver en Giet der er, sig tager for at skrive,
 Paa lutter Riim og Vers, og tænker hand vil blive
 Patronens beste Ven, den halve Deel af Rom,
 Ja Qvindfolk dertil med, med Verse-Kram gaar om.
 Enhver som Hungær har, som tænker til at spekke
 Sit arme sultne Strog, sig giver til at skrekke
 De Muser, hver o een, paa Blok og Pine-Benk,
 At ham Mœcenas skal aflegge med en Skienk.

Hver

Hver Pøbling agter sig ved Riim og Vers at komme
 I Stand og Værdighed ; den til et Præste-Domme
 I Jani Sacrilti ; den til Fyrbøders Plads,
 Og Kammer-Fjægers Rang i Keiserens Pallad.
 Alt hvad Mœcenæs gjør , alt hvad han foretager,
 Man strax gjør Vers derpaa , man ham med Vers saa plager,
 Saa Manden ingen Roe for Vers i Huuset faar,
 Ja meer , man gjør ham Vers paa hver en F : han slaar.
 I hvor Mœcenæs gaar i Kirke , op til Hove,
 Til Giest , vaa Jagt , i Bad , til Bords , i Seng at sove,
 Den sultne Verse-Kram ham følger for og bag,
 Ham følger overalt , ham følger Nat og Dag.
 Der var iblant den Kram en haaben allehaande,
 Som duede kun lidt , som af en raaden Aande,
 Af en forgiftig Hals var fastende udblæst,
 Hvoraf man tog sin Død , før man det ud fik læst.
 En Fastendes hans Spytt , som lærde Folk det skrive,
 Det fand en Scorpion forjage og forgive,
 Men tænk engang min Ven , en fastende Poët,
 Hvis Gane stinker saa ret som Bartous Privet.
 Om hand en med sin Stank fand Ganden selv forgive,
 Ja udaf Helvede Her Pluto selv fordrive,
 Om hand end af Zibeth og Ambra derimod,
 Med Maren Oles selv Clisteer sig sette lod.
 Ja om han fik til Livs , hver Glas og hver en Krukke
 I Bekkers Apotek , saa fik han dog at bukke,
 Hvor er Hiert sterkning nok mod ald den Rod og Gliim,
 Som af en sulten Tarm , udpresses i et Riim.
 Mod sligt forgiftig Tøys Mœcenæs maatte tage,
 Enddoø det kunde ham kun saare lidet smage,
 Men af den raadne Stank , som af det Tøys udgik,
 Den fromme Mand forvist sin Død i Livet fik.

Dermed flet ingen meer Mœccenas er tilbage,
 Som tør sig noget Vers og Riime-Konst antage;
 Thi hver Mand frygter sig, det skal ham ilde gaae,
 Hand som Mœccenas selv sin Død der af skal faa.
 Sligt har de Muser da det sultne Folk at takke,
 Som af enhver Patron sig Brødet til vil prakke
 Med mangt et Betler-Riim, som riime vil med Magt,
 Og med Bonhaseri er Konsten til Foragt.
 Som den u-vannet Soe igiennem Gierdet bryder,
 I hegned Mark og Eng; saa og saa manges Snyder
 Og Penne-slikker sig saa ofte bryder ind
 Udi Parnassi Tofft at fylde der sit Sind.
 Hand Skrepper, Gaase-dild og Bregner i sig propver,
 Og andet U-frud meer, hvormed hand sig forstopper,
 Saa at hand Colica og Brid i Livet faar,
 Saa naar og hvert et Riim, ham udaf Livet gaar.
 Ja før hand faar det ud, det ham i Livet bryder
 Ret saa som en Purgads, det i hans Indvold skryster,
 Som i en Frandsmands Liv, u-kaaget Brygger-U,
 Hand plages som en Mær, der gaar og faster Føll.
 Hand saa vort arme Sprog forvirrer og forvender,
 Og det saa reeder til saa ingen Mand det kiender,
 En haaben halve Ord hand med sit raadne Riim,
 Os liimer flet til ret, at hand kand faa et Riim.
 Er Ordet lit for langt og sig ey strax vil stikke
 I Riimed som hand vil, da skammer hand sig ikke,
 Ret som en Boddel-Knegt, det arme Ord til Straf,
 At hugge strax en Fod, og Rumpen med deraf.
 Dog hvad han hugger af, og hvad hand sammen-limer,
 Hand dog ret som en Gaas, og som en Oxe rimer,
 Og naar hans nette Riim af ham er ferdig giørt,
 Saa rimer Rimet sig, som Muscus med en L...

Hand

Hand med selv-giorde Ord os ald Naturen setter
 Stabiliten-Hoved for, hans Riim hand saa indretter;
 Saa hver en Ting der er, med Magt et fremmed Navn;
 Som i fornemme Dragt, maa løbe Kastelavn,
 Et gammelt afflidt Ord, en gammel vissen Glose,
 Som hand til Lykke fandt, udi en Islandsk Dose,
 Som ingen Mand forstaar, det maa her for en Dag;
 Deraf gjør han sig til, det er en herlig Sag.
 Deraf skal hver Mand see, hvor hand har lærdt at squaldre,
 Hvad? jeg fortaler mig, jeg skulde sagt at skialdre,
 Det Ord hand fører strax op paa Parnassi Hald,
 Da setter ham en Krands af Laurbær paa hans Skiald.
 Deraf skal hver Mand see, hvor hand er vandt at rage
 I gamle Bøgers Støv, hvor langt hand gaar tilbage,
 Til Sprogets Rilde-Spring, det er at være lærd,
 At være vel belæst, i det er Være værd.
 En Jyde-Dreng eensgang, hand var i fiorten Dage,
 Til Rostock uden Lands og der hand kom tilbage
 Hiem til sin Føde-Bye, hand havde glemt sit Jydske,
 Hand vidste ey et Ord, men talte lutter Tjydske.
 Saa gaar det mangen een, som holder for en Være,
 Udaf et Gilde-Skraa et gammelt Ord at lære,
 Hver Mand ham holde skal for saare lærd og klog;
 Fordi hand liged har udi en gammel Bog.
 Langt heller burde hand af gamle Bøger lære,
 Hans Tunge og hans Pen bør Sindets Folk at være;
 Den Folk maa være god, maa være puur og klar;
 Om Sindets Meeening ret skal blive aabenbar.
 Hand bør i hvor det gaar, at skrive og at tale,
 Saa Folk ham kand forstaae, og ey gaae hen at male
 Toe Melle-Vinger af, i Steden for en Roe,
 Skrev hand end Navnet hos, ham Folk dog ey skal tro.

Men har hand endelig Fornøjelse af dette,
 Alt ingen ham forstaar, at ingen Mand skal giette
 Hvad hand ham siige vil, send ham paa Marken ud,
 Alt snakke der for Gææs, og Jeppes røde Stud.
 Hand snakke mens hand vil med Ravne og med Krager,
 See! deres Stemme nok af Alderdommen smager,
 De siunge denne Dag paa samme Art og Viis,
 Som deres Fædre sang for dem i Paradiis.
 Det er vel eengang vist, mand ikke bør foragte,
 Alt det som gammelt er, mand dette bør betragte,
 Alt meget got er til, som ogsaa Priisen faar,
 Og har sin Dyd og Kraft, af Alder og af Aar.
 Saa ofte Bachus vil sin Ven Silenum gieste,
 Den allerældste Viin hand holder for den beste,
 Men gaar det an med Ord for det gaar an med Viin?
 Nej, Ordet har sin Brug, og Viinen den har sin.
 See! Viinen har den Kraft, den lader sig bevare,
 Og paa et svovlet Fad til vores Brug forspare,
 Men Ordet tvert imod, ret som den skjøre Frugt,
 Bortraadner i en Hast, naar det ey bliver brugt.
 Det negter ingen Mand, det er jo at beklage,
 Ja det vel holdes fand, som for en Lande-Plage,
 Alt mand saa for det Ny det Gamle legger af,
 Og det slet graver ned i Glemsomhedens Grav.
 Men det er Verdens Skif, det er vor Verdens Mode,
 Som hersker over os, den Onde med den Gode,
 Den er som en Tyræn, som mand adlyde maa,
 Og hvo det ikke gjør, det vil ham ilde gaa.
 Ey Kiære kom eengang, gik med en Flaske-Trøye
 To Buxer som et Skjørt med Skoene saa høye
 Og spidse som en Snel, med Hatten som et Sviir,
 Som Landet fordum Tid holdt for den største Ziir.

Skal

Skal du en Følgeskab strax faa af Byens Dreng,
 Som skulde dig med Dynd paa Gaderne bestenge,
 Dig huse ud dertil? Men Sprog saa vel som Dragt,
 Hvad Tiden har forskudt, det gjør os kun foragt.
 Tal som de fleste Folk, og tænk saasom de Viise,
 Der har du Være af, og hver Mand det skal prise,
 Du dog det mindste Ord, i hvad du gjør dertil,
 Ey bringe kand i Brug, naar Brugen det ey vil.
 Kong Ludewig dog selv med ald sin Magt og Velde,
 Et Ord kand knap faa til blant lærde Folk at gielde,
 Hand som ald Magten har udi sit eget Land,
 Hand dog det mindste Ord knap gangbart giøre kand.
 Hand som af Raaberet, kand lade Penge mynte,
 Og dennem uden til med Sølv og Ziffer pynte,
 Ja til hvad Priis hand vil i Landet lade gaae,
 Kand dog det mindste Ord ey mynte eller slaae.
 Mey! som mand fremmed Mynt forbyder ind at føre,
 Og den at give ud, saa burde mand og giøre
 Bed mangt et fremmed Ord, som Daaren giver ud,
 Som værre er end Pest, Forgift og Rotte-Krud.
 Ald saadant fremmed Tey gjør Sproget liden Være,
 At saasom derudi ey Ord nok skulde være
 For mangen Fusters Mund og Riime-Magers Pen,
 At hand om Fylde-Kalk til andre maa gaa hen.
 Mey! mænd, vort Danske Sprog har ey behov at vige
 For noget Tunge-Maal, hvad Thidsken end vil sige
 Som lidet veed deraf, til Mulers Sang og Epil,
 Det passer sig ret vel naar kun Minerva vil.
 Men Gieffen vel har læst, og mueligt hørt at sige,
 At mand sit eget Sprog kand ogsaa vel berige
 Med et og andet Ord, som Sproget har behov,
 Og at mand vel dertil har givet ham forlov.

Hand

Hand har maaſkee vel læſt, at mand Poëten under,
 En liden Frihed tit, men lad ham give Stunder,
 Og lære at forſtaa den Mand, ſom det har ſagt;
 Og paa hans Sigen ret og Meeaning give Agt.
 Saa ſkal hand lettelig befinde og fornemme,
 At denne lærde Mand ey givet har ſin Stemme
 Til noget andet Ord, end det ſom Brugen har
 Udi de Lærdes Mund førſt taget i Forſvar.
 Men hand det Ord fik fat, fordi hand ſad en Time;
 Og fandt ej andet Riim; hvo Poſter bad ham rime,
 Naar hand ej rime fand? hvor mangen grundlærd Mand
 Har aldrig gjort et Riim; enddog hand heel vel fand.
 Og hvortil ſkal det Riim? er det vel ſagt ſaa lige,
 Om du har noget got, og noget ſnuet at ſige,
 At det bør ſkee paa Riim? Saamænd, jeg meener nej,
 Thi paa Parnaffo dog hver Muſa rimer ej.
 Riim, eller ikke riim, ſkriv alt, hvad du vilſt ſkrive,
 Tael, hvad du tale vil, ſom Sproget det vil give,
 Og vil du gaa til Torvs, ſee til du med dig faar,
 Den Mynt, ſom ayldig er, og ſom paa Torvet gaar.
 Men dog, min kære Ven, du maa dig ey forkaſte,
 Og tænke, at mand vil hvert gammelt Ord forkaſte,
 Nej! det er ikke ſagt, det gamle har ſit Sted,
 Naar det kun bruges ret, ſaa fand det vel gaa med.
 Men med et gammelt Ord for Rimets Skyld at lappe
 Et got og ſyndigt Skrift, ſom paa en Floiels Rappe,
 At ſee en Badmels Klud, det duer ikke ſtort,
 Det er, i hvor det gaar, langt bedre ladt end gjort.
 Ey heller nogen maa her falde i den Tanke,
 Som ogſaa maa vel ſkee, ſlig bagvendt Dom vil vanke,
 At mand her ſtumle vil, og mangen lærd Mands Pen,
 Paa timen kaſte bort, og under Bænken hen.

Mig synes fuldt og fast, jeg hører Hunden tude,
 Som af den Steen jeg slog, blev rammet paa sin Snude,
 Den Skumler hører jeg paa Skolemesters viis,
 Vil straffe lærde Folk med Færle og med Riis.

Hand for en liden Fejl en andens Skrift foragter,
 Hand gjør sig af sig selv til General Forpagter
 Paa Bierget Helicon, hand vil med Magt og Vold
 Os Hypocrenes Strøm belegge med en Told;

Hand meener at hand har, hver Musa i hans Lomme,
 Saa snart det lyfter ham, at pibe eller tromme,
 Saa skal det gandske Chor paa timen færdig staae,
 Ret som Pollakens Biørn i Springe-Dans at gaar.

Hand vil enhver Poet hans Myndighed skal fire,
 Hans eget Streng-Deeg er kun en gammel Lire,
 Dog vil hand, Phœbus selv til hver Gudindes Bal
 Sin Harpe og sin Luth derefter stemme skal.

Ney meget langt derfra, du dig forvist bedrager,
 Og farer storlig vild, om du det saa optager,
 Man ey er skumle-syg, ney den som dette skrev,
 Har ald Erbødighed for Konstens Friheds Brev.

Hvad lovligt er for ham, skal og vel lovligt blive,
 Hand har og heel vel lærd at tage og at give
 Den Frihed, som hand bør, naar man kun med Forstand
 Den strekker just saa viit, som den sig firekke fand.

Hand tvært imod som Pest, vor Mester Skumler hader,
 Som andre til Foragt med selv-giort Viisdom sprader,
 Og meener sig dermed for Folk at gjøre stor,
 Du veedst hvad hand derom engang har sagt i Fior.

En Bonde-Mand engang, som ofte fik den Dre,
 At Sogne-Præsten kom, hans Kone Tugt at lære,
 Hand gif for Paven frem, og bad ret Uandelig,
 At hver en Clerck og Præst dog maatte gifte sig.

Man spurde, hvorfor det? sigt Kirken ey tillader;
 Jo heel vel, sagde hand, ach! jo; O! fromme Fader,
 Naar vor Præst Kone faaer, jeg dervaa vedde tør,
 Jeg hende giøre vil det hand min Lusse giør.
 Lad Mester Skumler da sin egen Harpe stemme,
 Alt man den Klang og Lyd kand høre og fornemme,
 Med samme Skieppe da, hvormed hans stolte Sind,
 Til andre maaler ud, hand faaer at maale ind.
 Lad ham sig sætte need, at digte og at skrive,
 Maa skee den hannem da vel Skieppen fuld skal give,
 Ja den vel findestør, som ham skal binde ind,
 Med samt hans Digt og Riim i dobbelt Kalve-Skind.
 Mey! egen Klogskab mig aldeeles ey forblinder,
 Om jeg i andens Riim end et og andet finder
 Som ey er alt for reent, saa veed jeg dette Svar:
 Den allerbeste Viinden og sin Bærme har.
 Jeg veed dog meget vel, Homerøs selv kand slumre,
 Vor Danske Bording med kand undertiden humre,
 Om denne bliver det dog ey desmindre sandt,
 Alt man hans Ege-Mand endnu ey mange fandt.
 Her tales ey om den, som har Forstand at domme,
 Hvad sig udi et Skrift paa Tid og Stæd vil somme,
 Som kand et fyndigt Ord, som snart var lagt i Muld,
 Som Perlen sanke op, og fatte ind i Guld.
 Men om Bonhaseren, som ikke i sin Hierne
 De Kræfter har som hand, og dog med ham saa gierne,
 Med Udelsteene vil sit Skrift slaffere ud,
 Og tager Glas dertil, som til en Bonde-Brud.
 Hvor hand af lærde Folk Exempel strax vil tage,
 Og smidde ma. at et Ord, naar Riimet ey saa fage
 Som Blegket af hans Pen for ham udflyde vil,
 Hvor mangt et selvgiort Ord hand slæber da hertil.

Hvor

Hvor hand paa Helicon forskreffelig huserer,
Og for et bagvendt Niim de Muser exeqverer,
Ja truer dennem med Rapire Franske put,
Og deres Moder selv vil giøre med en Slut.

Men hvor skal Manden hen? vil Niimet sig en fliske,
Hand en en Skilling faaer sin Kappe med at fliske,
Det Niim det maae herud, i hvor det end skal gaae,
Om hand det gandske Vers for Niimet skulde flaae.

Hand følger hvert et Liig, med Klage-Digt og Taare,
Med heele Potter Graad, hand sukker vel saa saare
For den hand kiender ey, for den hand aldrig saae,
Alleene at hand kand en to Marks Krone saae.

Hand for et Brude-Vers og Votum faaer en Daler,
Hvori (Dyd:ziirende) og andet saadant praler,
Hvoraf et Brude-Par for Vre tit har Spot,
Enddog Allsefor Madis det finder saare got.

Det Dydefulde Niim, man siden gierne finder
I hver en Hokers Bod; hvor man i Niim indbinder
Augurker, Peber, Salt, Smør, Ost og Ingefær,
Ja bruger Brudens Navn til det ey nævnes her.

Sligt giør, at mangt et Vers, som vel var værd at læse,
Poeternes Patron saa stinker i hans Næse,
Saa hand Poet og Vers snart ey tør komme nær,
Enddog hand mangen gang vel havde Konsten fiær.

Ja at en Rille-Kniv med blaae og grønne Snore,
Udraaber uden Skam hver Mosa for en Hore,
Og siæver offentlig: de Taster alle ni.
Med hver en Skoel-Dreng og Pebling ligger i.

Men ney, det kydske Folk, de tugtige Gudinder,
Man med deslige Folk i Selskab aldrig finder,
Enddog en Haselist sig vel indbilde tør,
Alt man paa Helicon ret meget af ham giør.

Enddog det dumme Fæ sig mangen gang indsniger
 I Musers Tøft og Bang, og over Gierdet stiger,
 Endog det ofte skeer, en Ugle og en Ravn,
 Udaaf sin heese Hals paakalder deres Navn.

De saadan een seer an, med sligen Svodskheds Mine;
 Saa man af den Phantast maae bande, lee og grine,
 Iade derover selv tit græde maae af Har m,
 Og med Parnassi Gud for saadant faae Allarm.

Den Gud hand veed det nok, hand gior og alt sit beste,
 Mod det u-vanned Fæ Parnassum at befeste,
 Og med dets Brinke Stie en Pind derfor at slaae,
 Saa Fæet neden for i Dyndet rode maae.

Den Gud Parnassum vel mod Fæ og Sviin forsvarer,
 Hor dog, hvordan hand sig udlader og forklarer,
 For gamle Mester selv, om slig Gaard-Bryderi,
 Det er en sær Format, som dette staaer udi.

Hand lod den Mand engang ret op paa Bierget stige,
 Og lod ham som en Ben et Dyeblif indfige
 I Konsters Kilde-Væld, som ham betroed er,
 Og see den Rigdoms Skat som hand bevarer der.

Men før den Mand kom op, hand maatte længe svede,
 Og med stor Møjsomhed tit efter Beyen lede,
 Den Stie, som gaaer derop, er overmaade steil,
 Saa vildsom og dertil, saa mangen een gaaer feil.

Dog kom vor Mester op, og drak imens hand vilde,
 I drak det sidste Band af alle Dyders Kilde,
 Derneft Apollo selv hand førte ham omkring.
 Og ham af Venskab gav Beskeed om alle Ting.

Hand der de Muser saae i fulde Urbeyd sidde,
 Til Dydens Raad og Bext, den Nectar-Dug beridde,
 Den af det fine Guld til Harpen Strengte spandt,
 Af Laurbær-Blade den en Krank for Cæsar bandt.

Den gjorde Pidsk og Riis til U-dyd med at temme,
Den Harpen høre lod, dertil sin søde Stemme,
Saa Luftens klang derved, den Lærde, denne skrev,
Og ikke een sin Tiid i Ledighed fordrev.

Den Lærde, denne skrev, tænke det var Gazetter,
Som os Mercurius fra Altona beretter,
Som Tydskken gjør os viis, der hos Parnassi Gud,
For en Lybskilling tit gaaer baade ind og ud.

Den Gud for Manden og lod Pegasus fremføre,
Og lod ham paa hans Ryg et Sving mod Himlen gjøre,
Der saae hand under sig ald Jorden som den staaer,
Og ald den Daarlighed i Svang paa Jorden gaaer.

En tyk Befymrings-Sky med mangen Marrikt Tanke,
Beblandet saa hand der ved Jorden sig at sanke,
Som sig jo meer og meer med Mørkhed sammendrog,
Og Jorden Solens Lys og blide Skin betog.

Den gyldne Nøysomhed i alle Dynders Skare
Hand i det Høye saae mod Himlen op at fare,
De havde Mennekket aldeeles sagt god Nat,
Og hvert et Land og Plet af dennem var forladt.

Hand tusind Laster saae i Haabe-Fall at vrimle,
Men Hovedet dermed begyndte ham at svimle,
Jordi hand kom for høyt, thi foer hand need igien,
Al Frygt for Hændelse, saa gjør du og min Ven.

Kom du fra Bierget ned, du alt for meget snager,
Udi forbudne Ting, og alt for høye Sager,
Siig os hvordan den Gud Poeten fuldte need,
Og ham om alting gav Oplysning og Besked.

Den Mand gav noye Agt paa alting, som hand burde,
Apollo endelig hand med Forundring spurde,
Om mangen Alfar Bey, som hand der for sig saae,
Hvortil den dog saa bred og saa bebaned laae.

De Beye stüntes hand til Biergets Top at føre,
Hand vilde vel derop med Bogn og Heste køre,
Hvad Marsag var dertil, at hand den snevre Gang
Tilforn da maatte gaae, som var saa stengl og trang.

Apollo loe deraf, de Beye synes lette
Og breede, sagde hand, men lad dig underrette,
De løbe dog kun her forgieves neden om,
Og aldrig op af dem paa Bierget nogen kom.

See du kun nøye til, saa skal du see og kiende,
Alt hvert et Fied og Trin, ihvor du vilt dig vende,
Er kun af Gies og Saar, af mangen So og Koe,
Du seer der ikke Et af Musers høye Skoe.

Viid det, den rette Bey, den ey saa aabenbare
Og banet ligge maae for hver en Øxen-Skare,
Som op paa Bierget vil, ney, ney, den rette Bey
Op til Parnassi Top, saa fage findes ey.

Den dertil er for eng, og saa med Riis og Stubbe
Begroed, saa man sig med Møysomhed maae stubbe,
Og trænge der forbi, saa klog er ingen Mand,
Om jeg ey selv er hos, hand Beyen finde kand.

Hvor skulde Muserne vel ellers kunde sove
I Fred for mangen een, som ofte skulle vove
Alt sticke sig derind, og giøre dennem Vold,
Her er jo kun en Grøft, knap saa som om et Fald.

Og den endda disvær nedtrædes under Fode
Uf det u: vannet Fæe, som kommer her at rode,
Jeg kunde vel en Muur opbygge i en Hast,
Ja som det beste Slot Parnassum giøre fast.

Det var Amphion jo en ringe Sag at giøre,
Hand kunde med sit Spil en Vold og Muur opføre
Omkring den gandske Stad, men jeg det ikke vil,
Mit søde Siunge-Chor har ingen Lust dertil.

Det rædde Qvinde: Rion, ald Krigs: Befæstning hader,
 Det med et Gierde sig og Gryft fornøye lader,
 Deter dem ogsaa nok, thi Biergets steile Top
 Forsvarer sig nok selv, saa ingen kommer op.

Vi ofte tvert imod Forlystning derved tage,
 Alt see det dumme Fæe herneden for at snage,
 Og lade mangel gang sig være vel saa suurt,
 Alt finde her og der en halv forvisnet Urt.

Jeg leer og mangel gang, naar jeg seer Fæet drikke
 Af Vandet som der staaer, og sig om Snuden slikke,
 Da det dog rodder er, og har sit Flod og Fald
 Fra Biergets Rende: Steen o. Pegasi hans Stald.

Saa kandst du nu gaae hen, Mæcenat at berette,
 Hvad du har seet og hørt, og lad dem viide dette,
 Alt mangel een fra mig ham hilser i sin Sang,
 Som jeg har aldrig seet, og kiender ey engang.

Hand derfor bør dog ey den ædle Sang foragte,
 Men alting med sig selv fornustelig betragte,
 Om end paa Brems og Bie kun synes lit Forskiel.
 Paa deres Arbejd dog de kiendes meget vel.

Den Mand hand har det og i sine lærde Skrifter
 Forklaret saare vel, og Bremsenes Bedrifter
 Afmalet, saa en hver, som har en sund Forstand,
 Sig uden Troldoms Konst deri let finde kand.

Dog findes mangel een, fordi hand har sit Dre
 Forstopped slet med Glod, hand ey Forskiel kand høre,
 Paa Klangen af en Lut, som ret Chor: Messe staaer,
 Og paa et Hække: Bret, som Landsby Degne slaaer.

I mangel eens Fornust med Dumbhed saa er blandet,
 Saa hand ey kiende kand, det eene fra det andet,
 Det er en liflig Sang, som Hiernen Priiger fuld,
 Man mener, hver en Ting som glimrer, strax er Guld.

Og som man lidet kand paa begge Deele skønne,
 Man begge Deele veed ret ilde at belønne,
 Der med et Gaase-Kiim ril Bondens Juule-Dands,
 Og Kiempe-Biiser tit belønnes med en Krands
 Et Skrift som tvert imod af Phoebi egen Hierne,
 Undfanged er og fød, dermed en Skiden-tærne
 Sit Snorliv stopper ud til hendes skeve Krop;
 En Kielder-Kat deraf gjør sig en Glaske-Prop.
 Den samme Skiebne faaer, om jeg det siige torde,
 Som Bibelen selv har; hør hvad en Kiærling gjorde
 Engang ved hendes Søn, en tredive Aars Dreng,
 Som af en Sygdom laa forkommet paa sin Seng.
 Den Dreng u-roelig var, og intet kunde sove,
 Der mangan Læge kom, selv Doctoren fra Hove,
 Som gav ham meget ind, man satte ham Kliskeer,
 Man gav ham Sveede-Drik, Purgads og saadant meer.
 Man bragte for en Dag, alt det som hielp kunde,
 Det dog forgiæves var, det hialp ham ingenlunde,
 Alt hvad man gav ham ind, alt hvad man ham forskrev,
 Den Dreng u-roelig var, den Dreng u-roelig blev.
 Hvad, sagde endelig den gode gamle Qvinde,
 Hvad Sygdom er dog det? jeg maae det Middel finde,
 Den Dreng maae saa ey døe, vel an! saa mænd, jeg maae
 Endnu forsøge Et, og see hvor det vil gaae.
 Tag Bibelen herhid, lad lille Chræn indkomme,
 Og læse os deri, jeg seer det dog paa somme,
 Naar Jea i Kirken gaaer, at Guds Ord mangan gang,
 Kand dyffe Folk i Søvn, og heldst i Aften-Sang.
 Det Raad var saare got, det skeede som hun sagde,
 Vor Chræn hand læsde brav, den Syge Dret lagde
 Med Andagt saa dertil, saa Sønnen falt ham paa,
 Alt hand med Andagt sov, hans Moder ligesaa.

Slig Kraft har da Guds Ord, det manges saa behåger,
Saa ham den søde Sovn derover slet indtager,
Saa gaaer det ogsaa til med Musers søde Sang,
Den dysser Dosmeren i Sovn saa manges gang.

Og naar hans Hierne er af Søvnens Damp indtaget,
Og ham af Dumhed slet til Pande-Rage baget,
Hvad Tak fornemmer du, man af en Dosmer faaer,
For det hand hører ey, for det hand ey forstaaer.

Men gaaer det saadan til, mig maatte nogen sige,
Est du da ey en Giet? en Giet foruden lige,
At du paa andre dig da ikke speile fand,
Du seer, man for et Vers ey giver en Drik Vand.

Du seer at hver en Kalv, og hver Bonhase rimer,
Du hører manges gang, at hvo der riimer, primer,
Paa Danske: hand er gal; du seer hvordan det gaaer,
Naar man paa andres Feil kun rører mindste Haar.

Alt dette veedst du jo, hvad er der da dig noder
Dertil i Pokkers Skind, at du din Tiid forøder
Paa sligt u. nyttigt Tey, ja, det som verre er,
Paa det som gjør dig slet foragted af enhver.

Kandst du dit lumpen Riim og Vers da ey forlade?
Kandst du ey blive flog af andre deres Skade?
Og lade hvo der vil med Riim forløbe sig,
Og selv see til du kandst for Skade vogte dig.

Har du da aldrig hørt, hvad Mikkel Ræv hand gjorde,
Der Løven hannem kom en Morgenstund om Borde,
Hvor hand med Snilhed da den Løves Klo undgik,
Da Løven derimod selv Skam paa Panden fik.

Den Ræv en Morgenstund udaf sit Hull og Hytte,
Gik ud for Sool stod op at søge efter Bytte,
Den Ræv var flog og snild, enddog hand Hunger leed,
Hos Nabo-Ronen dog hand aldrig Kylling beed.

Thi gif hand langveens bort, sin Føde der at hente,
 Hvor hand var u bekiendt, hvor hand var mindst i vente,
 Hand gif i Skov og Mark, i Ugger og i Eng,
 Hans Hustru samme Tid, hun laae i Barsel-Seng.
 For hende og de Smaae kun lidet var til Føde,
 Hand onskte hos sig selv, en Gaase-Flok at møde,
 Men just en Løve kom i Pokkers Tid for ham,
 Hand sveedte Angest-Sveed, der hand det Syn fornam.
 Man havde for en Hviid hans Liv vel kundet kiebe,
 Hvad Raad for Ræven her? det var en Tiid at løbe,
 Thi Løven var ham nær, det var en farlig Ting,
 Hand kunde Ræven strax indhendte med et Spring.
 Hand saae den Gast vel af, hand tiilig ud var gaaed,
 Og havde neppelig endnu sin Frokost faaed,
 Hand tænkte ved sig selv, hvordan vil dette ud?
 See! dette Gilde vist vil gielde Rævens Hud.
 Thi som det nu gaaer til, saa gif det forðum Dage,
 Den Stærke bruger Magt og Bold imod den Svage,
 Den Svage tvert imod, om hand sig vil begaae,
 Med største Ydmyghed for U-ret takke maae.
 Saa gjorde Ræven og, hand gif imod den Løve,
 Bød ham god Morgen strax, og gav sig til at prøve
 Sin tredste Ræve-Konst, med sauer Ord og Snak,
 Hvormed og mangel Ræv fortienet største Tak.
 Hand tænkte, kunde hand hermed en meere vinde,
 Saa vandt hand dog den Tid, en Udkomst her at finde,
 See Tiden mangel gang stor Bistand gjør i Nød
 Og Frist, som mangel een har frelset fra sin Død.
 Det gif ham ogsaa an, der kom udaf en Hule,
 Just i det samme frem een seer og spekket Mule,
 Der Løven den blev var, hans Tænder løb i Vand,
 Her var en bedre Steg, og Vildbrad for hans Tand.

Det mærkte Mikkell Ræv, og ey med liden Glæde;
Hand derfor Løven bad lit nærmer til at træde,
Alt faae sin Frokost her, hand ellers Hoste fik,
Om hand saa fastendes i Morgen Duggen gif.

De got Folk begge to, derpaa sig hen forføye
Til Mulen, som den gaaer, men Ræven hand har Øye,
Til Fodderne derpaa; thi hand er klog og snild,
Hand giver søde Ord, og er saa saare mild.

Ey sig os smukke Dyr, du har saa smukke Lader,
Du est saa feed og trind, hvad heder dog din Fader?
Hvor kommer du dog fra? hvor er dit Gode-Land?
Saaer du der noget Got og Lekkert for din Tand?

Den Mule ey var Barn, den sagde: fiere Broder,
Jeg der ey sigte kand: Men see min gamle Moder,
Har alting skrevet op her under denne Fod,
Fordi Huskommissen var mig ret aldrig god.

Der kandst du, om du vilt, Beskeed om alting læse,
Men Ræven havde Røg af Lundten i sin Næse,
Hand svarede, min Ven, jeg ikke læse kand,
Mand ingen Skole har udi mit Gode-Land.

Men om hans Naade vil, som læse kand og skrive
(Det var om Løven meent) hand kand os heel vel give,
Forflaring paa den Skrift, hand er en Herre-Mand,
Hand vel studeret har, og har ret god Forstand.

Strax krøede Løven op, som hørde sig saa rose,
Enddog hand ey forstod vor Mikkels fine Glose,
Hand traade strax her frem og under Mulens Fod,
Hand vilde læse op den Skrift der skreved stod.

Den Mule ey var seen hans Naade een at give,
Og paa hans Pande-Been med Foden saa at skrive,
Saa hand nedstyrte slet, blev baade døv og blind,
Og ald hans Læsning snart gif ham af Hu og Sind.

Men Ræven løb sin Ben, lod Løven eene blæse
Paa Skaden, som hand fik, og lære ret at læse,
Og bad hand sig faae skam, ihvor det med ham gif,
Om nogen Muule saa ham til at læse fik.

Gjør du da ligesaa, du seer paa een og anden,
Hvordan det med dem gaar, hvor man faaer Skam paa Panden
Fordi man bruge vil, den Konst som man har lært,
Og andre læse for, det dennem ey er kiert.

Hvo vil vel ynke dig, naar du derover klager,
Alt Verdens falske Dom, din stakkels Pande plager,
Bliv du som Mikkil Rev fra Muulens hvasse Tod,
Lad læse, hvo der vil, ald Skrift er dog ey god.

Det Raad er got, min Ven, og nyttigt nok at følge,
Men see mig dog engang, see til den grønne Bølge,
Som i det stolte Hav opsluger mangan Mand,
Og styrter Skib og Gods udi den stolte Strand.

Skal man da derfor vel Senladsen lade fare,
Hvor skulle man vel faae de mange skionne Vare,
Som man paa mangt et Skib fra Verdens Ende faaer,
Og som fra Indien hidføres Aar fra Aar.

Skal hver en Kiobmand da sit Kiobmandskab begive,
Og derfor aldrig meer sin skionne Handel drive,
Som sanker os herind sig Rigdom i vort Land,
Fordi det hænder sig et Skib forgaaer i Strand.

Skal man ald Digte - Konst da sætte til en Side,
Fordi den lærde Skrift maae ofte Skibbrud lide,
Hvor blev den skionne Diat, den søde Harpes Klang,
Som gav Psalmisten selv Forlystning mangan gang.

Skal man tilstoppe Net det Rilde-Veld som flyder
Med fra Parnassi Top, og vander alle Dyder,
Og sætter dem i Flor, alleeneste fordi
Man finder da og da, en Tudsse derudi.

Skal man den gode Ting sig ey til Nytte føre,
 Fordi man mangen gang om det og det maae høre,
 At det i Misbrug gaaer? Slet intet er saa got,
 Det jo misbruges fand, ja gøres slet til Spot.
 Man jo af Staalet fand et Sværd, en Dre smidde,
 Hvori saa meget Ont, ja Mord og Boid fand sidde,
 Men med det samme Staal, man af den sorte Muld
 Udgraver os til Gavn, det skionne røde Guld.

Lad andre, siger du, lad andre Guldet grave,
 Som bedre end som du i Sindet har den Gave,
 At give sig tilfreds og sig ey slet at flaae,
 Naar det fand hendes dem for Guldet Bly at faae.

Der er jo fleer end du, som ogsaa kunde digte,
 Som kunde gjøre Vers, og Dyrderne fersigte
 Med vel saa god en Pen, om du end aldrig skrev,
 Vor Verden derfor vel i sine Hængsler blev.

Min Ven du taler vel, see! det er Gudsens Sanden,
 Om jeg min tamme Pen og Riime til en anden
 For intet overdrog, ja Penge dertil gaf,
 Jeg gjorde saare vel og havde Gavn deraf.

Det veed jeg alt forvel, jeg gierne selv fordommer
 Min egen Daarlighed, men saa som den der svømmer
 Imod den stride Strøm, hvor vel hand Konsten veed,
 Imod hans Villie af Strømmen sættes need.

Saa gaaer det ogsaa mig, hvor meget jeg end stræber
 Mod Daarlighedens Strøm, den Strøm mig stedse slæber
 Og sætter med sin Fart tilbage dog igien,
 Og fører mig dog did, hvor jeg ey skulle hen.

Jeg seer min Daarlighed, som jeg vel burde hade,
 Dog hvad jeg seer og veed, jeg fand den dog ey lade,
 Jeg ey udgrunde fand, hvad Pokker mig har seet,
 Hvad Pokkers Naseri har gjort mig til Poët.

Jeg som i Ledighed har ald min Tid forlaaret,
 Som aldrig nogen Tid hos Helicon har vaaret,
 Langt mindre steget op paa Biergets høye Top,
 Hvor man Poeter seer som Græs at vore op.
 Som aldrig drukkede har af Rilden som der rinder,
 Som aldrig kaldet blev udaf de Ni Gudinder,
 Og aldrig af dem fik iblant det lærde Følk
 Bestallings-Brev og Seigl, at være deres Tolk.
 Jeg ey udgrunde fand, hvad Stierne mig maae drive,
 Og hvad for en Planet mig kommer til at skrive,
 Min Fødsel har vist havt det samme Himmel-Tegn,
 Ret som Svend Skjottes Hund, der gjorde sig til Degn.
 Svend Skjotte var en Mand, som vidste vel at jage,
 Og beede Dyr med Konst, hand jog og alle Dage,
 Og skød saa mangt et Dyr udi den grønne Lund,
 Sin Høsbond til Profit og paa hans egen Grund.
 Hertil den gode Mand og maatte have Hunde,
 Som harer, Ræve, Sviin og Hiorte tage kunde,
 Tit holt hand Mynder nok, blant andre holt hand een
 Som ferdig var paa Spoor, og havde gode Been.
 Den Mynde var ham kjær, den meget vel var øvet,
 Og vel udlærdt til Jagt, hand ogsaa havde prøvet
 Stor Troeskab hos den Hund, og for den Hund var god,
 Hand til sin Høsbond den omsider overlod.
 Hvor kjær den Hund ham var, sin Høsbond hand den skienkte,
 Maa skee den fromme Mand, hand derfor ogsaa tenkte,
 Hans Høsbond kunde faae god Tieneste deraf,
 Og Hunden faae den Kost man andre Hunde gav.
 Den Herre ey var vandt, i Huuset at tilstæde,
 Alt nogen Hund forsvældt, hand gav ham nok at æde,
 Saa mange som der gif, ja der saa mange gif
 Som duede kun lit, dog alle Føden fik.

Men see den arme Hund, det gif ham her ret ilde,
Der hand kom til at gaae til Herre: Hundes Gilde,
Hver Hund der var, ham strax fra Hunde-Truged fæd,
Og for hand fremmed var, ham over Næsen beed.

Hand nødtes derfor til Taalmodighed at tage,
Og maatte sig saa tit fra Maden lade jage,
Den største Dogge selv gif paa den Mynde løs,
Med Skum i Flab og Hals, og den fra Maden fies.

Det hender sig engang midt i den heede Sommer,
Den med et hungriigt Skind engang fra Jagten kommer,
Den løber hid og did, den løber hvor den fand,
Alt spore Grokøst op, og noget for sin Tand.

Den søger her og der, hvad Lykken den vil give,
Og hvad den finde fand sin Hunger at fordrive,
Just finder den en Stald, der sniger den sig ind,
For Døren ret tilpas, sad kun en liden Pind.

Det var en første gang, den Mynde trakke Pinde
Og Klinker fra en Dør, hvor noget var at finde,
Hvortil ham Huen stoed; man ham fra Maden jog,
Derfor Hand for sig selv og undertiden tog.

Dog det hand finder her, ham dog kun lidt behager,
Hand finder en vist Høe; see det en Hund en smager,
Saa snart hand lugter det, hans Appetit gaaer hen,
Thi letter hand sit Paar, og løber bort igien.

En meget langt derfra, lit henne ved en Side,
Et sultet Åsen stod, som vleyede at bide,
I sær om Vinters Tid, paa mangt et skidet Straae,
Og Halm, som uden for paa Mødding-stædet laae.

Det Åsen en var seent, den E. ylighed at tage,
Det slakkels sultne Bæst sig skyndede vel sage
Ind ad den aaben Dør, som Hunden lufte op,
Alt finde noget Got at fylde i sin Krop.

Udi det raadne Hø det fik et lekkert Gilde,
 Det aad med Graadighed, saa længe som det vilde,
 Og proppede til Gavns sin suidne Esels Hud,
 Det og ret lystigt blev, der det igien kom ud.
 Det saare lystigt blev, og gav sig til at fryde,
 Og med Musikken sig paa Esels-viis at fryde,
 Og endelig det Bæst, det sagde til en Soe,
 Som i en Nodding laae, sin skære Hud at toe:
 Var Hunden ey en Nar, som ikke bedre visse,
 Alt bruge Lykken ret? Jeg vilde ikke miste,
 Det jeg derinde fik, ey for ald Verdens Guld,
 Jeg af den lekke Kost har ædt mig Livet fuld.
 Ja vist var hand en Nar, saa giev som er at finde,
 Saa svarede den Soe, den Nar hand var derinde,
 Og fandt den skionne Mad, som var saa sød og god,
 Og den med Daarlighed til andre ligge lod.
 Det saadan altid gaaer med disse lekkre Gæste,
 Som ere vandte til at bide og at kaste,
 De gaaer med Tarmen fuld af lutter Beyr og Bind,
 Fordi de bilde dem saa Diævels meget ind.
 Men jeg har bedre lærdt, jeg er ey nær saa lekkre
 Og kræsen som den Hund, jeg mine Sider spekker
 Men hvad der kommer for, det gier mig feed og trind,
 Jeg trives vel deraf, det kiendes paa mit Skind.
 Men i den samme Stund, vor Mynde kom tilbage,
 Thi den løb overalt paa Mynde-viis at snage,
 Den kom og horte paa det Nsen og den See,
 Og af den Svine-Snak den op i Skyen toe.
 I Bæster, sagde den, I skidne Fylde-Kroppe,
 Som andet ey har lærdt, end eders Skind at stoppe
 Med alt hvad raaddet er, med Halm, med Rask og Drank,
 Og hvad en ærlig Hund forgive fand med Stank.

J Beester holde maa en Mynde det til gode,
 At den ey med en Soe i Møddingen vil rode,
 Og med et Usen ey kand røde roddet So,
 Det ey er Myndens Kost, langt heller skal hand do.
 Det bedre var Siu Soe sin Tryne til at snøre,
 Og saadan Svine Snaak os ey at lade høre,
 Et Usen Usen er, en Soe den er en So,
 En Mynde er for sig, lad Mynden gaa i Ro.
 Ja, sagde Soen da! Selv Roes den stinker ilde,
 Hvad vilt du lumpen Hund, hvad vilt du dig indbilde,
 For du i Skov og Mark kand løbe lit omkring,
 Og flakke lit om Land? det er en herlig Ting.
 Den har vist Penge nok, som sligt et Dyr vil kiope,
 Som ey har andet lærdt, end Landet om at løbe;
 Nu svarede vor Hund, nu et got Ord igien,
 Skiont jeg er ey en So, jeg er dog Soens Ben.
 Du maa, min søde So! ey Fiendskab mod mig bære,
 Jeg Soer ald min Tid, har elsket og gjort Tre,
 Slet intet Dyr er til, saa deyligt paa min Troe,
 Og som jeg har saa kjær, saasom en spekket So.
 Du maa, min smukke So! til Bens med mig da være,
 Den søde smukke Kunst jeg dig igien vil lære,
 Jeg har saa mangen So i denne samme Egn,
 Oplærdt udi Musik imedens jeg var Degn.
 Jeg fra min Ungdom op har Degn og Klokker vaaret,
 Og blev af Cantor selv til Tienesten udkaaret,
 Og kiender du mig ey, da er det meget sært,
 Jeg har saa mangt et Dyr paa Instrumenter lærdt.
 Jeg har saa mangen So paa Noder lærdt at slunge,
 Thi intet Dyr er til som har saa skion en Tunge,
 Saa til Musiken skabt, saa som en So den har,
 Naar Soen sjunger vel, da er Musiken rar.

Ei saade da vor So, da maatte jeg vel lære,
 Musiken at forstaa, hvad var det mig en Ære
 Og stor Berømmelse, at jeg blant andre Sviin,
 Alt synge ret forstod paa Fransk og paa Latiin.
 Jeg har en dygtig Røst, jeg har en vacker Stemme,
 Saa god som nogen So, mig fattes ey paa Nemme,
 Nej Nemme har jeg nok, alting deri bestaar,
 Alt jeg i Konsten først ret Underviisning faar.
 Ej Kiære vil du mig da Synge-Konsten lære,
 Du skal min beste Ven, du skal min Broder være,
 Ret gierne Søster So, jeg det ret gierne vil,
 Kom kun lit bedre hid, og læg dit Dre til.
 Den Konst fornemmelig bestaar udi vort Dre,
 Med Dret mand Musik begribe maa og høre,
 Et Dre største Lyst af Synge-Konsten faar,
 Naar det er drejet ret, og efter Tacten staar.
 Vor So ret villig var, at byde frem sit Dre,
 Alt Mynden kunde det ret efter Tacten røre,
 Der hand fik Dret fat, og med hans Tænder fast,
 Hand lærte Søster So at synge med en Hast.
 Hand beed, Fru So hun freeg, og sang en listlig Vise
 Med hendes søde Røst, saa alle Sviin og Grise
 Sig sankede paa Stand, hen til den samme Sted,
 Og hvert et Sviin der kom, tog til at synge med.
 Men Mynden løb sin Vej, den løb hvorken den vilde,
 Den frygtede sig for et Diævels Svine-Gilde,
 Der kom blant andre Sviin een stor og bandsat Krop,
 Som strax gik paa ham løs, og rejste Børster op.
 Nu vel, min Kiære Ven, den Hund er vandt at jage,
 Og spore Harer op, som pleje vel at smage,
 Og lugte paa et Fad, hand saae kun lidet Tegn,
 I mens hand var en Hvalp, at blive til en Degn.

Hand

Hand havde aldrig tænkt at lære Sviin at slunge,
 Dog kom den Hund dertil blant Gamle og blant Unge,
 Mand finder meer end een som kommer til et Spil,
 Som hand i ald sin Tid ej havde Tanker til.
 See! Saul der hand gif ud om Afsenet at søge,
 Til Konge salvet blev; Her Loth sig tog en Tøge,
 For hand undkommen var, udaf Gomorræ Land,
 Og mod hans Tanker blev hans egne Døtters Mand.
 Vor Dina for sin Lyst, vil Landsens Døttre skue,
 Hun gaar en Jomfru ud, men hiem igien en Frue,
 Og Samuel som er en liden Præste-Dreng,
 Hand bliver til Prophet udi hans varme Seng.
 Chraen Chraensen hand gaar bort fra Moder og fra Fader,
 Med Plæglen paa hans Ryg, og Jyllands By forlader,
 En Lade-Foged hand vil blive før hand døer,
 Nu er Chraen Chraensen dog en Raadmand i Corsøer.
 En mægtig Keiser selv, som har saa mange Riger
 Og Lande i sin Magt, som dertil smukke Piger
 Blant andre og har fiær, og er end vel saa strunk,
 Alf Verdens Herlighed, hand gier sig til en Munk.
 Saa kommer mangen een til det hand aldrig tænker,
 Saa u-formodendes, nu ved hans Lykkes Rænker,
 Nu ved hans eget Sind, og svørger mand den Mand,
 Hvordan hand kom dertil, hand det ej sige kand.
 Saa gaar det ogsaa mig, jeg kommer til at rime,
 Og med min Skade Sang paa Helicon at stime,
 Som jeg, det veed jeg vel, slet til U-lykke gjør,
 Da jeg paa Riim og Sang dog aldrig tænkte før.
 I Sandhed jeg ej veed hvad mig dertil har drevet,
 At jeg saa til Poët u-Skyldelig er blevet,
 Dog om jeg Sandhed ret bekiende skal, saa kom,
 Saa kom, min Ven og her alt hvad jeg veed herom.

Det skeede mig eengang, eengang i disse Dage,
 At jeg i Skoven sad, min Skiebne at forklage
 For Klipper, Stok og Steen, for mangt et Kilde spring,
 For mangen Bøg og Eeg, som stode trint omkring.
 Jeg klagede med Harm paa denne blinde Lykke,
 (Om Lykke dog er til) som efter eget Trykke,
 Sit Venskab og sin Gunst uddeeler som den vil,
 Og os ald Verden selv gjør til et Tærning Spil.
 Jeg klagede med Harm paa mangt et Falskheds Stykke
 Og Trek, den spillet har, mig slet at undertrykke,
 Jeg stor Fortrydelse derover høre lod,
 At den mig stedse saa i alting var imod.
 Jeg taleden den til, du advind-syge Lykke
 Saa gjør dit beste da mig slet at undertrykke,
 Og har du Magt dertil, viid, jeg forbyde vil
 At du en nogen Tid skal have ret dertil.
 Imens jeg saa min Siæl med mørke Tanker bryder,
 Og Galden i mit Liv mod Lykkens Had udgyder,
 En Sovn mig falder paa, jeg Lykken for mig seer,
 Som med et hemligt Smil min Daarlighed beleer.
 Jeg Lykken for mig seer, og hører hvor den taler,
 Og siger, hør du Nar, som mig saa sort afmaler,
 Og bruger saa din Mund, viid, du mig u-ret gjør,
 Du for din Nød og Trang mig ej beskyide tør.
 Men det er saa Maneer hos alle Verdens Aber,
 Naar mand forslaar sit Kort, og Spillet dermed taber,
 Paa timen heeder det, mig Lykken ej er god,
 Dog den der satte Beed, en Spillet ret forstod.
 Om et dumdriftigt Barn den Daarlighed tør vove,
 Ved Bredden af en Brynd at lægge sig at sove,
 Og det da falder need i Hast og drukner sig,
 Har Lykken det da gjort, er Skylden da hos mig?

Jeg

Jeg meer end eengang har, saa mangen Gief uddraget
 Af Faren, hvor hand laa, og ham ved Haenden taget,
 Fra Bredden fra en Brønd, alleene at undgaa,
 Alt jeg udi hans Død ey skulde Skylden saa.
 Er jeg forpligtet da, mod hver Mand det at giøre?
 Skal jeg dig som et Barn, ved Haenden altid føre,
 Du har jo den Fornuft, du har jo Skiel og Biid,
 Tænk det, at hver Mand er sin egen Lykkes Smid.
 Jeg gjør jo nok hermed, jeg Leyligheden sender,
 Det ikke min Skyld er, at Daaren den ey kiender,
 Den i sin Pande jo har Haar at fatte i,
 Hvi lader hand den da i Søvnne gaae forbi.
 Du veedst, min fiære Ben, du veedst, hvad jeg vil sige,
 Du har da ey behov mod Lykken saa at skrige,
 Dermed foer Lykken bort, og Sønnen mig forlod,
 Men see! mig siintes nu, jeg var ved bedre Mod.
 Hvad Marsag der var til, jeg det endnu ey viste,
 Men jeg en liden Fugl iblant de grønne Dviste
 Hos mig i Syne fik, den Fugl den sad og sang,
 Og gjorde sig ret glad en gandske Time lang.
 Jeg saae den lille Fugl, dens Farver vare skionne,
 Jeg saae en deylik Glands, af røde, gule, grønne,
 Og andre Farver meer, som Fuglen paa sig bar,
 Og hvormed hver en Fæir ret ziirligt pyntet var.
 Jeg hørde hvor den sang, jeg med Forundring hørte,
 Hvor den saa glædelig sin lille Tunge rørte,
 Det mindste Sorrias Tegn, den ikke fra sig gaf,
 Ney, ney, den lille Fugl den veed der intet af.
 Derover hos mig selv, jeg kom i disse Tanker,
 Hvad Daarlighedens Damp du i din Hierne sanker,
 Du med Bekymring gaar, og sørger for dit Brod,
 Og den Bekymring selv, gjør dig den største Nød.

Hør til den lille Fugl, hvor gladelig den quæder,
 Den sørger ej for Mad, den sørger ej for Klæder,
 Den er jo bedre klædt, end manges stolt Phantast
 Der prunker med den Fjær en Fugl fra sig har kast.
 Den Fugl hand sørger en for Lykke eller Føde,
 Som mangt et Verdens Træl der gremmer sig til døde,
 Og til sin sidste Stund i Hierte-Sorrig gaar,
 Enddog hand derfor tit en meer, en mindre faar.
 Hvad er det, som mand sig i Verden foretager,
 At mand saa Dag og Nat, sig med Bekymring plager,
 Smaa Fuglers Nøysomhed os jo langt bedre var,
 Men Verden den er gal, jo Verden er en Nar.
 Hermed begyndte jeg paa Verden agt at give,
 Hermed gav jeg mig til, med Svøben om at drive
 Uld Verden som en Top, ja! med een gandske Bog
 At lære os forvist, den Galne en er klog.
 Men alt hvad jeg kom til at skrive eller tale,
 Det kom paa timen frem med Rimet ved sin Hale,
 Alt hvad paa Tungen kom, alt hvad min Pen den skrev,
 Paa Tungen det til Riim, til Riim i Pennen blev.
 Sligt kom mig selsomt for, hvad! har jeg lært at svinge
 I lærde Musers Kor? Hvad gaar der af min Tunge?
 Hvad gaar der af min Pen? men jeg nu ogsaa skal,
 (Saa tænkte jeg derved) udi Poeters Tal.
 Maaskee den Lykke mig har spilled dette Stykke
 Imens jeg laa og sov; hvor manges til sin Lykke
 I Verden sovet har? det samme mig er skeet,
 Jeg har mig uden tvist vist sovet til Poet.
 Ja mænd min fiere Ven, i Sovne jeg har fundet
 Hvert Riim og Vers du seer, i Sovne det blev spundet,
 Af lutter Gæde-Uld, og Lodne-Pan hans Skæg,
 Det og saa nyttigt er som Lusses rodneæg.

Det

Det heel u-nyttigt er, som vor Philister siger,
 Med sig u-nyttighed, som Tyven sig indsniger,
 Saa tit i min Bedrøft og Handel som du seer,
 Det samme haaber jeg med mange andre meer.
 Det meer vel meer end mig, hvor spodsk mand herom lader,
 Tag Løsten i din Haand, gik ud paa alle Gader,
 See til du finder een, som bruger sin Forstand
 Til intet uden det som nyttigt kaldes fand.
 See til den Kræmmer der, der rider hos en Greve,
 Den Vere koster ham hans Kram og Vexel-Breve,
 For os som gaar til Fods med Svogstred hand slaar Knepp,
 Hand sidder dog til Hest som Barnet paa en Riep.
 See hiffet boer en Mand, hans tunge Nar og Alder,
 Med mangt et Sygdoms Biid, ham need i Graven kalder,
 En haaben store Ting, hand sig dog tager til,
 Og paa en Kleppert hand til Himmels ride vil.
 Udi hans sidste Stund, see hvor den Mand sig plager,
 Med mangen bitter Drik, som ham ret ilde smager,
 Og selv sit Levnets Traad (skiont Lachesis har sagt
 At Leenen alt er fuld,) forlænge vil med Magt.
 Hand vil at Doctoren Fru Atropos skal gjøre
 U-myndig, som et Barn, og hende Soren føre
 Imellem Fingerne, ja! naar hun flipper til,
 En Bæver-Knude hand paa Traaen have vil.
 Med Døden i hans Hals hand sørger for hans Rente,
 Som hand i Junio til Indtegt har at vente,
 Og for hvad meer hand har udi en skiden Klud,
 Og i det Øyeblik hand blæser Siælen ud.
 See! hin hand sidder vel, har Suul og Brød at æde,
 Udi et lidet Huus, hand sig et Herre-Gæde
 Og Slot vil bygge op, og inden Dag og Nar
 Med Kone og med Born af Hunger slet forgaar.

Hand

Hand lader sig et Skjold og prægtigt Vaaben smidde,
 Et herligt Navn dertil, hand vil ej længer hidde,
 Iep Madlen stet og ret, men Adel-Veg og Skal,
 Og tænker ej derpaa hans Udkom bette Skal.
 Hand tænker ej derpaa, hans Adelskab vil øde
 Det Allen, Begt og Maal, som ham er vandt at føde,
 Ja det hans Faders Sax, hans Moders Spinde-Rot
 Ham i hans Ungdom har forhvervet smaalig nok.
 Gaf hen mod Højbro op, der seer du een at age
 Udi en gylden Vogn, hand kommer just tilbage,
 Fra et højvigtigt Verk, som ej er værd en Hvid,
 Enddog det koster ham stor Møje, Sveed og Klid.
 Hand med vor Adel-Veg af Rande ej vil drikke,
 Fordi den Mand som hand, sit Adelskab og ikke,
 Har faaet af Kong Dan; ret som Kong Christian.
 Ej nu saa mægtig var, som fordum Tid Kong Dan.
 I Kloster-strædet gaf, du der to Piger finder,
 Som staar i Fadder-Snak, saa Tiden dem bortsvinder
 Fra deris Vrende, til hver en Sko-Dreng dem,
 Med Hammer-Spildet maa paaminde at gaa hjem.
 Madtz Suphals ligger syg, og for sin Doctor klager,
 Det Diævels Podagra stet Livet af ham tager,
 Hand lover ham dertil, hand for ald Verdens Guld,
 Ej meer vil drikke Biin; i Morgen er hand fuld.
 Kloer-Knegt forspillet har alt hvad hand har og ejer,
 Hand ved sin Salighed, som hver en Spiller plejer,
 Ald Spil forsvoret har, nu nys hand af en Ven,
 En Daler fik til Laans, nu spiller hand igien.
 Claus Næsviis løber om, hvert Selskab op at snage,
 Og hvert et Selskab hand er til Fortred og Plage,
 Mand ham i Selskab har saa gierne mangen gang,
 Som Grethe i sin Seng har Myg og Mygge-Sang.

Mod

Mod vilde Dyr mand sig med Baaben Land forsvare,
 Mand kun for Mikkel Rev opstiller Sax og Snare,
 For Muus og Rotte maa man sette Rotte-Krud,
 Claus Næstviis saa som Mhg mand faar at røge ud.
 Men see den Mand der gaaer, hvor forrigfulde Lader
 Den Stakkel paa sig har; ey giet dog hvad han skader,
 Han sig en Kone tog, men det ey ret tilgik,
 En anden for ham kom, og Jomfrudommen fik.
 Det gjør den Mand sig Harm, hans hverdags Mad og Føde
 Er lutter Suk og Graad, hand søger sig til døde,
 Fordi hand som en Giek, indbilder sig forvist,
 Hans Ære borte er, han har sin Ære mist.
 Men hvad u-nyttigt Tøy for saadant sig at gremme,
 Ret som din Ære sad udi din Kones Glemme,
 Og hand som hendes tog, strax ogsaa din tog med,
 Da sad din Ære vist ret paa et selfomt Sted.
 See! den der kommer der, gaar du ham ey af Dye,
 Og han først faar dig fat, du faar at holde Tøye
 Til det er blæst til Bords, den ærts forløyne Krop
 Skal dig med Logn og Snak til Halsen fylde op.
 Han dig fortælle skal, Ti Tusend store Sager,
 Som hand af Eventyr og gamle Bøger tager,
 Skal sværge offentlig, hand det har hørt og seet
 Og at det hannem selv er paa hans Reysse stæet.
 Han skal dig snakke for tre Timer lang tillige,
 Om det han lettelig med to Ord kunde sige,
 Og hvad du gjør dertil, at du vil gaa din Vej,
 Her hjælper ingen Snak, hand slipper dig dog ey.
 Ti gange den Phantast, skal Afskæed fra dig tage,
 Ti gange hand igien skal raabe dig tilbage,
 Og hvad du selv har sagt, fortælle dig paa ny
 Og holder det indtil du ferdig er at spy.

D d

Men

Men see paa disse to: mand veed jo de hinanden
 Bagtale overalt, og hade saasom Fanden,
 Der gaar de begge to, tilsammen Haand i Haand,
 I begges Hierter dog er samme Falskheds Aand.
 Den ene med Bedrag den anden ud vil høre,
 At finde hvad hand fand omkring i Byen føre,
 Hermed hans Tunge saa fand reede under ham,
 Saa hand paa Tid og Sted faar baade Last og Skam.
 Den gammel Stakkell der, som i en fittet Trene
 Og revne Burer gaar, tænk dog med hvad for Møye
 Hand op paa Børsen gaar, den arme gamle Mand,
 At hand med Riemandskab en Skilling vinde fand.
 Hand til sin Middags-Mad slet intet andet æder,
 End som en roget Eild, sit Brød dertil hand væder,
 I Clausmands Skillings Øl, til Aftens Maaltid hand
 Tobak at tygge har, hvortil hand drikker Vand.
 Saamænd hand Aarsag har, at svare og at svente,
 Den Stakkell dog kun har tre Tønder Guld paa Rente,
 Og ingen Børn dertil, hand aldrig Kone tog,
 Fordi hans Armod til Huusholdning ey forslog.
 Den som ham arve skal, ham ønsker i sit Hierte
 Ti Alen under Jord, hand længes med stor Smerte,
 At hand i Hunde var, den Tak vor Puge faar,
 Fordi hand sultet har i tredsindstyve Aar.
 Men kom lit bedre frem, her moder du en anden,
 See dog, hvor seer hand ud, saa bister saasom Fanden,
 Ja som hans Knæbel-Bart og Hat ham sidder til,
 Saa har hand een alt ædt, og til en anden vil.
 For alting see dig for, og gaa ham dog i tide
 Af Byen, est du flog, hand ey er vandt at lide
 Ham nogen kommer nær, gjør nogen sig til Knud,
 Paa timen heder det, du Hymmel skær herud.

See!

See! hvilket Dævels Svind hand slæber ved hans Side,
I Morgen tilig han til Gyldenlund skal ride

Og verle Kugler der, ja gaaer paa Hug og Stik,
For han forgangen Dag et Dre figen fik.

Det Drefigen ham berøvet har hans Vre,

Hand fand en ærlig Karl ej meer i Verden være,

For han sin Vre selv ved mangt et blodigt Saar,
Udaf sin Fiendes Liv og Bryst udboret faar.

Men om han Rumpen traf, hvor vil han Vren tage,

Alt han den jo igien ret skiden faar tilbage?

Jeg ej udgrunde fand, hvor Pokker det er fat,

Og paa hvad Steder Folk har deres Vre sat.

Lad være han i Blod og Saar sin Vre finder,

Ja fik han Saaret selv han dog sin Vre vinder,

Et Drefigen ham hans Vre tager hen,

Et Saar udi hans Nøb ham giver den igien.

Man alt hvad man har kiært bør vove for sin Vre,

Ja Liv og Lemmer til, det maa ret gierne være,

Dog staar det ikke fast, det er ej altid vist,

Den altid ærlig er, som er en Duelist.

Men han, som viser os sligt stort et Love-Hierte,

Som Drefigen ej i Verden fand forsmerte,

Hand som os bilder ind, hans Tapperhed og Mod

Fand Drefigen ej af to foruden Blod.

Mon hand ej have før os givet denne Prøve

Udaf sin Tapperhed, naar hand den skulle øve

Mod Fienden som en Mand, at han som Haren løb,

Ja som en skaldet Hund i Bagger-Ovnen krøb?

En Spanier sig lod en Aftens Tid forlyde

For gamle Keiser Carl, det skulde ham fortryde,

Alt i hans Liges Tid ham nogen bange saae,

Om hand igiennem Jld og Band end skulle gaae.

Men Kejseren derved med Brillen paa sin Næse,
 Ved Lyset gav sig til udi et Brev at læse,
 Og bød vor Spanier at snyde Lyset strax,
 Paa Lysestagen dog var ingen Lysefax.
 Hvad Raad for Manden her? den arme Lyse-Snyder,
 Hand saar at giøre strax, hvad Kejseren ham byder,
 Til dette Arbeid da hans Fingre tiene maa,
 Her er ej Lyse-Sax, ej andet Raad at faa.
 Med Fingerne den Mand da maatte Branden tage,
 Alf Lyset i en hast, han kaste vel saa fage
 Den Tandel fra sig bort, men see i sig en hast,
 Ved Fingerne deraf endeel dog hængte fast.
 Vor Spanier tog paa, ret som Fru Jyttes Albe,
 Med Jiden i sin Kæv, at gnie, stryge, skrabe,
 Og viske Fingerne, at faa den Tandel af,
 Sin Spanske Mine nu, han slet paa Baalet gaf.
 Den fromme Kejsers lo, og spurde: hvad hand vilde,
 Mens hand tog saa afsted, og skaate sig saa ilde,
 Dervaa som Sanden var, den Junker svarede,
 At han var bange for, at brænde Fingerne.
 Saa gif det denne Gief, saa gaar det og vel flere,
 I hvad vor Duellist vil puffe og brave,
 Hand ej er bange for at gaa i Jid og Band,
 En Lyse-Tande ham fuld bange giøre kand.
 Ja meer mand vel har seet og hørt af andres Sigen,
 At hand i Verden tit saa mangt et Drefigen
 Til Takke taget har, naar Haman ham har brudt,
 Og uden Ret og Skiel fra Stand og Brød forskudt.
 Dog seer mand ham endnu at neje og at bukke,
 For hvert et Lykkens Træl at græde og at sukke,
 At falde paa hans Knæ, og tage Hatten af,
 End og for den som selv det Drefigen gaf.

End.

Enddog det usle Drog det ej fornøden haver,
 Thi han foruden det har nok af Lykkens Gaver,
 Ja Lykken er ham nok til Ophold rund og god,
 Om hand begavet var med ægte Dyd og Mod.
 Den Giekl har Baaben nok, dog veed hand ej at kæmpe
 For Vren, som hand bør, og Lykkens Had at dæmpe,
 Og med en nøjsom Siæl, naar hun ej gjør Forstiel
 Paa 11-dyd og paa Dyd, at træde i Duel.
 See! det er Vre værd sin egen Siæl at tvinge,
 Thi Vren aldrig sad paa Spidsen af en Klinge,
 Ej i en Morders Haand, ej i en reven Bom,
 Og vil du det ej tro, spørg Kongens Lov derom.
 Kom tag din Kappe paa, gik i en Barsel-Stue,
 Og hør der engang til, hvor mangen Gladder Frue
 Der Tungen bruge kand til Løgn og Fadder Snak,
 Saa den Gravværende veed hende liden Tak.
 Kong Willjam siger een, har alt Kong Jacobs Erone,
 En anden sværger paa, Jep Hansen slaar sin Kone,
 Den siger: Karen kat faar ingen Mand i Nar,
 Den gamle Zidse Knudts sig tager tit en Taar.
 Ja den for venlig seer, naar Mandfolk hende møder,
 Den alt for kostbar er, og hendes Mand forøder,
 Fordi hun gaar til Stoels med fiint forgylt Papiir,
 Og gaaer os med en Tov ret som vor Frue-Spiir.
 Den kaager saltet Sild, og Brød i Soddet bryder,
 At give hendes Folk, den sig i Hiertet fryder,
 At hendes Mand er død, hun har en fuldtro Ven,
 Hun længe har haft kjær, den faar hun nu igien.
 Den Pige synes kion, men hver en Ting der blinker,
 Er derfor ikke Guld, hun sig hver Morgen sminker,
 Og som et Rivejern, saa hvas er hendes Krop,
 For den skyld Hylas og, med hende saa slog op.

Een gandske undrer paa, at Thine kand fordrage,
 At Rasmus hendes Mand, han sidder alle Dage
 Og smoger hans Tobak, hver Time og hver Stund
 Man finder hendes Mand med Piben i sin Mund
 Ej sy det stemme Tøj, saa svarer Jomfru Klinke,
 Hvad maa det Dag og Nat af Halsen paa ham stinke,
 Men hendes egen Hals, hun den ej lugte kand,
 Den Lugt for andre er, og heldst for hendes Mand.
 Nej siger Meite Geedz, min Mand han veed at leve,
 Han bruger sin Tobak, saa bruger hver en Greve,
 Og hver Grev. Inde til, hand til Tobakken har
 Naar han i Selskab gaar, en Dose som er rar.
 See! saadan Kierling Snak, maa Barsel-Konen høre,
 Hvor svag den Stakkel er, hun tør sig dog ej røre,
 Hun ligger som en Stok, tænk hvad en Spot og Skam,
 Om Puden kreglet blev, og nogen det fornam.
 Som den der er nedsmurt, hun ligge maa og svæde,
 Saa snart som een gaar bort, den anden er tilreede,
 See den vil holde Snak, den vide hvad der skeer,
 Den see vor Barsel-Seng, den for det er Maneer.
 See! meget saadant meer i Verden forefalder,
 Som jeg u-nyttigt Tøj, ej uden Narfag kalder,
 Men det altsammen dog i Verden vel tilgaf,
 Om ej paa Himlens Vej var ogsaa nok deraf.
 Ej see dig om engang, hvad mand sig der tiltager,
 Hvor mangan een sig der, stet til Unytte plager,
 Med mangan Narrisk Ting i denne Phantasi,
 At hand sin Salighed vil finde derudi.
 Hvor mangan daar'ig Vej og vildsom Sti os møder,
 Jeg intet tale vil om Tyrker og om Jøder,
 Og vilde Hedninger, med falske Guders Pral,
 Men dog tre Parter først af Verden løber gal.

Jeg

Jeg mig alleene til den fjerde Part vil vende,
 Den til os Christne selv, som GUD har lærdt at kiende
 Den rette Himmel-Bey udi sit klare Ord,
 Og har os selv dertil sadt ved sit eget Bord.
 Mand den om Salighed til Helgen seer at løbe,
 Den vil den af sin Hud udvidske med en Svøbe,
 Den faar den af sin Tarm, naar hand den faster tom,
 Den af et Afslads-Brev og Paven's Taa til Rom.
 Men disse løbe vild, de ere kun Papister,
 Saa giøre andre fleer, Manister, Calvinister,
 Saa mange som der er, og hver en Lærdoms Sect,
 Som ikke holder just med Docter Luthers Begt,
 Nu vel der har vi først de Tre af Verdens Parter,
 Som alle løbe gal, den fjerde Deel sig arter
 Saa hiertens meget vel, saa Mitten først afsted,
 Blandt Tyve Secters Tal de ogsaa løbe med.
 Velan! jeg kommer da til vore Lutheraner,
 Vi har den rette Bey, som Guds Ord for os baner,
 Vi gaar i Guds Ords Bang, i Græs til vore Knæ,
 Vi gaar for Paven's Storm i beste Ly og Læ.
 Den Sag er meer end klar, vi har udvalt det beste,
 Hver Lutheran der er, har Paradis i Fæste,
 Men kom og læs eengang udi hans Fæste-Brev,
 Og hvad hans Husbond selv ham deri forrestrev.
 I Fæste-Brevet staar: vi een Ting bør at viide,
 En Ting fornøden er, hvordan vor Siæl skal lide,
 Naar den engang skal ind i Evigheden gaa,
 Paa hvad Maneer den da for Dommen kand bestaa.
 Men hvo i Verden er, som i sit Liges Dage,
 Sig for den eene Ting med Alvor vil u-mage,
 Som ikke løber aal, og det i fulde Spring,
 For mangen Hielp-løs og u fornøden Ting?

Den

Den Unge ald den Stund hans Aar de ere grønne,
 Og blomstres meer og meer, hand neppe ved en Bonne
 Skatterer Ewigghed, hand tænker, Dødsens Bud
 Ey er saa nær endnu, langt borte got for Slud.
 Den gamle, graa og tung af Alder og af Dage,
 Sig stedse bilder ind, hand Tid nok har tilbage,
 Alt plage sig med det som Ewigghed angaar,
 For det Nærværendes hand først at sørge faar.
 Den som paa Lyffens Vogn er kommen op at age,
 Hand skal sin Salighed i Munden tit nok tage,
 Hand løber dog til Fods, for Ære, Sølv og Guld,
 Af Salighed hans Mund, af Guld hans Siæl er fuld.
 Den som i fattigdom og Støv maa holde Trøye,
 Som sig med muldet Brød og Vand maa lade nøye,
 Til Helvede hans Mund, ald Bellyst sender need,
 Hans Attraa staar til Guld, men Guld hans Tanker veed.
 Hand vel som Ræven tør for Konnebæret sukke,
 Men for det sidder høyt, og hand det ey kand plukke,
 Saa er det Bær saa suurt, hand skiotter ey derom,
 Skiont dette inden for hans Tænder aldrig kom.
 Ald Verdens Stads hand slet med Koste vil udføye,
 Men hans Guds Himmerig, det har hand i sit Øye,
 Hver Staader der er til, det aldrig feile kand,
 Har Brev og Seigl derpaa, hand er en salig Mand.
 Det slaar os aldrig fejl, den Arme og den Rige
 Har nok om Himmerig at snakke og at sige,
 I Verden er kun Harm, Fortred, Bedrag og Svig,
 Hans Attraa staar til Guld og til Guds Himmerig.
 Men naar vor HÆrre ham ved Dødsens Bud henkalder
 Ind i sit Himmerig, tænck dog, hvor det ham falder
 Saa hiertens saare tungt, hvor nødig hand vil med,
 Og hvor det holder hart, før mand ham saar affled.
Men

Men sig os dog engang, hvordan fandt det sig rime,
 Med det hand gjør os viis? hvad andet fandt ham lime
 Saa fast til denne Jord, den usle Verdens Nar,
 End lutter Daarlighed, som lidt fornøden var.
 Men sigt en Svaghed er, som Riødet med sig fører,
 Saa længe Riødet er til, sigt Troen en tilhører,
 Vi har den sande Tro, alt Pavenes Abe-Spil
 Af Kirken er forviist, og ej er meere til.
 Rom, gik i Kirken ind, mand læser og mand stunger,
 Ja Orgelverket gaar, saa hver en Pille runger,
 Fru Thrine midlertid med Junker Torken gjør,
 I hendes Finke-Buur, det jeg ej nævne tør.
 Hun har sit Finke-Buur den dydige Matrone,
 Hun ej fandt sidde hos en fattig ærlig Kone,
 Men see! saa vel som den der i det usle Stov
 Og Alke sidde maa, hun sidder paa en Røv.
 See Folkets Andagt an, den sover, den hand griner,
 Den holder Fadder-Snak, den sidder og gjør Miner,
 Men den der sidder der, see hin tog Snustobak,
 Og trykte Daasen til, saa det ret artig smak.
 See! der til Lusse Geeds, hvad Skielden og hvad Banden
 Hun har med Karen Smids, det synes de hinanden
 I Haaret snart har fat, saa heftig gaar det til,
 Den eene oven for den anden sidde vil.
 Om jeg en Dommer var, og de mig begge bade,
 At domme mellem dem om overst Stole-Stade,
 Da den af disse to det skulde være nest,
 Som vilde holdes for den største Skiende-Gest.
 Fem Tavler gaar der om, og hver Mand har den Vre,
 At legge sit deri, hvor fattig hand fandt være,
 Ei at den Fattige skal have Gavn deraf,
 Men for det var en Spot, om hand slet intet gav.

Se

See!

See! Kirkens Blof der staaer, er fuld af Sølvs og Penge,
 Som mangen Kirke Tyf, der vel var værd at hange,
 I Løndom stak deri, den Skielm hand stael en Stud,
 Hand til de Arme vil Kalluned deele ud.
 Ja mangen Dalila, som Satan selv tilhører,
 Naar hende Lovens-Bud Samvittigheden rører,
 Sin Synd afstinge vil hos Gld imod hans Tak,
 Med hendes Haandfuld Guld, som hun i Blokken stak.
 Hør til den Hiertens Præst, hvor flittig hand advarer,
 At man sig vogte skal, for Gierighedens Snarer,
 Thi Rigdom, Sølvs og Guld, er dog kun Støv og Muld,
 Men Præste-Sækken hand dog selv vil have fuld.
 Men mueligt tænker hand, at Gld ham lod levere
 En Stav, dertil en Pung, sin Hiord skal hand regjere
 Og styre viiselig, dertil fik han den Stav,
 Det og for noget var at Gld ham Pungen gav.
 Maa skee hand tænker og paa Riortel og paa Krave,
 Som hand har dyrt betalt, ja mangen Skienk og Gave
 Hand gav for Embedet, ham ligger i hans Sind,
 Thi hand for Venskab ej, som Peder blev lukt ind.
 Hand det jo ind igien af Embedet bør sanke,
 Hand sig en Kone tog, hand veed, hervaa vil vanke
 Maa skee et Huusfuld Børn, som hand forsørge maa,
 Det anderledes ej en Christen an vil staa.
 Mand derfor og har seet, at den som Gld lod kalde
 Til Embedet, det Kald sig ikke lod befalde,
 Men Øvrighedens Brev igien tilbage bar,
 Fordi det samme Kald ham alt for ringe var.
 Dog hvad er det, et Kald? hvad er det vel jeg snakker?
 Det Præste-Embedet, som Simon sig tilprakker,
 Er nu ej meer et Kald, det hidder nu et Brød,
 Hvad Under at Her Claus for Brød da Penge bød.

Ej siger os engang, I Satans Reje-Svenne!
 Hvad eders Forsæt er, hvorfor I Herren tienne,
 Er det at tiene GUD udi hans Helligdom?
 Er det ej snarere at spekke eders Børm?
 Hvad siger Præsten meer? vil du en Christen være,
 Du med din Skyldener Taalmodighed skal bære,
 Og see den fromme Mand har selv sin Nabo sat,
 Og for en Bøvel ham i Slutteriet sat.
 Hand siger, at enhver sin Næste bør forlade,
 Hvad hand har mod ham brudt, hans Pige kom til skade,
 Hans Kone med et Ord at tale lidt fornær,
 Hun skal til Røget strax og faar en Fandens Fær.
 Ja her hvor hand sin Text forvirrer og forbender,
 Naar Hiertet i hans Liv af Had og Alvind brender,
 Naar hand for dit og dat, paa den og den har Pisk,
 At hand kand komme til at giøre ham et Stik.
 At hand kand komme til at yde sine Gloser,
 Psy ham! det bedre var hand gif og solte Hoser,
 Ja det ham bedre var, at hand ved Stranden sad,
 Og solte Bergesfisk og Kallund paa et Fad.
 End hans Affecters Skum paa sligt et Sted at bære,
 Som er med Hellighed indviet til GUDS Ære,
 End saa sin Hadskheds Jld og Alvinds tændte Brand
 At vilde slukke ud i Livsens søde Vand.
 Hand med Alvorlighed og Drukkenskab forbyder,
 Thi det er visselig en Rod til alle Lyder,
 Selv har hand alt til Livs en Potte Brændeviin,
 See dog hvordan hand staar, og raver som et Sviin.
 Hand siger, Horerie er Satans Tøyr og Grime,
 At binde Folk udi, nu Nys i denne Time,
 Mens Capellanen stod for Alteret og sang,
 Den Præst hos Konen var, og gjorde det engang.

Hand siger Ydmyghed anstaar vor Herres Benner,
 For alting først og sidst en hellig Guds Ords Tienner,
 Dog løber hand omkring og slider sine Sko,
 Ja Cancelliet selv for Manden ej har Ro.
 For hand udbetlet faar Assessor's Rang og Sæde
 I Consistorio hos andre at beklæde,
 Ja manges Landsby Præst vil Skindet af sig flaa,
 I Steden for sin Hat, Boneitten paa at faa.
 Mand derfor manges Gief og seer derom at lebe,
 Til Klerke Market hen, for Penge sig at koebe
 En høj Magister Grad, endog hand er en Stud,
 En u-lærdt Grobian, og Zincke i hans Hud.
 Alt fligt u nyttigt Toy, som sees og som høres
 Jeg derpaa vedde tør, saa lit fornøden gøres
 Som mine Vers og Riim, den Sag er meer end klar,
 Alt dersom jeg er gal, jeg mange Brødre har.
 Ald Berden som den staar er proppet fuld af Griller,
 Ja hver Mand har sin Gief, som i hans Hierne spiller,
 Som nøder Manden til saa mangt et daarligt Spil,
 Saa hand maa spille med, om nødigt hand end vil.
 Hvo Skindet skabbet har, om Skindet ham end sprekker,
 Hand Skindet skave maa, see! Lykken Manden trekker,
 Og Gieffen leder ham ved Dret som et Sviin,
 Saa denne drikker Vand, den Ol, den anden Viin.
 De Gietke sidde fast, de lade sig ej skære
 Saa let bag Dret ud, du maa saa meget lære
 Paa Aben, som du vilt, med Hug, med slag, med stød,
 Den Nødde-Kiernen dog skal æde til sin Død.
 Et smukt Par unge Folk en Mortens-Aften viide,
 Som mange andre fleer, og giøre dem et Gilde,
 De og en Mortens Gaas for dem paa Bordet flø,
 Med Svidsker vel opfyldt, paa Lands Maneer og Skif.

Men

Men see hvor Gieffen her med Konen kom at spille,
 Hun nøjedes ej med den Mortens-Gaas at ville,
 Hun gav sig med sin Mand i en u-nødig Tvist,
 Og sagde : at den Gaas en Gasse var forvist,
 Hand svor, det var en Gaas, hun svor, det var en Gasse,
 Og det saa længe ho'dt, indtil vor Junker Lasse
 Hand rejste Børster op, og endelig Fru Gaas.
 En Stokfist-Suppe gav paa hendes Gaase-Kraas.
 Det gik saa den gang hen, da Aaret nu var omme,
 Kom Mortens Gaas igien, vor Kone ej til fromme,
 Af forrige Mars Gaas hun gav sin Mand en Streg
 Ja, ja saamænd i fior, da aad vi Gaase-Steg.
 Mit Hierte, sagde hand, du dervaa ey maa tænke,
 Det var din egen Skyld, vel, sagde gode Fienke,
 Saa faar jeg for min Mund da slaa en Henge-Gaas,
 Naar du vilt giøre os en Gasse til en Gaas.
 Det dog en Gasse var, om du det ret vil vide;
 Hvad maa mand, sagde hand, ej af en Kone lide,
 Saa var det dog en Gaas, du Gaas i Pokkers Skind,
 Det løgst du, Gaas du selv, hvad bilder du dig ind.
 Her sprang Stokfiste løs paa Skindet af den Kone,
 Og hvert et Aar der kom, hun sang den samme Thone,
 Hver Mortens-Aften hun for denne Gaase-Sag
 Sit Stokfist paa sit Skind, til hendes Døde-Dag.
 Rand da en Kone saa hvert Aar mod Stokfist tage,
 Som ellers plejer ej ret saare vel at smage,
 Allene for den Lyst at staa paa hendes Nip,
 At sige Nej og Ja, som Gieffen til en Prip.
 Hvad skal en anden da for Lykken ikke lide,
 I sær naar Mester Giel er paa hans Ryg at ride,
 Med Spore og Karbadst at kildre ham hans Crav,
 Saa hand imed hans Tact, maa gaa i fuld Galop.

Naar Bileam først faar den Gief udi hans Pande,
 At hand for Baade skyld, vil HErrens Folk forbande,
 Skiont hans Samvittighed ti gange siger nej,
 Her hielper ingen Snaak, hand rider dog sin Vej.
 Her hielper ingen Snaak, hand sig paa Bejen giver,
 Og med Halsstarrighed ved Løgnens Forset bliver,
 Ja om den gode Mand skal bedre Tanke faa,
 Og ære Sandheds Aand, et Usen tale maa.
 Miracul vil hertil, og mangt et Usens Stemme,
 Hvor Gieffen Mester er, et Menneſke at temme,
 Ja kand et Usen det end naa hos en Prophet,
 Det derfor ikke strax gaar an hos en Poët.
 Gior ved ham hvad du vilt, fra Rimen ham at raade,
 Tael, ſkield, forman, forband, det skal saa meget baade,
 Som Vandet paa en Gaas, hand bliver den hand var,
 Om end hans Rime-Gief ham gjorde ſlet til Nar.
 Den søde Riime-Gief, som Maren med ham spiller,
 Og i hans Pande-Been ti tusend Lysters Griller
 Indhamrer, som enhver dog ej begribe kand,
 Og som langt overgaar dit Viid og din Forſtand.
 Tænk hvad en Hiertens Lyst, en gandske Bog at ſkrive,
 Og med ſit Contraſey i Trykken ud at give,
 Med Raaberſtykker til, hvad Glæde for en Mand
 At hand paa Borsen i Bogladen findes kand.
 Først paa det første Blad en prægtig Titul praler,
 Som mangan Kierling tit tredobbelt dyrt betaler,
 Thi Titulen min Ven, den ſælger mangan Bog,
 I ſær naar Elſe Viiv kand treffe paa et Drog.
 Derefter findes Vers, vor Author ſelv til Ære,
 Som om hans lærde Pen en haaben Løyn opſkiære,
 Og paa et fremmed Sprog os ſelge Vand for Viin,
 Tænk hvad en Hiertens Lyst, at roſes paa Latin.

En god og fuldtroe Ven tør ønske ham til Lykke
 Paa Grædsk og paa Hebræisk, det kand hand lade trykke,
 Just for udi sin Bog, thi ellers kunde skee,
 Om det kom bag udi, mand fik det ej at see.
 Thi dette mangen gang disvær sig vel kand hende,
 At Folk ej gider læst den gandske Bog til Ende,
 Og det stor Skade var, at gaa den Roes forbi,
 Thi den er mangen gang det beste derudi.
 Derneft mand lader ham ret kostelig indbinde,
 Paa Snittet heel forgyldt, hand siden er at finde
 Iblandt fornemme Folk; hvorover Mandens Navn
 Rundgiøres for enhver, ham selv til største Gavn.
 Heldst om den Mand sit Skrift til Her Justitz-Raads Frue
 Ret Jediceret har, saa alle Mand kand skue
 Det Udelige Navn, med Born og gandske Huus,
 Udi en Stil saa stor, som Hanken af et Kruus.
 Det aldrig feile kand, at Fruen sig jo viser
 Taknemmelig igien, og Mandens Lærdom priser
 For Her Justitz Raad selv, jo ingen tvivle tør,
 At Herren jo engang den Mand hans Lykke gjør.
 Tænk ved dig selv, min Ven! er det ej skionne Sager?
 Hvo vil da undre paa, at alle Verdens Plager,
 At vor Philisters Røst, ja tusend Eslers til,
 Ej kunde holde styr paa Rime Gieffens Spil.
 Nu vel da, siger mand, du vilt med Magt da skrive,
 Det dig u mueligt er din Riimen at begive,
 Nu vel da styr din Lyst og Riim imens du vil,
 Og spild din ædle Tid paa dette Gieffe Spil.
 Men Riim om Dyd og Tugt, hver Mand til Gavn og Gode,
 Og til Opbyggæelse, i Steden for at rode,
 Udi got Folkes Feil, dig selv til Had og Svot,
 Lad fare saadant Tøy, og riim os noget Got.

Skriv

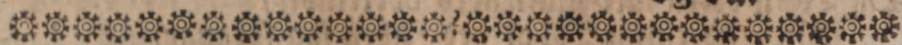
Skriv os et fyndigt Niim, din Skaber selv til Væ,
 Hvoraf en Christen Siæl den rette Vej fand lære,
 Hvoraf en Christen Siæl fand sanke sig Forstand,
 Og hvorved den sig op i Himlen svinge fand.
 Hold os din Musa til en Giestlig Sang at sunge,
 Som er behagelig blandt Gamle og blandt Unge,
 Som Konen ved sin Rok og Teen fand synge med,
 Ja Skræder, Snedker, Smid, hver paa sit Handverk sted.
 Som manges Jomfru fand i Lommen hos sig bære;
 En Jomfru visselig maa heel Gudfrygtig være,
 Naar hun i Lommen har hos sig en Geistlig Sang,
 Derved hun faar en Mand og Frier manges Gang.
 Du tørst ej frygte dig, sig nogen Skal formaste,
 Udi en Giestlig Sang det mindste Ord at laste,
 Nej, nej, naar kun en Sang, hvor skiest end Rimet staar,
 Saar Glds Ords Raabe paa, det nok for fulde gaar.
 Min Ven! jeg herudi dig ikke vil modstride,
 Det er vel meget om, Glds Ord maa ofte lide,
 At mand det tager bort fra Alteret med Magt,
 Og i et skidet Niim det fører i Foragt.
 Men sig mig er det ret? er det at følge efter?
 Er Zions Hiertens Fryd for sultne Eslers Kiefter?
 Har Kirken ej for den Forbandelse og Straf,
 Som under Pegaso gior Styrrelse deraf.
 Nej, Nej, min kiære Ven, mand ikke saa maa tage
 Glds Navn forfængelig, hver Kierling at behage,
 Jeg Giestlig Sang og Niim den overlade vil,
 Som er af Geistlig Stand, og faldet er dertil.
 Lad Kræmmeren sin Kram ved Begt og Maal udmaale,
 En Skræder bruge selv sin Sax, sin Traad og Naale,
 Skomageren sin Læst, sin Lasse, Syel og Nispe,
 Lad Præsten rime sig med Giestlig Sang til Bispe.

Men

Men om min Musa dog sig den Jndbildning gjorde,
 At hun var værd dertil, og sig fordrifte torde
 At bruge Streng-Beeg, og sang til høye Ting,
 Og vove os engang paa Helicon et Spring.
 Da vilde jeg maa skee om et og andet sunge,
 Som skulde holdes kiert blant Gamle og blant Unge,
 Hvormed jeg vilde vist i vores Cimber Land,
 Fortiene Tak udaf hver ærlig Dannemand.
 Jeg vilde synge om vor Nordens Store Løve,
 Som af et Konge-Mod ald Verden gav sin Prøve,
 Der hand med første Slag ned slog den lodne Bjørn,
 Og hialp igien paa God, den Binge-skudte Ørn.
 For hvilken mangt et Dyr, som Norden hører brumme,
 Ja Hesten som mand seer at snørke og at skumme,
 Af lutter Jorighed maa blive spag og tam,
 Og paa en Trendse gaa, saa stille som et Lam.
 Ja holt mand det for got, jeg Angeliquen kemte,
 Jeg vilde synge om Kong CHRISTIAN den Femte,
 Og vise os det Sted, som hand beklæde skal
 Bed Davids høyre Haand, blandt Himlens Aanders Tal.
 Jeg vilde synge om Ti Tusend rare Ønder,
 Med hvilke Himlen selv vor CHRISTIAN bepryder,
 Og med hans Væres Klang ald Norden fylde op
 Fra Eibens hule Rood til Dofre-Fjeldets Top.
 Saa hver en Dannemand, som efter vore Dage
 I Verden komme skal, derover skulde klage,
 Ham Lykken var saa tynd, at hand saa silde kom,
 Og fik det ey at see, jeg havde synget om.
 Men holt! min Musa holt! du Tønen først maa lære,
 Som sommer sig en Sang, til store Kongers Være,
 Kong Alexander dog ej strax affskildres vil
 Af hver en Lære-Dreng, som byder sig dertil.

Du derfor bedre gjør, din Pibe ind at stifte,
 Thi see! saa høye Ting beqvemmer mig dog ikke,
 Men dertil har jeg Lov med Dyene at see
 Paa Verdens Daarlighed, og af en Gief at lee.
 Hid da du stolte Nar, med ald din Bram og Brassen,
 Her hid du Betler med, som seler dig i Usken,
 Her hid du gamle Gnav, som aldrig lever nok,
 Hid med du lille Slut, som rider paa en Stok.
 Hid Skibsmænd Bove Hals, hid taabelige Jeppe,
 Hid snilde Riøbsted Mand, med Allen, Begt og Skieppe,
 Hid Rytter og Soldat, som vogte Kongens Slot,
 Hid hid Magister Madz, med Ferandiins Callor,
 Hid gamle Zidle Knuds. som med dit Hoved ryster,
 Og i en Tydsk Dls Krus har aflagt Riødets Lyster,
 Hid glatte Gømsfru Lisk, som gaar med Halsen bar,
 Og paa enhver Parryk et venligt Anslag har.
 Af eder vil jeg lee, om eders Giefke skrive,
 Ja skulde jeg end selv til Gief derover blive,
 Du Gief, imens du vil, mig sort som Kul afmael,
 Siig kun, at jeg gjør Vers, siig kun, at jeg er gal.
 Jeg derfor ikke har i Sinde mig at henge,
 Nej det er alt for dyrt; thi Reebet koster Penge,
 Ja det i Landsens Lov forbydes under Straf,
 Mand liden Vre til i Verden har deraf.
 Nej mænd, paa andres Dom, jeg lidet skal fortykke,
 Nej jeg et Smørre-Brød, et saare lekkert Stykke,
 For lang Tid har sat af, til den, som med sin Tand,
 Af mig og mine Vers, først Skindet rive fand.
 Lad Miid og Alvind da, mit Niim til ondt udtynde,
 Lad Usenet mod mig af Velsels Halsen skrynde,
 Lad Mester Skumler selv udghe Rod og Eliim
 Udaf sin skidne Mund, paa mig og mine Niim.

Lad Hunden, som blev ramt, kun ad mig gis og gabe,
 Lad Gieffen speigle sig og see hand er en Ube,
 Slaar hand sit Speil i tu, og skær sig paa et Skaar;
 Jeg sandelig derfor ej græde skal en Taar.
 Men see! det beste dog, og visseste af dette,
 Som jeg paa første Blad vel have kundet sette,
 Og som med tvende Ord tilbage staar endnu,
 Er: Hver Mand har sin Gief, ja! baade jeg
 og du.

Tobaks- Afte.

Jeg for en Skorsteens-Tid mig satte need at smøge
 En Pibe Røg-Tobak, betænkt paa at forøge
 Min Lykke og min Stand; jeg slet af Tanker fuld
 Opsvandt saa mangt et Raad, at vinde Sølv og Guld.
 At vinde Værdighed, Bestilling, Rang og Ære,
 Og hvad en modig Siæl i Verden fandt begiære,
 Ja mangt et modigt Suk mig ud af Brøstet gik,
 For det en anden var, for det en anden fik.
 Begierlighedens Aand mig lod for Djet stille
 Alt, hvad vor Verden har, som fandt i Djet spille,
 Ja, alt hvad Fristeren paa Bierget spille lod,
 Glds Søn at lokke til, at knæle for hans Fod.
 Men Fristeren hos mig sig ej bemøye torde,
 Mit Hierte af sig selv ham tusend Knæfald gjorde,
 Det med stor Andagt selv i Brysted, hvor det sad
 For Verdens Herlighed for Guld og Sølv tilbad.
 Saa mangan snedig Konst, alt saadant at forhverve,
 Og hvo som for mig kom, i Vejen at forderve,
 Mig Satan foreslog, som Haabet strax faldt bi,
 Og svar: Min Belsærdt, ja! min Himmel sad deri.

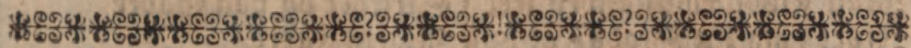
Mit fulde Forsæt blev alt fligt i Verk at sette,
 Og efter beste Konst min Handel at indrette,
 Rang, Rigdom, Magt og Pragt mig saa udi mit Sind,
 Rang, Rigdom, Magt og Pragt, for Resten var jeg blind.
 Imens jeg sidder saa i disse dybe Tanker,
 Og til et stort Casteel i Lusten Middel sanker,
 Med Forsæt, dette Verk at giøre got og fort,
 Tobakken sagtelig af Piben brender bort.
 Den tørre Hakke-Mad ved Jidens Kraft forsvinder,
 Og Tiden dertil med stilltiendes bortrinder,
 Men i det min Tobak ved Jiden saa forgaar,
 Min Tunge og min Hals jeg fuld af Alske faar.
 Den Alske med sin Smag mig Munden sammen-trekker,
 Og af den Tanke-Savn mig hastelig opvekker,
 Jeg seer mig runden om, og spytter ud paa stand
 Den u-bereedte Kost, og harker hvad jeg fand.
 Jeg seer mit Kammer slet af Røg og Smøg indtaget
 Og runden om besvendt, alt hvad jeg nu har maget
 Paa Rigdom, Magt og Pragt, en gandske Klokketund,
 Jeg har kun Røg og Smøg, og Alske i min Mund.
 Min Siæl ved denne Særd begyndte sig at røre
 Og reise i mit Bryst, hvad er her vel at giøre,
 Saa sagde mig min Siæl, du usle Verdens Giel,
 Hvad Bygning bygger du paa Skalkheds Fund og Trek.
 Hvad Satans Konster dog vil du os vel opspinde?
 Rand alt det som du seer, dig ey engang vaaminde,
 At tænke hvad du est, og hvad du blive skal
 Med alt det Tøy, hvorfor jeg Satan holdes fal.
 See til det tørre Blad, som Jiden har fortæret,
 Det er jo nu ey meer det samme det har været,
 Det jo til Alske blev, hvorved du spytte maa,
 Dends Bitterhed du knap af Halsen ud fand saa.

Hvad

Hvad fik du af det Blad, som dig saa skulle smage;
 Hvormed dig lystede din Tidsfordriv at tage?
 Det var jo Røg og Damp, alt hvad du deraf fik,
 Saa let som Røgen kom, saa let den ogsaa gik.
 Viid, det ald Herlighed, ald Rigdom, Magt og Velde
 Er som det visne Blad, i hvad det end kand gielde
 En liden stakket Tid, det er kun Græs og Høe,
 Som hielper dig kun lidt, naar du engang skal døe.
 See Asken an engang, som du nu har tilbage
 Af ald den Røg og Smøg, viid det, naar dine Dage
 Med Røgen svinder bort, din Ære, Solv og Guld
 Skal blive med dig selv til Aske, Støv og Muld.
 Jo! see din Pibe an, hvor skiden den er bleved
 Og u-reen af den Røg, naar du den Tid har leved
 I Verdens Røg og Smøg, og gjort din Guld imod,
 Din Siæl du skiden har, og fuld af Syndsens Soed.
 Skal Piben blive reen, den maa i Ild udbrendes,
 See til det samme ey din arme Siæl skal hendes
 I Evighedens Ild, i Svovel-Pølsens Røg,
 Om du den u-reen gjør i denne Verdens Smøg.
 Tænk dig da bedre om, din Daarlighed lad fare,
 Din Lyst og Utræa tem, til disse falske Vare,
 Som hielper dig saa lidt, som koste dig saa dyrt,
 Som levner Bæ og Harm, naar Lysten den er styrt.
 Ja, tem dit stolte Mod; See til, hvad du begierer,
 Forney du dia med det, som Himlen dig beskierer,
 Og vil du samle Guld, Credit og Ære-Stand,
 See til, at du alt sligt i Himlen samle kand.
 Ald Verden, som den staar, med Rigdom, Pragt og Ære,
 Og hvad en modig Siæl i Verden kand begiere,
 Det kun Indbildning er, en Fabel og en Snak,
 Ald Verden ey er værd en Pibe Smøg-Tobak.

See! denne Prædiken min Siæl mig her lod høre,
 Jeg fandt i min Fornuft sin Virkning strax at giøre,
 I min Hukommelse jeg hvert et Ord opskrev,
 Og ved min Daarlighed jeg rød og skamsfuld blev.
 Ja! ved mit Forset jeg begyndte mig at skamme,
 Og tænkte ved mig selv, jeg har jo hørt det samme
 I Kirken mangen gang, jeg har det læst og hørt,
 Jeg det dog aldrig før til Nytte mig har ført.
 Hvad Guld er underlig! hvor mangen Bey og Maade
 Hand at udfinde veed, naar hand sin Vland og Maade
 Til Bod og Bedring vil et Syndsens Træl betee,
 Og aabne ham hans Syn, saa hand sin Fejl fandt see.
 Hvor mangen Glds Ords Tolk paa Sandheds egen Trone
 Mig har det samme sagt, og sunget samme Tone,
 Som hos mig frugtet har, som Vandet paa en Gaas,
 Fordi jeg havde lukt mit Hierte slet i Laas.
 Og nu jeg sidder her belagt med Satans Lenker,
 Og spinder paa Bedrag, paa lutter Falskheds Renker,
 Hvormed jeg min Profit i Verden søge kand,
 Ja tage Brød og Liv fra mangen ærlig Mand.
 Ja nu jeg udlukt har min Guld af mine Tanker,
 Saa staar den fromme Guld for Dorren selv og banker,
 Nu jeg forgabet slet paa Verdens Brast og Bram,
 Tilbeder Sølv og Guld, og Satans falske Kram.
 Og selv mit Hierte vil bedaare og forraske,
 Saa finder Guld sig ind udi Tobakkens Afke,
 Og driver bort den Røg, som mig i Hierne staar,
 Saa jeg om min Bedrift en hellig Kundskab faar.
 Lov See dig, fromme Guld! hvad Satan end vil braske
 Med Verdens Herlighed, du med et Grydsel Afke,
 Naar du ophyse vil et Menniskes Forstand,
 Ald Verdens Herlighed til skamme giøre kand.

Lov skee dig fromme Guld! som har mig villet lære,
 Hvad Verden ret er værd, med ald sin Pragt og Væge,
 Gaf Satan med din Kram til dine Kiebmænd gaf,
 Jeg holder den en værd en Pibe Smøg-Tobak.
 Alt dette tænkte Claus derved at skulde blive,
 Men Satan loe deraf, hand vidste saa at drive
 Sit Spil med Lyffens Hiul, saa Claus paa Hiulet kom,
 Og aldrig gjorde Claus sig Tanker meer derom.

GRATULATION

Til

Kong FRIDERICH den Fjerde,
 Da hand i sine første Regjerings-Aar
 reiste til Norge.

Som Verdens store Soel, Naturens gyldne Dne
 Sin Rund vaa Himlen gaar, og deeler af det Høye
 Til alle skabte Ting, sit Lys, sin Kraft og Dyd,
 Og fylder Verden op med Glæde og med Fryd.

Saa og Kong FRIDERICH, vor Nordens Soel og Dne,
 I Riget gaar sin Rund, og sparer ingen Møye
 At deele ud sit Lys, sin Naade og sin Ret,
 Til Glæde og til Trøst, for hvert et Land og Plet.

Hans Ansigts blide Skind det gandske Land omgiver,
 Ald Sørrigs Taage det og U-dyds Damp bortdriver,
 Ja hver en U-freds Vind, hver Orlogs Torden-Sky
 Af Horisonten maa for Kongens Ansigt fly.

Hans Fodspor efter ham, hvert Fied og Trin han træder,
 Det drypper med alt Got, og Landets Velfærd væder
 Med en velsigned Dug; ja gjør hver By og Stad,
 Hvert Dømhuss, Kirke, Torv, og hver en Ager glad.

I Domhuus og paa Ting mand Sandhed seer at træde
 I hvide Klæder frem; hver Dommer paa sit Sæde
 Krog-Loven legger bort; Tingstuden ligesaa,
 Hand den ey bruge tør, thi Kongen seer derpaa.
 Glds Huus og Kirke sig ved Kongens Komme fryder,
 Thi Zions Muure hand selv bygger og bepryder,
 All U-dyd, Riøb og Gall af Helligdommens Stæd
 Hand lader kaste ud, ja Præste Sekken med.
 Man Riøbsted-Manden seer i Stræder og paa Gader
 Jført i ald sin Stads, at hilse Rigets Fader,
 Han sværger hos sig selv, naar hand sin Konge seer,
 At hand med Maal og Begt vil aldrig svige meer.
 Den trætte Sædemand med Glæde paa sin Ager,
 Ald Landsens Fader seer, og ham til Bidne tager
 Om Sæden hand har lagt, om ald sin Svæed og Gliid,
 Og venter efter ham Gld selv til Hostens Tiid.
 Den fromme Konges Syn opmuntrer Bondens Sønner
 Til Landets Værn og Vagt, hand skjeller og hand skionner
 Hvis Hierte og hvis Mod den Væ best er værd,
 At bære for en Gæeb det ædle blanke Sværd.
 Mod Fiendens Unløb hand dem lærer til at vende,
 En Væ-Bue ret til Landets Værn at spende,
 Og plante for en Piil det ædle Laubær-Træ,
 Hans Krone til Zirat, hans Land til Ly og Læ.
 Med Fremmed Dyesyn hand sig ey lader noye,
 Hand Dret villigt har, men troer sit eget Dye,
 Det best paa Landets Tærv indvortes giver agt,
 Mod Fienden uden til det er den beste Vagt.
 Lyksalig Dannemark! som saa ved Kongens Dye
 Velsignes Aar fra Aar! Gld selv udaf det Høye
 Velsigne ham igien, Glds Ansigts Lys og Skin
 Ledsaage Kongens Fod i hvert et Fied og Trin!

Lykfsaligt Dannemærk! saa maa ald Verden sige;
 Lykfsaligt est du med, du ædle Norges Rige,
 Din Konges Dne du skal see i dette Aar,
 Og at det over dig ey mindre vaaget staar.
 For din Skyld Kongen sig betroer paa Havets Bølger;
 Og Himlens store Soel i Cirkel-Gangen følger,
 Saa Havets Dnb ey maa forhindre Nordens Pool,
 At nyde Lod og Deel udi sin blide Sool.
 Saa tag imod ham da med tro og hulde Arme,
 Hans fromme Hierte-Paug med Naadens Skin og Varme,
 Din Sommer giøre skal saa frugtbar og saa blid,
 Saa Hosten vare skal i mange Kongers Tid.
 Af dine Bierge hand Belsignelsen skal byde
 Med Nectar-Stømme ned i Dalene at flyde,
 Hand skal, som Moses, slaa paa Klippen i dit Land;
 Og see! den haarde Steen skal give Guld for Vand.
 Hand af din Klippe skal udhamre Dyd og Vre,
 De Gyltne Tiders Guld, ja Dofre-Fjeld skal lære,
 Saa snart Kong FRIDERICH har sat derpaa sin Fod,
 At give Saft og Kraft i alle Dydens Rod.
 Den lodne Biørn med Frygt udi sin Røver-Kule,
 Ved dine Grændser skal for Kongens Ansigt stule,
 Han skal hans Godsvor see paa Klippens høje Top,
 Og see af hvert et Fied Ti Palmer vore op.
 Den grumme Hav-Orm selv for FRIDERICH skal romme;
 Og aldrig komme meer paa Norges fede Stømme,
 Thi Kongen giøre skal hver Fiord og hver en Havn,
 Saa sikker og saa tryk som Jovis egen Favn.
 Neptunus sine Børn for Kongen frem skal lede,
 Og sværge Huldskabs Eed, at holde dem til rede;
 Til Landsens Tieneste, hand her Athenens By,
 Langt bedre end som før opbygge skal paa ny.

Du Last og U-dyd har og mangt et ondt Exempel,
 Som verre var end Pest, udryddet af Glds Temvel,
 Du har opreist deri, alt hvis der stod paa Fald,
 Trods Hercules, hans Kunst og Arbeid i en Stald.
 Og har hand Cerberum fra Helveds Port borttaget,
 Du har Astræam need fra Himlen til dig draget,
 Ja, hun, som havde før ald Verden sagt god Nat,
 Hos dig paa Thronen sig i Norden nu har sat.
 Du i Regenters Konst og Pligt dit Mood har øvet,
 Du Norges Krone ret, til Gavns har maalt og prøvet,
 Du fandt den i sin Beat som Cimbri Lands i sin,
 Sig ret at passe til en Finding saasom din.
 Den Krone runden om du pryde loed og zire
 Med mangel Laurbær Dvist, som blomstre skal og spire
 Midt under Nordens Pool, til Krandsø om dit Navn,
 Og Norges Rige med til ævig Flor og Gavn.
 En Laas, som ævig skal for Kronens Gjemme sidde,
 Du Mars udaf hans Hielm og Pandter dig lod smidde,
 Dig Havets vaade Gld den gylden Nøgel gav,
 Til Cronens Luktelse, ja! til det Øster Hav.
 Du Norske Søemænd har ophejed til den Øre,
 For Fiske-Garn og Krog, dit Flag og Skjold at bære,
 Alt gaa med Jason ud paa kække Søemænds viis,
 Og hente over Søe for Sild det gyldne Fliis.
 Har Jason Martis Lund med Tyre ladet pleje,
 Paa Norges Fielde du med eget Søn og Dje,
 Med Hiernens skarpe Bid, og mangt et møysomt Trin,
 Har plejed Ørens Fur, og mangel frugtbar Rin.
 Du har udsaaed deri ey Tænder af en Drage,
 Men Viisdoms Raad og Daad, hvoraf i disse Dage
 Mand Kiemper seer, som Lyng, at vore i det Land,
 Og Søemænd til som Fiske udi den salte Strand.

Ej til indbyrdes Mord, som Jafons Compagnoner,
 Men til en evig Bagt og Bærn for tvende Croner,
 Thi af en ædel Sæd en ædel Væxt opgaar,
 Dit Arbeid ej, som hiint, i Troldoms Kunst bestaar.
 Dit Arbeid har opfyldt ald Nordens Kreds med Glæde,
 Det holdt Her Titan selv saa mild og blid tilstæde,
 Hos dig ved Nordens Pool, hand dig til Velbehag,
 Hialp til i Finnens Bo, af Nat at giøre Dag.
 Hand saae dit Arbeid an, paa Jorden dig at ære,
 Og Vidnesbyrd om dig i Himmelen at bære,
 Hand af Forundring fast forglemte at gaae need,
 Men see! stor Kuld derved den halve Verden leed.
 Ja! der du med ham var, i Norden saa at lyse
 I hver Mands Hierte, det begyndte saa at guse,
 Her var den mørke Nat, der du var gaaet bort,
 Og hver Mand Himlen bad, den Nat at giøre kort.
 Her hordes Længsel Suk, her saaes Damp og Taage,
 Her fandtes idel Kuld og Frost i alle Kraage,
 Det syntes Himlen her kun liden Omhu var
 For Aarets beste Tiid; thi Kongen borte var.
 Ja Himlen syntes sig ret saasom at betænke,
 Og vægre sig vort Land, og Frugtens Tørst at stienke,
 Men med Velsignelsen den fromme Guld dog kom,
 Hand ej forglemme fand Kong FRIDRICHS Ejedom.
 Her hørtas Tidender om Moje og om Fare
 Paa Klipper og til Søes, som ej ret gode vare,
 Sligt Bevelse og Frygt i mangen Siæl inddrev,
 Men lovet være Guld! at det ved Frygten blev.
 Og hvad vil jeg om Frygt, om Fare meget melde,
 Paa Klipper og til Søes, paa Fjorde og paa Fielde?
 Jeg veed dog Hannibal paa Klippen finder Raad,
 Og Cæsar sikker gaaer udi en Siffer-Baad.

Ja meer! en Musa kom, som tog mig ved mit Dre,
 Som Glædskabs Tidender i Danmark lod høre,
 Ej een fra Helicon med falske Guders Sang,
 Men een fra Zions Bierg med Harpens liflig Klang.
 Hun svoer, at Himlens Guld, som lader Binden blæse,
 Og legger hver en Bind en Ring udi sin Næse,
 Som Havets stolte Magt i Lænker veed at slaa,
 Saa hver en Bølge maa som paa en Trendse gaa.
 Hand som Naturen selv med sine Fødders Saaler,
 Fra Himlens høje Evang til Havets Afgrund maaler
 Ildi et Haande vend, hand hos Kong FRIDERICH
 Var selv i Følge med, i hvor hand foer og gif.
 Den Guld dig salvede, og satte paa din Throne,
 Hvis høje Forsyns Pact, indbundet i din Krone,
 Du paa dit Hoved har, paa Brystet til hans Navn
 Hans Ret i hver en Haand, hans Kirke i din Favn.
 Den Guld som skulde dig til Lands og Vands ledsage,
 Og over Søe og Fjeld selv føre dig tilbage,
 Saa hver en Dannemand, som for sin Konge bad,
 Dig skulle see iagen fornøied, mild og glad.
 Ham skee da ævig Priis, hvis Forsyn, Magt og Velde
 Dig Bejen baned har paa Fjorde og paa Fjelde,
 Og ført dig uskadt hjem, som med din Hiemkomst har
 Os Natten drevet bort, og gjort os Dagen klar.
 Ret som i Skov og Mark, blant Træers grønne Blade,
 De smukke Fugle sees og høres Hierte-glade,
 Naar Nattens mørke Mulm og Skygge svinder hen,
 Og Verden faar at see sin blide Soel igien.
 Den frydefulde Soel, som giennem Skyggen bryder,
 Og af den Øster-Kant sin Morgen Helsen byder,
 Som med et venligt Smil, og med en liflig Fj
 Gior Klippens Top til Guld, og Lusten varm og mild.
 Hver

Hver Fugl paa Green og Dvift sig op i Luften fvinger,
 At hilse Verdens Lys med Neb og lette Vinger,
 Og offerer Skaberens den nys undfangte Lyst
 Den har og feler i fit lille søde Bryst.
 Saa og hver Dannemand i alle Cimber-Stæder
 I Hierte og i Siæl sig fryder og sig glæder,
 At see dig her igien, vor Nordens blide Soel,
 At see din Glands omkring din Trone og din Stoel.
 Hvis Straalers Lys og Kraft udgaar til alle Stænder,
 En kjerlig Huldskabs-Jld i hver en Siæl optænder,
 Bevænder Hærens Huus, ledsager Rættens Gang,
 Bestyrker Rigets Magt, og lindrer Enkens Trang.
 Dit gandske Cimber-Land din Kommes Høytid ærer,
 Og kysser paa din Fod; dig hver Mand Hiertet bærer
 Til Velkoms Offer frem; enhver frembærer sit,
 Tillad Kong FRIDERICH jeg og frembærer mit.

Herr Conrad Greve til Reventlau,
 Fri-Herre til Frisenvold, Herre til Clausholm, Seekamp,
 Loystrup, Calløe og Collerup,

Kong FRIDERICH den Siertes
 Store-CANTZELER,
 Stor i det, som Naturen har at give,
 Større,

I det som hand ved Dyd og Meriter havde forhvervet,
 Allerstørst,

I Dyden selv, i Fromhed og Gudsfrugt,
 Hans Navn paa Jorden,
 Hans Siæl i Himmelen,

Til Udødelighed med Veneration ihukommet.

Til

Til Dydens Løn og Priis forgieves Marmor-Stytter
 I Verden reises op, sligt Dyden intet nytter,
 Den her paa Jorden sig er selv den beste Priis,
 Og faar sin rette Løn engang i Paradiis.
 Forgieves tænker mand, en stor Mands Navn skal trænge
 Til Musers Vere Sang og Klang af gylden Streng,
 Naar Navnet af sig selv med Dydens Klang og Lyd,
 I hver Mands Hierte gjør en ævig Lyst og Fryd.
 Den for den fromme Siæl, som GUD i Himlen fryde!
 Grev CONRAD REVENTLAU har lidet at betyde,
 Om Phidias end selv endnu i Lære stod,
 Ja! om ald Helicon nedsank i Læthe-Flod.
 Nej, nej, her staar hans Navn, det Navn langt meere siger,
 I hver en ærlig Siæl i alle Nordens Riger,
 End Konst hos Phidias, hvorvel hand den forstaar,
 End Musers Sang og Klang paa Helicon opnaar.
 Udaf hans Fædres Støv, det Navn paa Dydens Binger
 Sig over alt den Tid, som været har, opsvinger,
 Og over alt den Tid, som komme skal, det faar,
 I ham Triumph og Sejr, saa længe Verden staar.
 Det Navn den halve Jord i een og samme Thone,
 Fra Hytten takt med Straa op til den gyldne Throne,
 Ey mindre fylder op med Vrens Klang og Lyd,
 End hand den fordum Tid opfyldte med sin Dyd.
 Hvor mangt et Vidnisbyrd fra Thronen selv neddaler
 Paa dette dyre Navn, som om dets Vere taler,
 Og gjør den for enhver i Norden aabenbar,
 Tre Konger, hver for sig, det Navn beprydet har.
 I Navnet de hans Dyd beprydet har med Vere,
 Ald Verden Vidne fast deraf kand see og lære,
 Ey Dyden andensteds nedtraad i Støv og Gruus,
 Den næst hos Thronen staar i Danske Kongers Huus.

I Danske Kongers Huus sit Sted og Vre Sæde,
 Hand med ald Værdighed og vidste at beklæde,
 Den Vre-Stedet gav, hand ud for fulde gif,
 Det Sted af ham igien ey mindre Vre fik.
 Alt det som Himlen har nedlagt udi sit Siemne,
 For den, som Guld udseer til Rigets Gavn at fremme,
 Naar hand velsigne vil en Konge og et Land,
 Af Himlen var nedlagt hos denne store Mand.
 En trofast Midkierhed for Glds og Kongens Vre,
 For hvad hand tienligt fandt til Landets Tarv at være
 Retferdighed i Dom, Skarpsindighed i Raad,
 Belevenhed i Ord, Forfarenhed i Daad.
 Som Store-Cantzeler og Thronens neste Støtte,
 Hand gjorde Dag og Nat til hver Mands Gavn og Nøtte,
 Sit høye Embeds Pligt, saa hver Mand Dag og Nat,
 Velsignede den Haand, ham dertil havde sat.
 Den Ret som Kongen gav i Landene at pleye,
 Den lod han redelig til alle Mand udveie,
 Som Themis for enhver paa Begten foreskrev,
 Saa ham til Fordeel ey et Gran til overs blev.
 Hand for sin Fordeel holt, og for sin største Baade,
 Hver ærlig Underdan sin Deel i Kongens Naade,
 Alt kunde spaane til, for alting overholdt,
 Alt det, som Kongen gav, til nogen ey blev soldt.
 Hand tog sig Dyden an, og blant hans beste Venner,
 Dens Foster-Fædre holt, alt hvad som Dyden tiener
 Til Opkomst, var ham kjær, de lærde Musers Chor,
 Hans Glæde var at see i Velstand og i Flor.
 Mod den Betrængde hand sig from og mild beteede,
 Hvor høyt hand end var sat, med Hielv hand var tilreede,
 Saa snart hand U-ret saae den Nederste at see,
 Hvor høyt hand end var sat, hand dybt nok kunde see.
Hvor

Hvor stor hand syntes mod den Mindre end at være
 I Myndighed og Magt, i Værdighed og Ære,
 Hand aldrig Marsag gav, den Mindre det fornam
 Og følede, at hand kun liden var mod ham.
 Sit store Embeds-Pligt hand saa retsindig gjorde,
 Saa ingen Mand for sit og sine frøgte torde,
 Saa var og ingen Ting paa denne Verdens Jord,
 Som gav ham nogen Frygt, her staar hans sidste Ord:
 Jeg har hos eder ej paa saadan Maade leved,
 At mig mit Levned er til nogen Haanhed bleved,
 Jeg uden nogen Frygt tør Döden gaa imod,
 Jeg veed, jeg har en GUD, som naadig er og god.
 Mod Klippens haarde Steen forgieves Belgen skræder,
 Forgives Verden og med Vind's Skum bespyder
 En fri Samvittighed, den staar som Klippens Steen,
 Det samme den gjør vaad, det gjør den ogsaa reen.
 En reen Samvittighed Grev Conrads Hierte fryder,
 Med den imod enhver hand sig i Rette byder,
 Og om ald Verden end mod ham i Rette kom,
 Hand frygter ingen Sag, hand frygter ingen Dom.
 Mey! alt forvel hand har paa Dyden taget vare,
 Som dog i Høyheds Stand maa staa saa høi en Fare,
 Saa hand Uskyldighed i Høyheds Stand saa rar
 Fra Verdens Domme fri og ifrelst bevared har.
 Ved Steen og Ild det Guld, mand smelter eller smidder,
 Maa prøves, for at see, hvad Dyd i Guldet sidder,
 Hvo Menneskets Natur og Hierte prøve vil,
 Hvad der mon sidde i, hand bruge Guld dertil.
 Hand føye til det Guld, Magt, Myndighed og Ære,
 Og hvad et Verdens Barn af Lykken fand begiere,
 Det er den rette Stern og Ild, hvorved en Mand
 Med Hierte, Dyd og Mod i Verden prøves fand.

Grev Reventlow til gavns den Prove har udstandet,
 Skiont Verden nu med Smigr', med Mlid nu havde blandet
 I Proven sin Forgift; hans høje Dyd og Mod,
 Mskadt af ald forgift, sin høje Prove stod.
 Et rart Exempel for enhver som Lykken føyer,
 Om hand det Stæd er værd, hvortil den ham op høyer
 Hvad Verdens Mlid og Smigr', hvad Lykken slaer til,
 Hand gjør dog hvad hand bør, hand gjør hvad Dyden vil.
 Saa som i alle Ting, saa og i dette Stykke
 Grev Conrad større var end Verden og hans Lykke,
 Ald Verdens Mlid og Smigr' med Lykkens stolte Magt
 Hans høje Dyd og Mod var stedse underlagt.
 Hvad Frygt for Haandhed da, hvor Dyden saa regierer,
 Og for ald Verden selv med Ære triumpherer?
 Langt heller Verden skal udi hans Dyd og Ham
 Sin Haandhed finde selv, og see sin egen Skam.
 En heller har hand lærdt, for Døden Frygt at bære,
 I hvor forstræffelig hand veed den end kand være,
 Som det Guds Brede har paa Synden lagt til Straf,
 Ja, ved den strenge Dom i Himlen er sagt af.
 Alt Døden skal hans Riød opæde og fortære,
 I Gravens mørke Braa, alt stod der ham til Ære,
 En Gravskrift uden for, saa stolt og Himmel: høy
 Som, for at hvikke ind i Himlen at den løy.
 Alt Døden fra ham skal, som i Triumph bortføre,
 Alt hvad i Livet kand en Mand lykkelig giøre,
 Hans Styrke, Mod, Forstand, ald verdslig Lust og Pragt,
 Ald Ære, Værdighed, ald Myndighed og Magt.
 Vist nok, hvo Døden skal nærværende beskue,
 Og under Dyne see, har Aarsag til at grue.
 Heldst, hvo i Tiden her til Riødets Velstand meer
 End som til Stædens Tær i Evigheden seer.

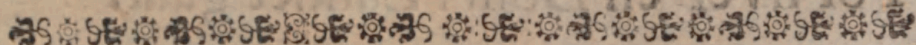
ach!

Ach! Himmel, hvad Forfækt! i Dag det høje Sæde,
 Hos Thronen allernæst i Purpur at beklæde,
 I Morgen lige Skiel med Betleren at faa,
 Og under lige Lov og Dom med hannem staa.
 I Dag i sit Palladhs hos søde Egte-Fælle,
 Hos Venner, Børn og Slegt, som neppe er at tælle,
 Enhver med Lydighed, som den best fandt og veed,
 Med Hjertet i sin Haand, til Tieneste bereed,
 I Morgen i en Grav hos fæle Dødning-Rade,
 Til Spise og til Mad for mangen Orm og Pade,
 Udkast af sit Palladhs, og ævigt sagt, Far-vel!
 Af Venner, Børn og Slegt, ach! Himmel hvad Forfækt.
 Hvad Stref alt saadant end i Ried og Blod opvækker,
 Grev Conrad Reventlow det aldrig dog forskrekker,
 Hand veed, hans beste Liv i Døden ej forgaar,
 Hand veed, at Døden selv i Døden Ende faar.
 Hvad Døden er, hand veed, og saare vel betragter,
 For meere end det er, hand det dog meere agter,
 Hand har, hvormed hand veed at tage derimod,
 Thi see! hand har en Guld, som naadig er og god.
 Lyksalig er den Mand, Glds Naade har i Eje,
 Men meer lyksalig den, som veed at overveje
 Glds Naade, som hand bær, hand Pant og Borgen faar
 I det, som ham er skeed, for hvad ham forestaar.
 Grev Reventlow har seet, Gld fra hans Ungdoms Dage
 Har Naade mod ham giordt; for det som staaar tilbage,
 Hand Pant og Borgen har; saa hand en frygte tør,
 Gld samme Naade jo mod ham i Døden gjør.
 Ald den Belsignelse paa Jorden er at haabe,
 Alt hvad Gld fordum lod med Harpe-Klang udraabe
 For dem, som har ham fier, Gld gav ham i hans Skied,
 Og ham af Naade lod besidde til hans Død.

Alf Herkomst var hand stor, hans Stamme har den Ære
 Ibland de Edelste og Ælste stor at være,
 Hvad i hans Stamme dog blev fundet, som var stort
 Det blev af Guld i ham endnu langt større gjort.
 Guld havde ham ibland den Stammes ældste Qviste
 Udseed og podet hen, der, hvor Gulds Forsyn viste
 Den Dyd i Stammen var, sin Fremvert kunde faa,
 Tre Konger Guld sig lod heri til Haande gaa.
 Tre store Konger Guld sin Gierning her lod giøre,
 Ved dem Guld lod i ham sit Forsyns Raad fuldføre,
 I det Hans Bort tiltog, opelsked Dag fra Dag,
 Guld saae paa dem og ham sin Lyst og Velbehag.
 Her var det rette Træ, som hos de fjerste Bunde
 Gav Harpen første Klang, det i de Nordre Lande
 Sin Frugt i rette Tid til deres Velstand bar,
 Der under Ly og Læ for Dyd og Ære var.
 Ja! her var Manden selv, som David salig kiender,
 Og til hvis Anslag Guld fra Himlen Lykke sender,
 Guld alt, hvad hand tog for, lod Lykke falde bi,
 Den halve Nordens Kreds fik Lod og Deel deri.
 Den Lykke aldrig var at rokke eller rykke,
 Nej, Guld i Pænker slog, alt hvad som kaldes Lykke,
 Og Lykkens falske Hiul, saa det mod sin Natur
 Stod under ham saa fast, ret som en Kaaber-Muur.
 Guld gjorde meer endnu? hand lod ham see og lære,
 Alt, alt hvad ham tilfaldt, den Bærdighed, den Ære,
 Ald den Velsignelse, fra Guld alleene kom,
 See! i hans sidste Ord, hand vidner selv herom.
 Var Guld ham da saa god i ald hans Leve-Dage,
 Hvi skulde hand af Frygt for Døden da forsage?
 Hvad Frygt for Døden da, naar mand i Naade staar.
 Hos Guld, paa sidste Trin, som ind i Livet gaar?

Det

Det Trin hand nu har gjort, ald Frygt nu er forsvundet,
 Hand ved Glds Naade nu har Døden overvundet,
 Lad Døden i hans Grav nu dekke op sit Bord,
 Den har der for sin Tand dog kun en Haandsfuld Jord.
 Lad Marmor og Metal for Døding-Nadde braske,
 Den Død, som sees endnu at gispe i hans Ulke,
 Den her paa Jorden er hans Navn til ævig Priis,
 Den selv sin rette Løn nu har i Paradiis.
 Ja, Gld i Døden har hans Vre-Stoel og Sæde,
 Fra Jordens Kongers Huus til ævig Fryd og Glæde
 I Himlen flytted ind, hvad Danske Konger før
 Har gjort imod hans Navn, Gld nu mod Sjælen gier.

Udi

Den Danske Lov-Bog,

Som

Findes udi det Danske Cancellie,

Har

Salig CONFERENTZ-Raad
 WILHELM HELT,

Indskreven følgende:

Har fordum i Pilati Dom
 En Kejsers Navn stöt Retten om,

Sh 3.

Har

Har för en Kejsers Billede
 Det giort hos Danske Dommere,
 Kong CHRISTIAN den Femte gör,
 At nu ey meere skeer som för,
 Hans Navn og Billede her staar,
 For hver en Dom i Landet gaar.

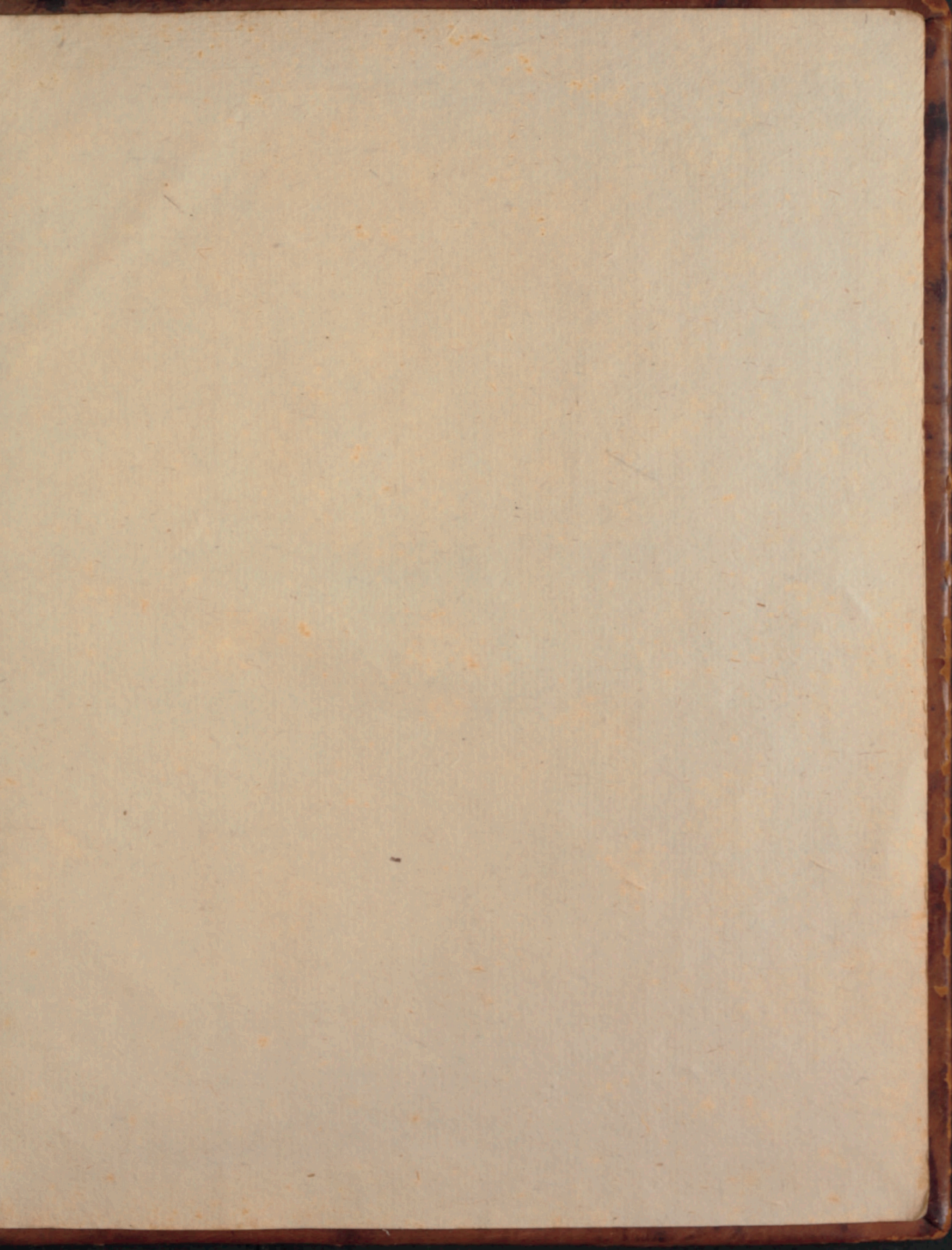
Det gior. det. Linn. Linn.

Det. CHRIS. Linn. Linn.

At. det. Linn. Linn.

Det. Linn. Linn.

Det. Linn. Linn.

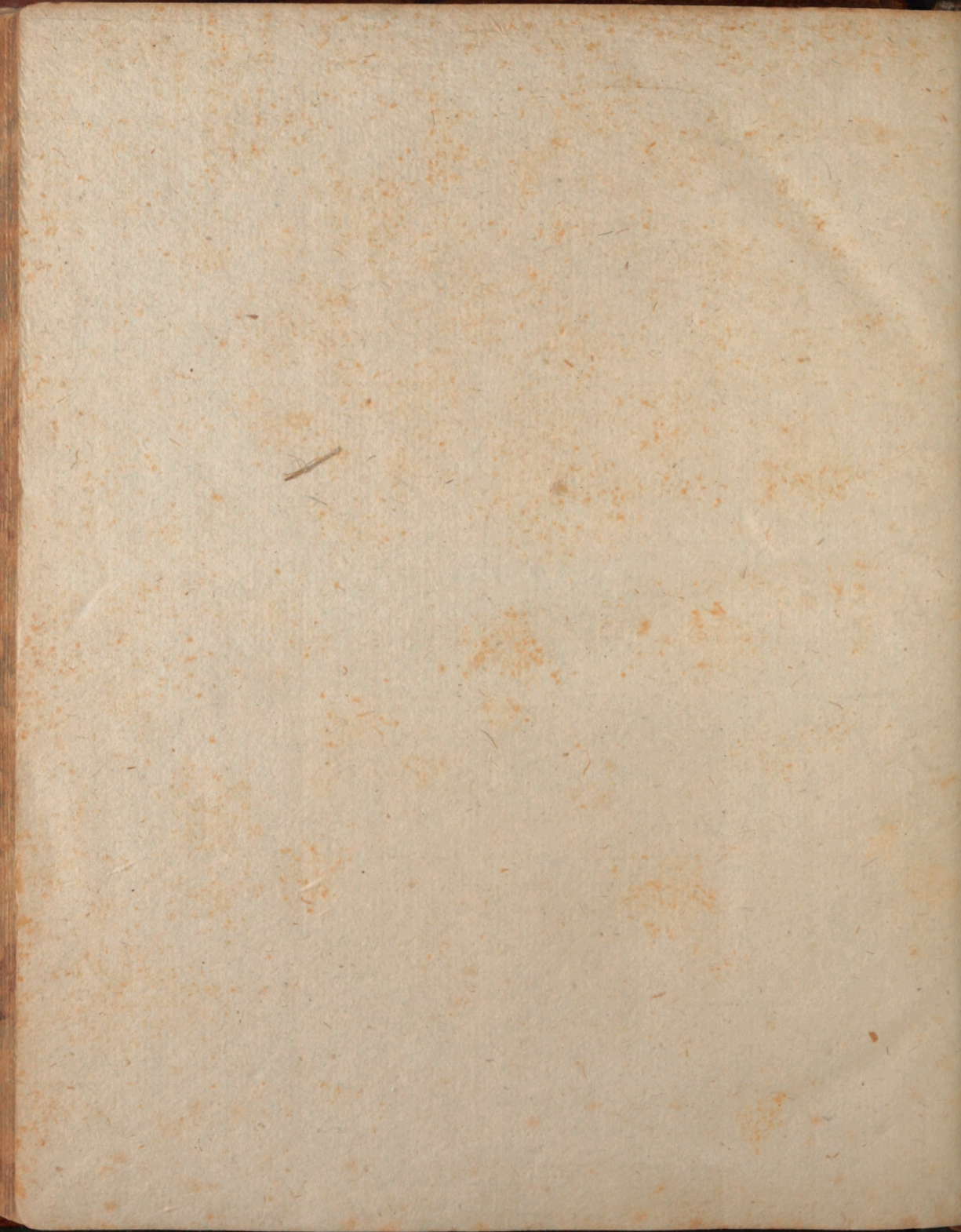

Foto 890

